

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 48 / II Legislatura / Quart període

Dimecres, 27 de novembre de 1985

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn**

Sessió Plenària núm. 42

SUMARI

La sessió s'inicia a un quart d'onze del matí i tres minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una modificació de l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment (p. 2130).

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la redacció harmònica de la Llei de Consells Escolars (Punt primer de l'ordre del dia.)

Votació : aprovat per unanimitat (p. 2130).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Concessió d'un Suplement de Crèdit al Pressupost de l'Institut Català de la Salut per al 1985 (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 2131).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, amb text alternatiu)

Torn a favor : H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 2132).

L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances intervé per fer uns aclariments (p. 2134) i l'H. Sr. Espasa (PSUC) li respon (p. 2135).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2135).

Posició dels Grups no esmenants : H. Sr. Folchi (P) (p. 2137).

Votació : rebutjada per 4 vots a favor, 76 en contra i 31 abstencions (p. 2137).

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de retorn)Torn a favor : *H. Sr. Armet (S)* (p. 2137).Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2139).Posició dels Grups no esmenants : *H. Sr. Folchi (P)* (p. 2140).Votació : *rebutjada per 33 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions* (p. 2141).**Articulat****Article 1****Apartat 2***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 3, de modificació i d'addició)Torn a favor : *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 2141).Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2142).**Apartat 3****Paràgraf primer***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 5, de modificació)Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2143).Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2143).Votació de l'esmena núm. 3 : *rebutjada per 5 vots a favor, 68 en contra i 22 abstencions* (p. 2144).Votació de l'esmena núm. 5 : *rebutjada per 5 vots a favor, 70 en contra i 23 abstencions* (p. 2144).*Text del Dictamen*Votació de l'apartat 1 : *aprobat per 77 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció* (p. 2144).Votació dels apartats 2 i 3 : *aprobat per 73 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció* (p. 2144).**Article 2***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 6, de supressió)Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2144).*Esmena del G. Socialista* (núm. 7, de supressió)Torn a favor : *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 2145).Torn en contra conjunt : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2145).*L'I. Sr. Santiburcio (S) intervé per a una qüestió d'ordre* (p. 2145).*Esmena del G. p. Popular* (núm. 8, de modificació)Torn a favor : *H. Sr. Folchi (P)* (p. 2146).*Intervenció de l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 2146).Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2147).*L'I. Sr. Vives (PSUC) intervé per replicar la intervenció de l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 2148).Votació de les esmenes núms. 6 i 7 : *rebutjades per 32 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció* (p. 2148).Votació de l'esmena núm. 8 : *rebutjada per 7 vots a favor, 68 en contra i 27 abstencions* (p. 2148).*Text del Dictamen*Votació : *aprobat per 70 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció* (p. 2148).**Disposició final primera***Vot particular del G. p. del PSUC* (núm. 9, de supressió)Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2148).Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2149).Votació : *aprobat per 75 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 2149).*Text del Dictamen*Votació : *aprobat per 75 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 2149).**Disposició final segona, exposició de motius i el títol***Text del Dictamen*Votació : *aprobat per 75 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció* (p. 2149).Explicació de vot : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2149), *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 2150), *H. Sr. Folchi (P)* (p. 2151), *H. Sr. Armet (S)* (p. 2151) i *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2152).**Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei General Penitenciària i la constitució de les comissions de presos**
(Punt tercer de l'ordre del dia.)Formulació : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2153).Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2154).Rèplica : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2155).Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2155).**Interpel·lació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris** (Punt quart de l'ordre del dia.)Formulació : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2155).Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2156).Rèplica : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2157).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2158).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'organització de les demarcacions judicials de Catalunya (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Casares (S)* (p. 2158).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2159).

Rèplica : *I. Sr. Casares (S)* (p. 2160).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2161).

L'I. Sr. Casares demana per parlar i el M. H. Sr. President li ho denega (p. 2161).

Se suspèn la sessió a un quart de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i vuit minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió dels tributs cedits i propis de la Generalitat (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 2162).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 2163).

Rèplica : *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 2165).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 2166).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'ingressos de la Generalitat (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *H. Sr. Armet (S)* (p. 2167).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 2169).

Rèplica : *H. Sr. Armet (S)* (p. 2170).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 2171).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Concessió de Subvencions i Ajuts a Empreses i Institucions sense Finalitat de Lucre (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Sala (S)* (p. 2171).

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 2173), *I. Sr. García Sánchez (PSUC)* (p. 2174), *I. Sr. Colomé (P)* (p. 2174) i *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2175).

Votació dels apartats 1, 2 i 6 : *rebutjats per 39 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 2176).

Votació dels apartats 3, 4 i 5 : *rebutjats per 33 vots a favor, 63 en contra i 7 abstencions* (p. 2176).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política d'Avals per mitjà de la CARIC durant l'Exercici Pressupostari del 1985 (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Riera (S)* (p. 2176).

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 2178), *I. Sr. Colomé (P)* (p. 2178) i *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2179).

Votació : *rebutjada per 31 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció* (p. 2180).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Execució del Decret 243/1985, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 2180).

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2181), *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2182), *I. Sr. Santacreu (P)* (p. 2183) i *I. Sr. Graells (CiU)* (p. 2183).

Votació dels apartats 1 i 2 : *rebutjats per 32 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 2185).

Votació dels apartats 2 i 3 : *rebutjats per 38 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 2185).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de les Lleis Específiques de Muntanya a Catalunya (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Ganyet (S)* (p. 2185).

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2186).

El M. H. Sr. President adreça uns mots de salutació als Il·lustres membres de la Comissió d'Afers Socials i d'ocupació del Parlament Europeu (p. 2187).

Posició dels Grups no presentants (continuació) : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2188), *I. Sr. Veray (P)* (p. 2188) i *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 2188).

Votació de la lletra a) : *rebutjada per 25 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 2190).

Votació de la lletra b) : *rebutjada per 25 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 2190).

Votació de les lletres c) i d) : *rebutjades per 25 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions* (p. 2190).

Preguntes a formular oralment davant el Ple (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre una proposta d'acord presentada pel Ministeri d'Indústria i Energia per al grup Piher

Formulació : *I. Sr. Riera (S)* (p. 2190).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 2190).

Repregunta : *I. Sr. Riera (S)* (p. 2191).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 2192).

L'I. Sr. Secretari Segon, a petició de l'I. Sr. Subirà, dona lectura als articles 136 i 137 del Reglament del Parlament (p. 2193).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre les mesures preses per a solucionar el dèficit del sector sanitari a Catalunya

Formulació : *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 2193).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2194).

Repregunta : *I. Sr. García i Sáez (S) (p. 2194).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2195).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment dels concerts de determinades empreses d'ambulàncies amb l'Institut Català de la Salut

Formulació : *I. Sra. Ferran (S) (p. 2196).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2196).*

Repregunta : *I. Sra. Ferran (S) (p. 2196).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2197).*

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la reducció del Pressupost destinat a l'Eix de l'Ebre

Formulació : *I. Sr. Curto (P) (p. 2197).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2198).*

S'aixeca la sessió a un quart de deu del vespre i sis minuts.

Notes de rectificació (p. 2198)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 42

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Justícia.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Concessió d'un Suplement de Crèdit al Pressupost de l'Institut Català de la Salut per al 1985 i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar davant del Ple.*

2. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei General Penitenciària i la constitució de les comissions de presos.*

3. *Interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris.*

4. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'organització de les demarcacions judicials de Catalunya.*

5. *Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels tributs cedits i propis de la Generalitat.*

6. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ingressos de la Generalitat.*

7. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Concessió de Subvencions i Ajuts a Empreses i Institucions sense Finalitat de Lucre.*

8. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Avals per mitjà de la CARIC durant l'Exercici Pressupostari del 1985.*

9. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Execució del Decret 243/1985, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.*

10. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de les Lleis Específiques de Muntanya a Catalunya.*

11. *Preguntes a formular oralment davant el Ple.*

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència té el gust d'anunciar que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades. Així mateix fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les Il·lustres senyores Diputades i als Il·lustres senyors Diputats, per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Atès que la Comissió de Política Cultural, en sessió tinguda el dia d'ahir, d'acord amb l'article 103 del Reglament, ha elaborat el Dictamen que proposa una redacció harmònica de la Llei dels Consells Escolars, aquesta Presidència, d'acord amb l'article 61.4 del Reglament, i tenint en compte que la Mesa ha dispensat del termini de distribució el dit Dictamen, el qual, amb tot, ja ha estat distribuït a les senyores Diputades i als Il·lustres senyors Diputats, proposo al Ple l'addició d'un nou punt en l'ordre del dia de la sessió, que seria, en primer lloc, la votació de l'esmentat Dictamen. Si no se suscita cap objecció, la proposta s'haurà de considerar adoptada per assentiment. *(Pausa.)* Bé, moltes gràcies, doncs.

Proposta de Redacció Harmònica de la Llei dels Consells Escolars

Aleshores, passem a aquest punt de l'ordre del dia que hem afegit ara, i sotmeto a votació el Dictamen de la Comissió de Política Cultural que obra ja en poder de tots vostès.

Els qui siguin favorables a l'adopció d'aquest Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Projecte de Llei de Concessió d'un Suplement de Crèdit al Pressupost de l'Institut Català de la Salut per al 1985

El punt següent de l'ordre del dia és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Concessió d'un Suplement de Crèdit al Pressupost de l'Institut Català de la Salut per al 1985, i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar davant el Ple.

La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Con-

sell Executiu vol presentar-ho? *(Pausa.)* L'Honorable senyor Cullerell té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Cullerell) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, em plau sotmetre a la seva consideració el Projecte de Llei de Concessió d'un Suplement de Crèdit al Pressupost de l'Institut Català de la Salut, Projecte de Llei per al qual els sollicito el seu vot favorable i aprovació.

El Projecte consta de dues parts perfectament diferenciades : un suplement de crèdit al pressupost de l'Institut Català de la Salut per al 1985, i una ampliació de l'autorització per a procedir a concertar operacions de crèdit a curt termini per tal de finançar operacions transitòries de tresoreria. Corresponen, pel mateix ordre en què s'han enunciat, als articles primer i segon del Projecte de Llei.

A l'exposició de motius del Projecte s'argumenta la necessitat de cadascuna d'aquestes dues actuacions, que responen a causes formalment distintes. A continuació s'analitzen, distingint les motivacions corresponents.

Primer punt, el suplement de crèdit. Els crèdits que se supplementen corresponen a concerts amb entitats hospitalàries alienes. En relació amb els concerts, l'obligació contreta per l'Administració sanitària està en funció dels convenis formalitzats entre les parts i aquests concreten el dret de percebre unes quanties en funció de mòduls i d'actuacions que difícilment puguin ser exactament previstos inicialment en el pressupost. Com vostès saben, l'import global del crèdit per a concerts és una conseqüència de dos factors : d'una banda, el preu de la tarifa establerta, que no ha estat modificada durant els anys 84 i 85 i, de l'altra, el nombre d'estades que es realitza en els hospitals concertats.

L'increment del nombre d'estades és el que ha produït la necessitat d'aquesta aportació addicional. Aquest increment està justificat per la incorporació definitiva del Col·lectiu de Treballadors Autònoms, que ha provocat un increment de la despesa a les institucions concertades.

Per tot això, s'ha produït una desviació respecte al crèdit inicial, que s'estima en 3.564 milions de pessetes al final de l'exercici del 1985. Aquest import comporta un increment del 6% del pressupost del servei 24, «Assistència sanitària amb mitjans aliens», o bé un 2% de les despeses totals d'assistència sanitària durant l'exercici.

Els crèdits suplementats recapten un import igual als dels crèdits inicialment previstos per a altres activitats; aquesta manera d'actuar manifesta un criteri d'austeritat en benefici d'una adequada prestació d'un servei públic bàsic com és la sanitat. No obstant això, és també una prova evident que l'esquema que aplica l'Administració de la Seguretat Social per finançar els serveis traspassats no assegura, ara per ara, el cobriment del cost d'aquestes.

Els crèdits que compensaran el suplement al pressupost de l'Institut Català de la Salut per al 1985 s'obtenen per minoració d'altres departaments, i responen bàsicament a tres criteris que han justificat la seva utilització i consegüent anul·lació.

El primer, són romanents de crèdits corresponents a remuneracions de personal; es tracta d'economies produïdes en la gestió de les aplicacions pressupostàries consignades en el Capítol I; aquestes economies s'originen per l'existència de vacants dotades pressupostàriament i per retards superiors al previst en

la provisió d'aquestes.

És evident que l'import exacte d'aquests romanents no pot determinar-se quan falta un mes per al final de l'exercici pressupostari; per tant, s'ha procedit a una estimació. No obstant això, el Projecte de Llei preveu un mecanisme regulador de l'import, en el supòsit de diferències en aquest, a base d'actuar sobre els crèdits que puguin ser objecte d'incorporació al proper exercici. És a dir, si l'estimació fos inferior a la real, la diferència es compensaria mitjançant l'anul·lació de crèdits que, segons la llei, fossin incorporables a l'exercici de 1986.

En segon lloc, s'hi troben els romanents de crèdits corresponents a despeses de funcionament per a compres de béns i serveis, i es tracta dels romanents dels crèdits consignats en el Capítol II del pressupost que el Projecte de Llei preveu anul·lar. Bàsicament, es tracta d'economies de gestió que estan quantificades en la memòria del projecte, i que seria llarg, ara, aquí, d'enumerar.

En tercer lloc, els romanents de crèdits consignats en els capítols destinats a operacions de capital —Capítol VI «Inversions reals», i Capítol VII «transferències de capital o financeres», Capítol VIII, «variació d'actius financers». Es tracta de crèdits no utilitzats com a conseqüència del període dilatat de temps que necessita la seva gestió.

Ara bé; això no significa un canvi de prioritats en les actuacions inicialment previstes, sinó la seva translació temporal al proper exercici en la mesura que en el pressupost per al 1985 quedi consignat el crèdit necessari per executar-les.

Abans de passar a examinar la segona part del Projecte, en voldria ressaltar un aspecte : la normativa vigent en matèria pressupostària hauria permès la instrumentació del suplement de crèdit, sense haver d'acudir avui davant de vostès per justificar-ho, ja que la regulació específica dels crèdits corresponents a serveis traspassats per la Seguretat Social autoritza el Consell Executiu per realitzar-ho.

És precisament l'opció d'austeritat que s'ha triat, d'entre les possibles alternatives, la que obliga a l'aprovació d'una llei per poder obtenir el finançament precís, però no és aquest l'únic motiu de l'opció; també és necessari que el poble de Catalunya, tant directament com a través dels seus representants, observi amb claredat les conseqüències de la política de finançament de la sanitat que avui mantenen les autoritats del Govern central. Una actitud que comporta la reducció d'altres despeses que el Govern de la Generalitat hauria volgut realitzar.

La segona part del Projecte correspon a l'augment del límit d'endeutament a curt termini, previst en la Llei de Pressupostos per al 1985. La Generalitat de Catalunya no ha percebut de l'Administració de la Seguretat Social la totalitat dels recursos que li corresponen de l'exercici pressupostari de 1984; aquesta circumstància origina un desajustament —entre els pagaments corresponents a la capacitat de despesa assignada per a aquest exercici pel Parlament de Catalunya i els ingressos imputables a 1984— que obliga a actuacions que, si bé són excepcionals, estan previstes en les lleis. Concretament, l'article 17 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya preveu la formalització d'operacions de crèdit per termini igual o inferior a l'any per atendre les necessitats de tresoreria derivades de diferències entre el venciment del pagament de les obligacions i els ingressos.

L'esquema de finançament dels serveis de la Seguretat

Social fa que, en tot cas, s'origini una diferència temporal entre pagaments i ingressos, sempre que els recursos que posen a disposició de la Generalitat siguin en funció de les obligacions que l'Institut Nacional de la Salut liquidi en l'exercici.

Per tant, és en l'exercici següent on es determina el total d'ingressos a percebre per la Comunitat Autònoma per l'exercici anterior. Per exemple, els recursos de 1984 no poden determinar-se fins al 1985, en el millor dels casos.

Si bé encara no ha acabat l'exercici del 1985, és cert que existeix un desacord entre l'Administració de la Generalitat i la de la Seguretat Social que ha impedit de tancar l'any 1984.

Òbviament, aquest desacord és conseqüència que els recursos que l'Administració de la Seguretat Social està disposada a lliurar es consideren insuficients. La discrepància no es produeix tant pel percentatge a aplicar sobre les obligacions liquidades per l'Institut Nacional de la Salut, com per la quantificació d'aquestes.

El temps ha donat suport a la posició de la Generalitat, ja que en el Projecte de Llei de Pressupostos de l'Estat per al 1986 es desvetlla l'existència d'obligacions dels serveis de la Seguretat Social generades en exercicis anteriors, però no liquidades amb càrrec als crèdits pressupostaris d'aquests.

Una prova d'això, i que suposo que no ha passat desapercebuda a cap dels senyors i senyores Diputats d'aquest Parlament, és la Disposició addicional 31 de l'actual Llei del Pressupostos Generals de l'Estat —que s'està discutint aquests dies en el Congrés dels Diputats—, la Disposició addicional 31 permet imputar a crèdits de 1986 les obligacions generades en exercicis anteriors; una situació que, per altra banda, ja s'havia manifestat en els informes que determinades centrals sindicals havien realitzat en la memòria de 1984 de l'Institut Nacional de la Salut.

En consideració de tot això, en consideració de la necessitat part del manteniment d'un servei públic com és l'Institut Català de la Salut, i en consideració a les desviacions de tresoreria existents en aquests moments, com a conseqüència del notancament de l'exercici del 84, és pel que demano el vot favorable d'aquest Projecte de Llei de dos articles, tot esperant la seva comprensió.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Voldria preguntar aquesta Presidència si algun Diputat ha estat encarregat de la presentació del Dictamen. *(Pausa.)* Bé. Aleshores, podem continuar ja la nostra tasca amb la discussió del Projecte de Llei.

Començarem per les esmenes a la totalitat —n'hi ha dues. La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar l'esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Espasa.

El Sr. ESPASA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari ha presentat una esmena a la totalitat, però amb text alternatiu; text alternatiu basat en dos conceptes o en dos supòsits. Per una banda, no estem d'acord amb l'origen del finançament d'aquests 3.500 milions addicionals; per altra banda, no estem d'acord, totalment, amb la destinació d'aquests 3.500 milions.

Nosaltres, com veuran també en el debat de les esmenes a

l'articulat, voldríem que d'aquests 3.500 milions, una part d'ells, 1.000 milions, es destinessin a institucions pròpies, i que no tot anés a institucions alienes a l'Institut Català de la Salut, per raons que intentaré demostrar en la meua exposició.

És aquesta, doncs, la raó de la nostra esmena a la totalitat, però amb text alternatiu, que, per tant, des d'una altra perspectiva, des d'una altra opció i visió política, respecta, però, la quantitat global inicialment pressupostada per donar sortida als gravíssims problemes financers de gestió —de mala gestió, diria jo— que té l'Institut Català de la Salut. I em sembla que uns quants exemples numèrics, i sempre amb el perill que té el ball de xifres, permetran sostenir aquestes rotundes afirmacions meves, perquè aquí se'ns ha dit —i el Conseller d'Economia i Finances ho acaba de dir—, per una banda, que podia no passar pel Parlament, però que ho han fet. Això és cert només a mitges, senyor Culler. Vostès han passat pel Parlament 3.500 milions d'un suplement de crèdit, però —com jo crec que demostraré ara— vostès han bellugat del Pressupost del 85 8.000 milions més de pessetes. Per tant, el total de diners que la mala gestió de l'ICS ha hagut de canviar de partides respecte a allò pressupostat només en nou mesos puja a la quantitat d'11.500 milions de pessetes : els 3.000 que veiem aquí i els 8.000 que no veiem, i que jo espero poder-los-ho explicar, senyores i senyors Diputats.

Senyor Conseller, vostè, el juliol d'aquest any, ens deia solemnement des d'aquesta tribuna que portaria un projecte de llei reduint en 11.000 milions el pressupost de l'ICS. Això, ja se li va dir en el seu moment, era terrorisme pressupostari, era victimisme calculat i, a més a més, era falta —com s'està demostrant—, vostè ha faltat a la seva paraula... Si algú en aquesta Cambra no té credibilitat política pel que diu des d'aquesta tribuna, en tot cas és vostè, senyor Conseller, que ens va anunciar un suplement de crèdit d'11.000 milions, una reducció de crèdit, perdó, i ens està portant avui, aquí, un suplement de crèdit de 3.500 milions, però ha canviat de destinació i de partides, i, en alguns casos incomprendiblement —o m'agradaria molt que m'ho expliqués— fins a 8.000 milions més del pressupost de l'ICS, que vam aprovar en aquesta Cambra no fa ni un any, fa pocs mesos.

Si es mira el document que l'Institut Català de la Salut va presentar fa menys d'una setmana als actors socials que tenen alguna cosa a dir en el funcionament d'aquest Institut, és a dir, a les centrals sindicals i a la patronal, es veu —com he dit abans— que el pressupost de l'Institut Català de la Salut ha sofert en total una variació en les seves partides d'11.000 milions de pessetes, és a dir, els 3.500 que avui discutim i 8.000 més que han canviat de partida. Aquests 8.000 milions més que han canviat de partides, senyores i senyors Diputats, perquè se'n facin una idea, representen el següent : l'Administració general sobre el pressupostat baixa de 1.500 milions de pessetes; al servei 23, és a dir, als hospitals propis, se'ls retalla 1.400 milions de pessetes, i d'inversions, de 7.000 milions pressupostats, resulta que el novembre d'aquest any no se n'havien gastat més de 2.000, és a dir, se'n poden retallar 4.421, el 60% del total pressupostat. És a dir, o vostè pressuposta —no se sap per a quin Parlament, no per a aquest, perquè vostè està enganyant aquest Parlament—, pressuposta 7.000 milions de pessetes i el novembre només n'ha gastat 2.000, i té possibilitats de minorar aquesta partida, ni més ni menys, que

amb 4.421 milions de pessetes : el 67% del pressupostat. Realment, és un canvi, és un ball de xifres espectacular, senyor Conseller.

I, on van aquests diners? Què passa amb aquest ball de xifres que puja —repeteix— a 11.000 milions de pessetes? Doncs, senyores i senyors Diputats, aquests diners van fonamentalment al servei 24, és a dir, a concerts, que no n'hi van 3.500 milions —com ha dit el senyor Conseller d'Economia i Finances, senyor Cullerell—, n'hi van 4.519, perquè si sumem, als que aprovarem o no en aquest suplement de crèdit, el que ha representat la minoració i implementació de partides, és a dir, les transferències de crèdit o els suplementos de crèdit, article 8 de l'Ordre del 25 de juny —que m'agradaria també que se m'expliqués la diferència que hi ha entre el suplement de crèdit i les transferències de crèdit pel que fa a la minoració, casualment igual, dels pressupostos d'inversions i la puja en el servei 21.

I és que, senyores i senyors Diputats, en l'opinió d'aquest Diputat que els parla, com es diu vulgarment, el marro està en el servei 21. Què passa amb el servei 21? Un servei 21, senyores i senyors Diputats, que són els metges d'assistència primària, l'assistència domiciliària, que resulta que es pressuposta, per començar l'any, en 14.700 milions de pessetes, i que, per modificacions del pressupost, puja a 20.000 milions de pessetes, és a dir, puja el 40% més, el 40% més en vuit mesos. O estava molt mal pressupostada la xifra inicial o han gastat molt més del que es pensaven. Raó que se'ns dona per a aquest increment de despesa : «Oh, és que els autònoms són molts més diners per cartilla». Senyor Conseller, els autònoms representen el 12% més de les cartilles que hi havia; per tant, a tot estirar, aquesta partida podia pujar un 12%, perquè aquesta partida és tota de capítol I, senyor Conseller, i, a més, no hi ha hagut oposicions, no hi ha hagut ampliacions de plantilles, no hi ha hagut res de res; no hi ha manera, almenys aquest Diputat no ha trobat manera racional d'explicar-se un increment del 40% en el servei 21, capítol I, increment que ve de retallar en la mateixa quantitat les inversions, capítol VI, acció que està taxativament no permesa per l'Ordre del 21 de juny, excepte si s'acull a l'article vuitè, de dubtosa interpretació, almenys política, com joestic fent aquí.

Per tant, si les cartilles només han augmentat d'un 12%, però la despesa ha augmentat d'un 40%; si no hi ha hagut augments de plantilla sensiblement que puguin explicar un increment del 40% en el capítol I —ni plantilla del personal estatutari, ni plantilla d'interins o contractats, laborals o fixos—, on és? Què passa amb aquest increment del 40%? Què volen dir aquests 5.000 milions de suplement de despesa en una partida, el 40% de canvi?

Evidentment, el mateix, dit a l'inrevés : la disminució que es produeix en les inversions. Com pot ser que es pressupostin 7.000 milions, i al cap de vuit mesos només se n'hagin gastat 2.000; que n'hi hagin 5.000 de disponibles?

En definitiva, senyores i senyors Diputats, jo el que voldria subratllar amb la meua intervenció és que avui, aquí, no estem discutint 3.500 milions de pessetes en un suplement de crèdit —que ja he dit les posicions del PSUC sobre aquests 3.500 milions de pessetes—, sinó que estem discutint una mala gestió pressupostària, una mala gestió del funcionament de l'ICS, que representa un ball de xifres d'11.000 milions de pessetes

en menys de vuit mesos; en menys de vuit mesos vostès han canviat partides per valor d'11.000 milions de pessetes. Això, em sembla que és la demostració més palmària de l'absoluta incorrecció, de l'absoluta manca de gestió i manca de rigor pressupostari, que, en definitiva, vol dir manca de rigor polític, manca de política clara sobre què cal fer i com cal fer-ho.

Sobre el rasclet, és a dir, d'on s'han tret els diners pel suplement de crèdit, jo ara no en parlaré; en parlarem en les esmenes a l'articulat, quan sigui el moment d'examinar d'on s'han tret els diners dels 3.500 milions que vénen del diner fiscal, és a dir, del Pressupost de la Generalitat, no dels pressupostos socials. Joestic parlant ara dels 8.000 milions de canvis de partides que, dins del mateix ICS, en document presentat a les centrals sindicals fa una setmana, es demostren aquestes sorprenents situacions : canvis de partides per valor del 70%, en disminució, increments de partides per valor del 40%...

Aleshores, senyor Conseller, no cal que ens porti un nou pressupost l'any que ve, perquè si vostè ha de fer unes modificacions d'aquest volum, d'aquesta magnitud, realment el que discutim aquí és no res, és una burla —la que vostè està fent a aquest Parlament—, pel que ara hem pogut veure i comprovar, amb aquestes impressionants modificacions del Pressupost. El que aquí discutim, el que aquí aprovem no té res a veure amb la realitat; la realitat és opaca, és fosca, és de poc rigor, és de mala gestió. Aquesta és l'única veritat en la meua opinió.

Però, en resum, senyores i senyors Diputats, el que passa, si s'analitzen el conjunt de xifres, el suplement de crèdit —de què ja he fet menció, amb les diferències que el PSUC hi té respecte al seu origen i a la seva destinació, però respectant la necessitat d'aquest suplement de crèdit, i entenent-lo com una demostració més de la mala gestió del Departament de Sanitat i Seguretat Social—, si mirem el conjunt del problema que estem examinant, és a dir, 11.000 milions, que representen el total de canvis de partides, de canvis de polítiques, de coses inexplicables —com les que abans he referit en parlar del servei 21—, resulta que el que passa és el següent, en conclusió : es redueixen les inversions pròpies de l'ICS; és a dir, es retalla el projecte públic, el del servei públic que ara és l'Institut Català de la Salut, i es retalla en un 62%, senyor Conseller; es redueixen despeses d'administració general —aquí el podria felicitar, perquè, bé, ha estalviat en un tema que sempre diem que es pot estalviar; ja vaig dir en el debat general de sanitat, i potser és fruit d'això, que vostès havien tingut un increment del 211%; en despeses d'administració general, de l'any 83 a l'any 85; potser ara ho han vist i han aprofitat per reduir aquesta partida; d'això, els en puc felicitar; redueixen despeses en les institucions pròpies —hospitals i ambulatoris i centres oberts— i, en canvi, incrementen concerts, institucions alienes.

Aquest és el resum polític financer que es pot fer : redueixen inversions, redueixen despeses en les institucions pròpies, incrementen despeses en les institucions alienes. Vostès estan per l'enderrocament del sector públic sanitari català. La seva mala gestió porta a això, porta objectivament a això.

I, per acabar, senyores i senyors Diputats, em dirigiré al Conseller d'Economia i Finances, senyor Cullerell. El senyor Cullerell, no diré que ens ha perdonat la vida, al Parlament, però ens ha dit que aquest crèdit, aquest suplement de crèdit podia

no passar per aquí, que podia passar per altres vies. Sí, sí, senyor Cullerell, és que 8.000 milions més ens els han intentat passar per altres vies, el que passa és que se'ls ha descobert *el pastel*, que ha sortit aquí; perquè vostès, a més a més d'aquests 3.500 milions —que ara, en funció de la majoria que vostès tenen, segurament aprovarem— vostès han canviat, utilitzant l'article vuitè de l'Ordre de 23 de juny de 1985, vostès han fet suplement de crèdit a les partides —suposo, no ho sé, però voldria suposar que ha estat en aquesta— del servei 21, perquè realment que una partida s'incrementi amb el 40%, com he dit —metges, ambulatoris i domiciliaris, és a dir tots els metges que cobren per *cupo*, els metges que cobren per cartilla, per entendre's—, és un increment important i suposo que això, tal com l'Ordre ja preveu, no es pot entendre que hagi estat una mera transferència de crèdit. Per tant, jo he d'interpretar que vostès han hagut de fer un suplement de crèdit, que aquest suplement de crèdit no sé per quin valor l'ha degut aprovar el Consell Executiu, i que, a més a més del suplement de crèdit via Ordre de modificació de partides de la Seguretat Social, dels serveis transferits —que el senyor Conseller recordava—, si haguessin volgut ho haguessin fet tot per aquí : «encara gràcies que en portem una part pel Parlament»; han portat la part més petita —repeteix— 3.000 milions; 8.000 estan en funció d'aquesta Ordre; i jo els voldria preguntar, i li ho pregunto, i l'emplaço, senyor Conseller d'Economia i Finances, que em digui si tots els canvis de partides a què jo he fet referència —i més que no he pogut fer per no esgotar el meu temps—, que representen un total de 8.000 milions de pessetes, si vostè, avui, ara, en aquests moments està en condicions d'assegurar que tots els expedients que donen suport a aquests canvis de partida estan fets.

Senyor Cullerell, ¿vostè és capaç de dir, solemnement, des d'aquesta tribuna, que tots els expedients que donen suport al canvi de 8.000 milions de pessetes, sigui per transferències de crèdit, sigui per suplement de crèdits en aplicació de l'Ordre de 25 de juny, estan fets, senyor Cullerell? Si ho pot dir, me n'alegraré, i li agrairia que ens en presentés també documentació que ho acrediti; en el moment en què pugui fer-ho, no dic ara naturalment.

Aquesta és, senyores i senyors Diputats, una pregunta, aquest és un supòsit que, òbviament, a mi m'agradaria, naturalment, veure contestada positivament. Però si vostès estudiïn a fons l'Ordre que tantes vegades he citat de 23 de juny i veuen qui pot fer transferències de crèdit, qui pot fer suplement de crèdit —segons si el suplement de crèdit és molt alt ho ha d'aprovar el Consell Executiu—, els terminis que hi ha perquè es pugui crear l'expedient i es pugui aprovar; i si un sap que fa dues setmanes ja es va presentar aquest document a les centrals sindicals dient : mireu, hem pujat el 40% de Capítol I, hem baixat el 60% de Capítol VI, hem baixat el d'Administració General per un 30%, hem pujat, tal, tal...; tot això està ja políticament i administrativament documentat al lloc que li pertoca?

A mi m'agradaria molt saber-ho, i m'agradaria poder desvetllar aquesta pregunta en un sentit positiu per l'administració de Catalunya, per l'autogovern de Catalunya i per aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de

donar la paraula a l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, si m'ho permet, no és pas per a un torn en contra, sinó que és per a algunes matisacions que ha fet l'Honorable Senyor Espasa.

Miri, primer, de marro, res. Perquè és clar, si es diu que hi ha marro quan s'ensenyen els papers i es donen a les centrals sindicals..., per tant, de marro res. Les dades vostè les treu, no perquè tingui amics dintre de la Conselleria, sinó perquè les centrals sindicals ho tenen, tenen els papers i li ensenyen i per tant de marro res, no va així això; de marro res.

Bé, l'Ordre no és del 23 de juny —oi, senyor Espasa?—, és del 28 de juny, és un petit error que jo ja entenc. I res més lluny, senyor Espasa —vostè en sap molt més, d'aquest tema, que no pas jo—, res més lluny que voler perdonar la vida a vostè, ni a tota la Cambra. Miri, jo he intentat explicar amb un to, a mi em sembla, de la màxima asèpsia possible, els motius pels quals han estat necessaris aquests canvis o aquest transvasament de 3.500 milions de pessetes des del Pressupost de la Generalitat o de l'Administració de la Generalitat al de l'ICS.

Quan vostè parla de 8.000 milions de pessetes, senyor Espasa, aquí tornem a jugar amb les xifres, o és que potser no s'han acabat d'entendre ben bé els quadres que a vostè li han passat des de les centrals sindicals? El pressupost inicial de 1985 aprovat per aquest Parlament és de 163.072 milions de pessetes. El pressupost 85 amb les modificacions i amb la que avui també aprovem, és de 166.636. És a dir, que els 8.000 milions de pessetes són modificacions, ho dic perquè, segurament vostè ho entén així, sembla, però ho vull aclarir i precisar : no és un increment de la despesa del pressupost de l'ICS de 8.000 milions de pessetes —el que el senyor Espasa semblava que volia posar de manifest aquí— sinó que vol dir que hi ha hagut, internament, augments i disminucions —ho preciso, senyor Espasa, estic segur que vostè volia dir això, però jo només ho preciso, ja dic que no és un torn en contra, ¿com podria fer un torn en contra de vostè, senyor Espasa? (*rialles*)— sinó que només precisar que no és un increment de despesa sinó, simplement i únicament, traspessos de partides, d'una partida a una altra partida.

També li voldria dir una altra cosa, que és que aquests desajustaments pressupostaris es deuen fonamentalment a dos fets específics : l'increment real de despeses que ha suposat la incorporació definitiva del col·lectiu dels treballadors autònoms del règim general de la Seguretat Social —que vostè ho ha avançat—, que ha provocat un recartament efectiu en els metges del contingent i de l'activitat assistencial sanitària pròpia i concertada, i les decisions que s'han pres a nivell de l'Administració Central perquè s'apliquessin a tot l'Estat espanyol.

Per tant, per dir-ho així, sense sobirania plena d'aquesta Cambra, un increment addicional del pressupost assignat, prèviament, a l'ICS, les decisions més significatives que han obligat a un increment real de la despesa, sense que la Llei General de Pressupostos del 85 aprovada pel Parlament de Catalunya ho reculli d'antuvi, han estat, per exemple, el plus de nocturnitat pels serveis ordinaris i extraordinaris d'urgències a nivell de tot el personal, tant sanitari com no sanitari, endarreriments i regularització dels complements d'homologació del personal ATS, etcètera.

Així mateix, senyor Espasa —suposo que també vostè ho coneix perfectament—, cal tenir present que l'assignació de cartilles dels beneficiaris de la Seguretat Social depèn d'una entitat gestora de la Seguretat Social, INS, la qual el Govern Central ha decidit que no serà traspasada en aquesta legislatura. Les decisions que pren l'INS, quant a l'assignació de cartilles, provoca un increment real de despeses de personal en el servei 21 «Assistència sanitària en mitjans propis a domicili», significant, per tant, un despesa que en cap cas pot ser controlada per l'ICS, perquè aquest actua com a entitat pagadora, però no gestora quant a la necessitat d'aquest personal, competència pròpia de l'INS.

D'altra banda, el marc en el qual s'han realitzat aquestes transferències, aquests traspassos, no aquests increments de 8.000 milions, aquestes transferències ha estat —com vostè ha dit molt bé— l'Ordre del 28 de juny sobre modificació de crèdits pressupostaris en l'àmbit dels serveis de la Seguretat Social, de l'Institut Català de la Salut o de l'Institut Català de l'Assistència i Serveis Socials. Per tant, dintre d'aquesta legalitat marcada per aquesta Llei —que jo crec sincerament, senyor Espasa, que intenta, ajudar a racionalitzar la gestió en l'Institut Català de la Salut— és com s'han realitzat aquests transvasaments d'aquestes partides.

Els transvasaments d'aquestes partides, tots ells, han estat aprovats per la Intervenció de la Seguretat Social. I aquesta intervenció general de la Seguretat Social és la que presenta a aquest Parlament, en la liquidació del pressupost, la documentació que vostè, ara fa poc, em demanava que li presentés. Res més i moltes gràcies, senyor President

El Sr. PRESIDENT : L'honorable orador vol tornar a intervenir? Li prego que sigui molt breu.

El Sr. ESPASA : Proporcionalment al temps que ha ocupat el senyor Conseller, senyor President de la Cambra.

Bé, senyor Conseller, en primer lloc, em sembla, potser ha estat una afirmació no volguda per vostè, però jo crec tenir —i m'honro en això— amics a tot arreu i per tant, també amics a la Conselleria i la ironia de si les informacions que obté aquest Diputat poden venir des de dins o de fora de la Conselleria, em sembla que se la podia, perfectament, haver estalviat, senyor Conseller. Jo estic molt honrat de tenir amics a tot arreu, a tot l'arc polític-social i per tant, puc tenir amics allà on sigui, i això no té res a veure amb la informació política que un Diputat utilitza en aquesta Cambra. Em sembla que no ha estat afortunada la seva expressió i suposo que vostè mateix ja voldria no haver-la dit, aquesta qüestió.

Bé, sobre el tema que vostè ha volgut matisar de la meua intervenció, jo crec que a cap Diputada ni a cap Diputat se li ha escapat que jo parlava, primer, en termes estrictament polítics, no comptables, i segon, que en cap moment he volgut dir que s'havien gastat 11.000 milions més. És clar que hi ha un suplement de crèdit de 3.000 milions que incrementa el pressupost global amb aquests 3.500 milions, però jo he dit que, a més a més d'això, hi havia un canvi de partides per valor de 8.000 milions i que tot plegat feia un canvi en la gestió política, i financera per tant, i econòmica i comptable del Departament, que totalitzava 11.000 milions. I aquests canvis eren canvis tan espectaculars i tan importants com : increments de més del 40% en el servei 21, Capítol I, increment que, a pesar de tots els ítems que ara vostè m'ha donat i que ja coneixia, a mi no

em surten els números, perquè l'increment de cartilles d'autònoms, senyor Conseller, és del 10 o 12% respecte a les que hi havia, i l'increment de Capítol I és del 40%; el plus de nocturnitat, els endarreriments, tot això pot arribar al 40%? Potser sí, no ho sé, en tot cas és absolutament lògic i legítim que davant d'un canvi tan important, i no explicat, un es preguntí i ho plantegi políticament.

En tot cas, el que potser —suposant que tot estigui en ordre, cosa que me n'alegraria— s'ha de dir que estava molt mal presupostada la xifra inicial del servei 21 del Pressupost de 1985; almenys això.

Segona qüestió : que al cap de vuit mesos d'aprovar el Pressupost, d'una partida d'inversions que són 7.000 milions de pessetes, només se n'hagi gastat escassament el 30%, denota o bé una pèssima gestió política d'aquest Departament, d'aquest Institut Català de la Salut, o bé denota una pèssima gestió política o bé denota que s'està enganyant, s'està burlant totalment el Parlament quan es pressuposten coses que se saben que no es faran. Perquè no és que «és que hem aprofitat el que ens quedava», senyor Conseller, és que és el 70% que no s'ha gastat del pressupost d'inversions i que serveix ara, a correu, per a cobrir altres coses.

Després, en total, els canvis de partides —com he dit— totalitzen 8.000 milions de pessetes. I, aleshores, jo torno a insistir en aquest tema. L'Ordre de 28 de juny és molt precisa quan diu qui i com es poden fer o bé transferències de crèdit o bé suplementos de crèdit. Com vostè sap —segurament millor que jo—, per fer suplementos de crèdit s'ha d'acreditar l'esgotament total de la partida, si no es tractaria d'una transferència de crèdit, òbviament. A mi m'agradaria —i torno a plantejar-li aquesta qüestió— tenir expressió documental que tots els expedients i que tots els tràmits per fer aquest immens canvi de partides —que representa, repeteixo, una pèssima previsió, i això vol dir una pèssima política de gestió de l'Institut Català de la Salut— s'ha pogut fer en el temps i en la forma adequats, documentalment correctament i que, sobre això jo —repeteixo— m'agradaria sentir la seva rotunda expressió, en aquest sentit.

Perquè donant voltes i voltes a aquests canvis no surten els comptes clars, senyor Conseller; no surten perquè la partida d'autònoms —des de fora, naturalment, sense tenir tots els elements a la mà— a mi em surt que com a molt, com a molt, pot haver estat un suplement de crèdit, via Ordre —deixem l'altre, que ja em parlarem després— de 3.000 milions, senyor Conseller, i el servei 21 puja amb 5.000 milions. Li pregunto més clarament ara : quants suplementos de crèdit ha autoritzat el Consell Executiu per al servei 21? Quants, amb quina data i per quin valor? Li demano que em contesti aquestes tres preguntes.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats. El nostre grup parlamentari, habitualment, demana l'acumulació del torn en contra de les esmenes a la totalitat. En aquest cas, no ho hem fet perquè havíem intuït, de la lectura de les esmenes a la totalitat, que podien no ser compartits els punts de vista dels esmenants a la totalitat i, aquesta intuïció, efectivament, va ser confirmada en el debat en Comissió d'aquesta Llei.

Per tant, com que els arguments a favor de l'esmena a la to-

talitat són diferents en cada cas —fins i tot això va provocar que en la Comissió els vots dels dos Grups que fan esmenes a la totalitat no fossin donats mútuament amb les diferents esmenes—, és perquè jo surto ara a fer aquest torn en contra, sense demanar l'acumulació.

De tota manera, el torn en contra se'm posa una mica estrany de fer, perquè m'ha semblat entendre que tampoc no s'havia fet un torn a favor, sinó que el que s'ha fet ha estat un debat, una espècie de minidebat sobre la política sanitària i el seu finançament, i, en canvi, no s'ha entrat pràcticament gens en l'articulat concret que es proposa en el text alternatiu d'aquesta esmena a la totalitat. Fins i tot, des de la tribuna s'ha dit que els arguments en relació amb un dels temes que es proposa en aquesta esmena ja es donaran després en les esmenes parcials. Bé, em sembla perfecte i, per tant, ja donarem l'argumentació contrària quan arribi aquell moment. També vull advertir tots els Diputats que potser s'han llegit atentament això —o potser alguns no— que les esmenes parcials del Partit Socialista Unificat —és una cosa perfectament legítima i lògica—, fins i tot, reproduïen el text alternatiu de l'esmena a la totalitat. És a dir que podríem —si haguéssim fet realment ara un debat sobre l'esmena a la totalitat— estalviar-nos el debat de les esmenes parcials després, però el senyor Espasa, amb la seva típica habilitat parlamentària, no em permetrà això. Bé, del debat —no a la totalitat, sinó del debat general— al qual hem assistit fa un moment jo voldria retenir unes dades concretes.

M'agradaria, primer, fer reflexionar sobre les coses que poden fer alterar un pressupost quan el pressupost és fruit d'un ens que té sobirania plena, i quan el pressupost és fruit d'un ens que no té sobirania plena. Quan el pressupost és fruit d'un ens que té sobirania plena, les desviacions pressupostàries es poden produir només per dos motius: per decisions del Govern que va presentar aquell pressupost, que impliquen canvis; o bé per modificacions de la realitat sobre la qual aquell pressupost pensava actuar. És a dir, un exemple ben clar d'això seria el tema de la tarificació —al qual es referia el Conseller al començament de la seva explicació. La tarificació seria una decisió, i, en canvi, el nombre d'estades provocat per un augment dels beneficiaris —i provocat potser perquè hem tingut més malalties de les previsibles— seria aquella previsió que no depèn d'una decisió pròpia, sinó que depèn de la realitat social sobre la qual aquell pressupost actua. Però, en el nostre cas, es produeix una tercera causa de desviació, que a mi m'ha semblat entendre que era un dels elements importants en l'explicació que ha donat el Conseller quan ha demanat la paraula, després de la intervenció primera del senyor Espasa, que són decisions d'altres ens que t'afecten. Concretament s'ha parlat, bé..., de les decisions de l'Administració central en relació amb determinades condicions d'aplicació del capítol primer del Pressupost. Per tant, tinguin present, senyores i senyors Diputats, que nosaltres ens movem en tres fonts de desviació pressupostària, quan un ens amb sobirania plena, es mou, habitualment, només en dues fonts de modificació pressupostària. Això pel que fa al debat que ha tingut lloc, i que no és el debat de totalitat. I, finalment, també remarcar que les modificacions que s'han fet —i que han estat explicades aquí per part del Conseller— s'han fet atenent, estrictament, les regulacions de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, de la Llei d'Administració Institucional de la Sanitat i, òbviament, dels Pres-

supostos del 85. Dit això, faré un brevíssim torn en contra, d'un torn a favor que no s'ha fet.

El text alternatiu del PSUC —si no ho entenc malament— consisteix, bàsicament, a desviar dels 3.564 milions que aquest Projecte de Llei preveu per incrementar unes partides específiques, amb una finalitat específica i ben concreta —i necessària— desviar-ne 1.000 cap a inversions. Mirin, això, purament i simplement, no és possible, perquè si fos possible subvenir a les necessitats de les partides que s'han d'incrementar, no amb 3.564 milions, sinó amb 2.564, ja ho hauríem proposat així. Per tant, això no pot ser. Però és que, a més a més, li vull fer una altra consideració també, senyor Espasa, que possiblement serà una constant en els futurs Pressupostos de la Generalitat fins que es trobi una fórmula satisfactòria de finançament. I quan dic «satisfactòria» em refereixo a «satisfactòria» d'acord amb els criteris que, aquest Parlament, unànimement, ha aprovat, que, si no recordo malament, incloïen, entre ells, el criteri de suficiència. Mentre ens trobem amb un finançament clarament insuficient haurem de ser enormement prudents amb aquelles despeses pressupostàries que, a la vegada, generen ulteriors despeses. Concretament, les despeses d'inversió. I és molt fumut —i és molt trist, perdó— haver de dir això, és molt trist haver de dir això perquè tots estem convençuts que la inversió —si està assenyadament orientada— és una part bona i important de la política d'un govern. Però la inversió requereix després la despesa corresponent de funcionament, i si estem justos —com tothom sap perfectament—, no solament en sanitat, sinó per tot el finançament autonòmic —estem enormement justos en despeses de funcionament— haurem de ser també enormement prudents en despeses d'inversió, que implicarien una ulterior despesa de funcionament.

I això és una situació que cal dir-la amb naturalitat, amb claredat i sense dramatisme, perquè probablement amb claredat, naturalitat i sense dramatisme, ajudarem —si ho fem així— que s'aconsegueixin fórmules de finançament que siguin satisfactòries de nou, d'acord amb els criteris d'aquest Parlament.

Per tant, impossible deduir, restar 1.000 milions de pessetes dels 3.564, i no solament això, sinó imprudent passar aquests 1.000 milions —suposant que fos possible— a inversió, perquè aquesta inversió generaria —com és obvi—, perquè funcioni correctament, despeses de funcionament, que segurament seria molt difícil de poder subvenir, de poder finançar.

Vostè ha parlat també molt breument, brevíssimament, d'una crítica que vostè feia a determinades fonts de finançament d'aquests 3.564 milions, perquè també ha reconegut —i és de les poques vegades que li ho sento fer des d'aquí, però ho celebro molt— també ha reconegut que una de les fonts de finançament la trobava correcta i convenient —si no ho recordo malament era aquella reducció de despeses administratives. Bé, miri, el Govern, amb el coneixement que evidentment per ofici té d'allà on es poden produir els estalvis, d'allà on es poden produir les menors despeses, fa una proposta concreta i específica, explicada ulteriorment amb una memòria, de per on pot anar aquest finançament, i vostès fan, com és natural també, una proposta que no especifica res de tot això, i que, en tot cas, nosaltres hem de considerar incorrecta, però no incorrecta perquè tinguin mala intenció, sinó incorrecta simplement pel desconeixement comparatiu que un Grup de l'oposició pot

tenir en relació amb el Govern quant a on es poden obtenir els romanents pressupostaris.

Per tant —i del tema de l'endeutament a curt termini addicional autoritzat que vostè ha dit que ja en parlarem a les esmenes parcials, doncs ja en parlarem a les esmenes parcials—, per tots aquests arguments, bàsicament, perquè són els 3.564 els que es necessiten per a aquestes partides i no 2.564 i perquè les fonts de finançament són les que creiem més coherents amb una política d'austeritat i possibles, donats els romanents previsibles, és perquè nosaltres ens oposem a aquesta esmena a la totalitat amb text alternatiu.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara caldrà que els Grups que vulguin fixar la seva posició en relació amb això prenguin la paraula per l'ordre habitual. Esquerra Republicana sembla que hi renuncia. El senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per fixar la posició del nostre Grup davant l'esmena a la totalitat amb text alternatiu presentada pel PSU. Inicialment, vista sobre el paper, l'esmena amb text alternatiu i el Projecte del Govern no són massa diferents. De fet es canvia una part del finançament, d'on s'obté el finançament per al suplement, i es canvia una part —la tercera part, alguna cosa menys de la tercera part— de la destinació d'aquesta. En canvi, el discurs que ens ha fet el Diputat defensor de l'esmena demostra que existeixen qüestions de fons que no es dedueixen clarament en el paper. Bé, això ens porta a un doble debat, un debat sobre la gestió financera, la gestió pressupostària de la sanitat a Catalunya, un altre respecte a un determinat Projecte de Llei i a una esmena a la totalitat presentada respecte aquest. En relació amb el primer debat, el senyor Espasa ens ha convençut que l'Ordre del 28 de juny de 1985 probablement mereixeria el nostre vot en contra, en la mesura que ve a fer més difícil el seguiment des de l'oposició, des dels escons de l'oposició, de la gestió pressupostària, en l'àmbit de la sanitat, en aquest cas.

Respecte a la segona qüestió, a la gestió del sistema sanitari o el model sanitari que proposa el doctor Espasa i que, d'alguna manera, es reflecteix en l'esmena, nosaltres no voldríem reproduir el Debat general sobre la Sanitat, nosaltres som on érem, en aquest terreny, el doctor Espasa no ens ha convençut.

Malauradament, l'Ordre del 28 de juny de 1985, no es posa avui a votació en aquesta Cambra i, per tant, hauríem de centrar-nos en allò que votarem. Respecte al que votarem, voldria fer una precisió. El doctor Espasa ens explicava que la seva proposta parteix, es fonamenta, en un criteri que ha expressat prou clarament : segons ell, el Govern de la Generalitat vol enderrocar la sanitat pública a Catalunya. La seva proposta ha d'entendre's a partir d'aquesta afirmació bàsica i com un intent de defensa del sector sanitari públic, a Catalunya.

Bé, nosaltres volem, una vegada més, palesar des d'aquesta tribuna que una bona part de les competències per fixar el marc del sistema sanitari a Catalunya roman a mans del Govern de l'Estat. I que, tan sols en una part petita, aquestes competències corresponen al Govern de la Generalitat. Nosaltres fem una lectura diferent de l'actuació del Govern de la Generalitat i constàvem, en el marc del debat general, que existeix un problema greu en el sector sanitari concertat i que fer política és optar, fixar prioritats. Nosaltres remarcàvem l'existència d'aquest problema i demanàvem mesures per afrontar aquest problema. Aquesta Llei és un intent de donar solució

a un problema, per a nosaltres real, per a nosaltres important, de la sanitat catalana. És obvi que aquesta Llei no és un pla global per afrontar el problema del finançament o el problema sanitari a Catalunya, és obvi això, i tindrem ocasió de tornar-ne a parlar. Però és un pas endavant respecte a un dels problemes. Nosaltres, precisament per això, i perquè compartim part de l'exposició feta pel portaveu de la majoria respecte que quan no es té resolt el sistema de finançament global de la sanitat a Catalunya és aventurat embarcar-se en un programa d'inversions —la despesa corrent induïda del qual difícilment podrem sostenir—, per tot això, votarem en contra de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El Grup parlamentari Socialista vol intervenir per fixar posicions? Bé, moltes gràcies. Passem, doncs, ara, a la votació.

Els qui siguin favorables a l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 76 en contra i 31 abstencions.

Passem ara, doncs, a la segona esmena a la totalitat. Per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, hem presentat aquesta esmena de devolució, bàsicament perquè creiem que no és la via de resoldre el que és, sens dubte, avui, el més greu problema que té l'autonomia de Catalunya : la gestió sanitària feta per la Conselleria de Sanitat de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres partim de la convicció que en aquest tema de finançament perfectament diferenciat, el 90% del dèficit produït a la mateixa Administració i al sector hospitalari de Catalunya es deu a responsabilitats del Govern. Pensin vostès que aquí es posa a debat una petita operació puntual, la petita operació que podríem definir com «qui dia passa, any empeny», que no dóna sortida al dèficit acumulat; dèficit acumulat que, ho voldria recordar, el de la part de l'Administració, 28.000 milions de pessetes, per a nosaltres 39.000 milions, i el generat en el sector —que no se'n parla, i és el tema més greu— d'un interval comprès entre els 30.000 i els 50.000 milions de pessetes.

Aquesta és una operació de maquillatge per guanyar temps. És una operació de posar unes moderades bases per solucionar el tema, sense enfocar adequadament el greu problema que s'ha generat.

Podríem afirmar que la crisi de la sanitat ha comportat —perquè es fa palès en aquest projecte d'una manera molt moderada— una crisi de les polítiques de govern; és a dir, es planteja una reducció, no lineal, sinó arbitrària, de cadascun dels Departaments, sense que el Govern de Catalunya ens digui clarament en aquest Parlament quines són les polítiques que es donen de baixa amb aquesta actuació. S'ha de dir clarament quines són les polítiques que es donen de baixa amb aquesta actuació.

Quan observem el projecte veiem, per exemple, com el senyor Bigatà se'n surt molt ben lliurat, perquè, evidentment,

aquest any no pot adjudicar perquè ho va adjudicar tot l'any 83 i té hipotecat el seu pressupost, però, en canvi, al senyor Sanuy li ve la clatellada, forta, perquè té un pressupost molt més peroxidificat i té unes baixes molt ostensibles que, possiblement, l'impedirán fer gran part de tota la seva política d'estímul al turisme d'hivern. Res més lluny, per part meua, que voler mostrar fissures en el Govern, perquè sóc perfectament conscient que vostè és una realitat monolítica, una realitat pètria, encara que des dels meus ulls representi una mena de pedra foguera de Sant Joan (*remor de veus*), però és evident que això significa, sens cap mena de dubte, una situació molt preocupant, perquè la crisi de sanitat comporta la crisi de les polítiques de Govern.

Curiosament, aquest projecte —amb la Llei de Finances a la mà i amb la Llei de Pressupostos— quasi bé tot es podria fer sense portar-ho a aquest Parlament. Es podia fer i s'ha fet una política de fets consumats; han anat reduint, han anat maquillant, el que explicava el senyor Espasa. Per què es porta això al Parlament? Es porta al Parlament per donar la sensació que hi ha una falsa solució a un problema que, diguem-ne, és molt greu, o que és el primer pas d'un disseny que no se'n ha explicat, o que és l'inici d'una estratègia que desconeixem. Jo crec que aquesta és la reflexió que ens hem de fer molt sincerament en aquest Parlament: quina intencionalitat persegueix el Consell Executiu? El Consell Executiu persegueix, per la via de reducció de crèdits i trobar-se amb uns crèdits addicionals, i per la via de l'increment dels crèdits a curt termini —d'això en podem parlar en altres aspectes, preguntes, interpellacions, que tenim avui en aquesta sessió—, intenta, poc o molt, amb aquest contingent de 8.000 milions de pessetes, aturar la situació, donar una certa sortida puntual, passar uns mesos, permetre, per tant, un disseny que en aquests moments no té ni clarificat la mateixa Conselleria, que pugui sortir al carrer i, això, acompanyat d'un increment de la inquietud en el sector ciutadans, del desconcert absolut en el sector sanitari de Catalunya i de l'existència, una vegada més, d'una situació que podríem qualificar, sense cap mena de dubte, de desconcert generalitzat; és a dir, un Govern que no governa davant una crisi, un Govern que no dona instruccions davant d'una crisi greu, un Govern que no dona sortides davant una situació que és espectacular, perquè, és evident que si estem davant d'un dèficit acumulat de 60-90.000 milions de pessetes, estem en el problema més greu de l'autonomia de Catalunya, del Govern de Convergència i Unió que, evidentment, posa en dubte la credibilitat autonòmica per gestionar d'aquest Govern i, sens dubte, és un problema a nivell d'Estat perquè té una magnitud realment espectacular.

Jo voldria recordar molt breument que vàrem insistir molt en un element que per a nosaltres és substancial. Nosaltres veiem una actuació típica del Govern de Convergència i Unió; maquillem —«qui dia passa, any empeny»—, arreglem mínimament la situació, però traslladem el dèficit a l'exterior; és a dir, vostès saben perfectament que la nostra posició és que una política d'expansió, una política d'alegria, una política sense cap límit, sense cap fre crea una situació en el sector hospitalari de Catalunya que comporta una progressiva inversió i aquesta inversió, amb uns costos financers molt forts, repercuteix en el seu compte de resultats. No es coneix el compte de resultats del sector hospitalari a Catalunya, no hi ha una comptabilitat

consolidada i, per tant, el sector no es domina des de la mateixa Conselleria. A partir d'aquí, del que es tracta és de reduir els problemes que jo tinc, i que aquests problemes quedin a l'exterior. Per tant, jo insinuo que aquí hi ha una estratègia clara i inequívoca de situar responsabilitats a l'Administració central, quan en aquest tema no hi són, i de situar, posteriorment, responsabilitats als centres hospitalaris de Catalunya i, del que es tracta és d'anar reduint el nostre dèficit, que vàrem anunciar que era de 28.000 milions, per poder tancar l'any dient: «No, hem acabat amb quinze, hem acabat amb dotze», quan el sector hospitalari de Catalunya —i ho sabem pels indicadors externs que existeixen, del no-pagament de la Seguretat Social i a Hisenda— té, en aquests moments, un dèficit acumulat important.

I el dèficit acumulat pels centres hospitalaris de Catalunya es deu, en un 75-80%, per l'actuació del Govern de Catalunya; no es deu, evidentment, per l'actuació d'aquests hospitals de Catalunya que d'una manera irresponsable han dut a terme unes actuacions determinades.

Per tant, jo alerto aquesta Cambra que aquí hi ha una estratègia de fons; una estratègia que es dissenya en aquest projecte que es porta al Parlament, que es vol donar la sensació que estem en vies de solucionar un problema difícil, i aquestes vies de solucionar un problema difícil no es fan així, no es fan amagant el cap sota l'ala i, menys encara situant el problema a l'exterior, perquè és evident que el Govern de Catalunya, en tant que els centres hospitalaris depenen fonamentalment de la política de concerts, és el responsable i el tutor de la bona marxa de la sanitat del conjunt de la població de Catalunya.

També ens trobem que hi ha un procés de reconversió en marxa. Després de fer el ridícul, de parlar de reconversió —vostès ja no en parlen perquè es demostra que no en poden parlar—, però estan duent una política clara i inequívoca de reconversió. Inquietud generalitzada: Barcelona, 2.000 llits; l'altre tal, l'altre... És a dir, tot un conjunt de petites insinuacions, que van creant un nerviosisme generalitzat. Una política de com intentarem redreçar la situació, no amb una voluntat d'entesa amb el que són les realitats sanitàries de Catalunya, sinó fragmentant, tant com es pugui, intentant, a partir d'unes àrees geogràfiques, atribuir unes quotes i, possiblement, a partir d'aquestes quotes fer una reducció per àrees geogràfiques i no buscant la interlocució dels responsables de l'Administració local, per exemple, o d'altres responsables plenament autoritzats. Per tant, jo diria que aquí hi ha una política amb profunditat, perfectament dissenyada, que vindria presidida per unes persones —que jo no dubto de la seva capacitat—, però que, curiosament, entre el qui és responsable de la reconversió i els gerents dels hospitals tots són especialistes en reconversió, perquè tots surten d'empreses de reconversió abans en crisi, per la qual cosa porten aquesta empenta profunda de fer un procés de reconversió en el sector sanitari, quan el que cal és la reconducció del sector sanitari a Catalunya, sobretot per la situació que vostès han creat.

Nosaltres ja hem dit clarament el que calia fer; hi ha un primer requisit quan hi ha una situació de caos: és conèixer la realitat del problema. Conèixer la dimensió del dèficit; plantejar un pla de finançament a mitjà termini; fer el programa en dues fases perquè el problema, realment, és greu, i vol dir un coneixement de la situació. Aquesta política estrictament con-

juntural, aquesta política de «qui dia passa, any empeny» és la pitjor de les polítiques que pot fer qualsevol govern.

Jo diria que, sens dubte, a nivell personal —això de «qui dia passa, any empeny»— sempre va bé per a determinades coses de la vida, i tothom ho utilitza molt, però a nivell governamental és la pitjor de les receptes que es poden adoptar davant d'un problema de la magnitud que té el problema sanitari de Catalunya. No se m'escapa que amb aquesta suma de petites polítiques s'intenta arrossegar la situació per intentar de plantejar a l'opinió pública del país que el tema de la sanitat és molt complex, que la responsabilitat la tenen més els altres, que nosaltres no en tenim cap, i que fem tots els esforços possibles per sortir-nos de la situació. Amb això no ajudem a la solució del problema sanitari de Catalunya.

La solució de la crisi de la sanitat a Catalunya només es pot orientar sota la sinceritat, sota la política de números clars, sota la política de conèixer el dèficit real, sobretot el generat en els centres hospitalaris, i sota una política de fermesa amb un pla de refinançament, veure les bases d'aquest pla de refinançament i veure quins són els interlocutors que han d'estar damunt d'aquest pla de refinançament i presents, col·laborant amb l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Si no es fa així, això està abocat al fracàs, això està abocat als malentesos, això està abocat a un progressiu deteriorament de la situació dels professionals de la sanitat dels centres hospitalaris de Catalunya i dels ciutadans de Catalunya. I crec que aquí estem davant un tema d'una gran responsabilitat i, per tant, solucions conjunturals i puntuals a problemes estructurals greus és la cosa pitjor que es pot fer en política. Moltes vegades la suma de solucions conjunturals va bé per resoldre problemes petits o problemes mitjans, però quan el problema és molt important, el que cal és una solució estructural i un coneixement a fons de quina és la dimensió del problema.

És un gravíssim error, en el qual nosaltres no participarem i per això no votem aquest projecte, creure que s'està assentant cap tipus de base operativa per solucionar el greu problema que vostès han creat.

Per últim, perquè no m'agradaria que se m'encenguessin aquestes llums, perquè provoquen un trencament de comunicació (*rialles*), per últim dir-los que nosaltres estem preocupats, molt preocupats per aquest tema; nosaltres, en tot moment, hem fet la fermesa de la denúncia d'allò que no funcionava en la sanitat de Catalunya; hem volgut objectivar el problema; hem volgut dir allò que calia fer, des de la lògica del més estricte sentit comú, per superar aquesta situació; hem estat absolutament respectuosos i escrupolosos amb les persones, cosa insòlita en qualsevol democràcia del món; però dir-los amb tota la fermesa que l'acte que es fa avui és perpetuar una via equivocada de voler solucionar un problema de gran gravetat política. No se m'escapa que estem en una situació que el mateix President de la Generalitat ha de sortir amb un suport incondicional del Conseller, que el Conseller d'Economia ha de donar suport, el juliol i l'agost, i tutelar els aspectes econòmics de la mateixa Conselleria; que s'ha de fer un remodelatge en profunditat que crea cinquanta nous caps de negociat en el mateix ICS, i estem constantment —si vol li cito— en centenars de reformes estructurals, perquè no sap com donar sortida al problema. Però aquí hi ha una evidència, senyores i senyors Diputats: si a Catalunya l'Administració de la Generalitat i els centres

hospitalaris concertats tenen —i és veritat això, i per a nosaltres és cert, per estimacions que hem pogut fer— un dèficit acumulat de la quantia que aquí hem assenyalat, estem davant un problema d'extraordinària gravetat i vostès adopten la pitjor de les posicions governamentals per superar aquesta situació. Per superar aquesta situació reconeixent els errors, i greus errors, que vostès han fet, nosaltres estarem en primer rengle. Però, nosaltres, servir de coartada a una pèssima gestió administrativa no ho farem mai; i, possiblement, vostès s'han inspirat, en aquesta situació política conjuntural, amb aquell principi que diu: «Qui mesos passa, eleccions trampeja». (*Remor de veus.*) Això, evidentment, també és un principi absolutament incorrecte, perquè quan hi ha un tema d'aquesta gravetat no es pot plantejar sota aquesta lògica política.

Gràcies, senyors Diputats; gràcies, senyor President.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustrísim Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest torn en contra haig de dir, altra vegada, que no s'ha fet el torn a favor de l'esmena. S'han tocat temes generals, s'ha intentat altra vegada reproduir un debat general sobre la sanitat i el seu finançament, però per a il·lustració de totes les senyores i els senyors Diputats, els llegiré l'esmena a la totalitat tal com va ser presentada. Diu: «Esmena a la totalitat de retorn del Projecte. Motivació: Manca d'una memòria que el justifiqui. Llei innecessària per les potestats que té el Govern en aquesta matèria. Augment de la capacitat d'endeutament a curt termini i retallada de despeses als Departaments com a forma de finançament.»

No s'ha argumentat en cap d'aquestes línies, m'imagino perquè en la Memòria hi és. Suposo que la llei és necessària: ja ha quedat clar per què era convenient presentar un projecte de llei amb les explicacions que s'han fet abans. De l'augment de capacitat d'endeutament a curt termini, en parlarem en les esmenes parcials, suposo també. I, quant a la retallada de despeses dels Departaments, em sembla que ha quedat ben clar també que es tracta de la solució que garantia millor l'austeritat necessària.

I, llavors, el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula s'ha dedicat a qualificar amb una hàbil manipulació semàntica —que és perfectament lògica i legítima— a caricaturitzar i qualificar el projecte de llei. L'ha qualificat de puntual, de maquillatge per guanyar temps... També s'hauria pogut dir: solució concreta a un problema concret, i també s'hauria pogut dir: solució necessària fins a resoldre el sistema de finançament de la sanitat. I la solució del sistema de finançament de la sanitat, senyor Armet, vostè sap perfectament, igual que nosaltres, que no depèn només del nostre Govern, sinó que també depèn del Govern de l'Estat.

I vostè ens ha dit que nosaltres intentem passar els problemes fora, i aquest ha estat el nucli de la seva argumentació —em sembla, m'ha semblat entendre—, i ha parlat que tot això es devia a mala gestió.

Miri, el problema es traspasa a fora per dues raons —i a nosaltres ens sap molt de greu que no tinguéssim les possibilitats de resoldre'l internament, a Catalunya, aquest problema—; la

primera és una raó financera, i la segona és una raó que serveix per desmuntar l'argument de mala gestió.

Raó financera. Els ho diré amb un exemple. Què va passar amb el finançament de la sanitat de l'any 1983? Amb el finançament de la sanitat de l'any 1983 —poso aquest exemple perquè és el darrer exercici que tenim tancat; que tenim tancat, vull dir, d'acord amb l'Administració central—, la primera proposta —aquestes xifres no són noves, han estat dites moltes vegades, però crec que és perfectament sa i bo que es tornin a dir—, la primera proposta de l'Administració central per pagar les despeses de sanitat del nostre Govern, l'any 1983, va ser de 90.000 milions de pessetes.

Després de mesos de negociació, es va passar a una altra xifra, que eren 113.000 milions de pessetes, i, finalment, es va arribar a una xifra de 130.000 milions de pessetes, és a dir, 40.000 més dels inicials. I, encara, en una darrera negociació d'última hora, es van aconseguir 3.900 milions més, concretament el juny de 1985.

Això els ho explico perquè, després, quan argumentem sobre els endarreriments de transferències del Govern central en relació amb la capacitat necessària d'endeutament a curt termini, tornaré a fer referència al tema que ens ocupa.

Llavors, amb què ens havíem de quedar? Era una posició raonable i bona des del punt de vista autonòmic, acceptar aquella primera proposta del Govern central, de 90.000 milions de pessetes? És que se'ns pot acusar de traspasar els problemes a fora quan resulta que, a través d'una negociació dura —jo suposo que el Govern central no va donar més diners que els que eren necessaris o eren justificats—, ferma, vam aconseguir pràcticament 44.000 milions més de pessetes, des de la proposta inicial fins a la final? És que havíem d'haver renunciat a això d'entrada? És que se'ns ha de dir que traspassem el problema a fora perquè insistim en les valoracions? O és que aquest any també, havíem d'haver acceptat, durant l'any 85, la primera proposta del 84 del Govern central? Qualsevol acusació —donades aquestes xifres i aquesta trajectòria— que traspassem el problema a fora, des d'un punt de vista estrictament financer, queda absolutament desmuntada.

Però és que resulta, Honorable Diputat senyor Armet, resulta que d'Administració de sanitat autonòmica no hi ha només la nostra. Jo tinc aquí unes fotocòpies de premsa de fa uns quants dies, que parlen dels pressupostos de RASSSA. Vostès saben que RASSSA és l'organisme anàleg a l'ICS a la Comunitat Autònoma andalusa, que vol dir «Red Asistencial Sanitaria de la Seguridad Social de Andalucía», i sobre el tema del finançament de RASSSA, d'aquesta entitat anàloga a l'ICS català, es diu, en aquestes notes de premsa, concretament, es diu que el passat dia 22, «el propio Consejero Pablo Recio» —que és el Conseller de Sanitat de la Comunitat andalusa— «manifestó al Presidente del Colegio de Farmacéuticos de Sevilla que no había fecha para el pago de las recetas de la Seguridad Social» perquè se'ls havien exhaurit els pressupostos. Pressupostos que es calcula que tenen un dèficit de 36.000 milions de pessetes, 36.000 milions de pessetes. Llavors, això és objecte de crítiques de tothom. Hi ha un Diputat del PDP, concretament, que diu que la gestió de RASSSA és «desastrosa y discriminatoria en general para todos los colectivos sanitarios»; però no només d'aquest sector, sinó també de la mateixa UGT. Hi ha unes crítiques duríssimes a la manera com s'està

intentant finançar RASSSA, a les restriccions enormes amb què s'està intentant finançar RASSSA. Perquè fixin-se que, després d'aquesta constatació que no es poden pagar les factures de farmàcia perquè s'ha exhaurit la partida, UGT denuncia que en els pressupostos previstos per al 86 es rebaixa la partida de farmàcia en 8.400 milions de pessetes. És a dir que sembla com si, per necessitats financeres del Govern central o per decisions que se m'escapen, es volguessin crear problemes a les administracions sanitàries de les autonomies que tenen l'administració sanitària i, després, se'ns diu : «Escolti, no traspassin el problema a fora».

Bé, nosaltres pensem que el problema, en bona part, és fora. Evidentment, es pot millorar la gestió de dintre; s'està intentant, s'ha reconegut en part, fins i tot per un Grup com el del PSU, i nosaltres creiem que l'argumentació que ha donat el senyor Armet, per les raons que jo he donat, manca de base. I no em referiré més al tema concret de l'esmena a la totalitat, sense text alternatiu, sinó de retorn, perquè ell tampoc no ha fet cap referència a les motivacions que donava en la presentació de la seva esmena i que van ser esgrimides en el debat de Comissió.

Per les raons que he dit, senyor President, senyores i senyors Diputats, ens oposarem a aquesta esmena de devolució.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc en la Presidència.)

El Sr. PRESIDENT : Es tracta ara, doncs, de prendre posició davant aquesta esmena, i invito, per a això, el Grup d'Esquerra Republicana. Hi renuncia? *(Pausa.)* El Grup del PSUC també? *(Pausa.)* L'Honorable Diputat senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, per fixar la posició del Grup parlamentari Popular respecte a aquesta esmena. Començaré per dir que, per a nosaltres, aquesta és una llei necessària, tant des del punt de vista formal com material. Necessària políticament; no estic, en aquest moment, parlant de si tècnicament, a través de l'Ordre del 28 de juny del 85 o d'altres mecanismes previstos en la Llei de Finances Públiques de Catalunya, s'hauria pogut portar a fora, per mecanismes diferents, el suplement de crèdit.

Penso, sincerament, que davant d'un problema de la magnitud que té el problema del finançament de la sanitat catalana, era bo que aquest Parlament conegués el problema i conegués el Projecte del Govern i, per tant, penso que, des del punt de vista formal, la Llei era necessària, políticament necessària.

Penso també que, des del punt de vista material, quant al fons de la qüestió que intenta resoldre, era una llei convenient, era una llei necessària, i, en conseqüència, nosaltres no podem admetre alguns dels arguments que s'han donat en el context del debat.

Penso també que algunes de les causes que s'anunciaven també sobre el paper, per fonamentar l'esmena socialista, no són admissibles, però una vegada més ens trobem el fet que el discurs ha anat per un camí certament diferent. I nosaltres compartim fins a un cert punt alguns dels arguments donats pels socialistes, pel Diputat socialista, a l'hora de defensar l'esmena. En concret, compartim la preocupació pel dèficit global de la sanitat catalana; pensem que un dèficit reconegut de 28.000 milions de pessetes és un problema important, i no podem oblidar que hi ha una altra part d'aquest dèficit —nosaltres no

ens atrevim a quantificar-lo— que la Conselleria està encara comptant i que tenim el compromís del Conseller, expressat en el context del passat debat de política sanitària, que, tan bon punt conegui la xifra, la posarà en coneixement dels Diputats d'aquesta Cambra, compromís que li volem recordar.

Bé. La política de tapar forats, evidentment, no és una bona política, i aquesta Llei —hi insistim una vegada més— és un pas endavant en el camí d'una solució per a una part del problema, però no és un marc global per a la solució, o, almenys, no és un marc global de la política sanitària o de la reforma de la política sanitària que el Conseller ens va anunciar també des d'aquesta tribuna.

En tot cas, nosaltres, respecte a la defensa que ha fet el Diputat senyor Armet, pensem que precisament aquest intent de traspassar, de transferir la responsabilitat cap amunt —cap al Govern central— i cap a baix —cap al sector hospitalari— no és el que realment s'intenta en aquesta Llei.

El Projecte a nosaltres ens sembla, fins i tot, un projecte valent, que no intenta transferir el problema al sector hospitalari, sinó que intenta portar el debat a aquesta Cambra i marcar un esforç del Govern —de tot el Govern, de tots els Departaments de la Generalitat— quant a la solució d'aquest problema.

Nosaltres havíem demanat, en el debat de política general sobre sanitat, passar de la política de discursos a la política de fets, en matèria de sector concertat, de sanitat concertada. Aquesta Llei és un fet, és un pas endavant en la recerca d'aquestes solucions, i com que és un fet i significa superar la política de discursos, nosaltres donarem suport a aquesta Llei.

Tanmateix, el fet que nosaltres pensem que la Llei és una solució parcial a una part del problema, ens impedeix no significar d'alguna manera la nostra reserva respecte al Projecte, i és per tot això, senyor President, senyores i senyors Diputats, que nosaltres ens abstindrem en l'esmena a la totalitat de retorn dels socialistes; precisament, perquè pensem que no és oportú retornar-lo al Govern, retardar, en suma, el pas endavant que es dona cap a la solució, però que no és una solució suficient i que, en conseqüència, no pot merèixer un suport absolut i complet del nostre Grup.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el posicionament, haurem de passar a la votació.

Els Il·lustres membres de la Cambra que siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

Passem ara a la part dispositiva. Les esmenes que hi ha comencen per una esmena número 2, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat doctor Espasa.

El Sr. ESPASA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, tal com havíem previst —no sé si hàbilment o no; en tot cas, gràcies per l'adjectiu del senyor Subirà— en el nostre Grup parlamentari, l'esmena a la totalitat i les esmenes a l'articulat formaven part de tot el conjunt del nostre discurs polític sobre aquesta importantíssima qüestió i, per tant, temes que no han sortit en el debat de totalitat sortiran ara, en el debat de l'articulat.

Temes com el que representa aquesta esmena número 2, del Grup parlamentari del PSUC, en què es demanen i es demostren dues coses : primer, que, a diferència d'altres Grups parlamentaris d'aquest hemicle, el Grup parlamentari del PSUC sí que reconeix la necessitat, que fan falta més crèdits suplementaris per a la despesa sanitària; que aquesta necessitat és fruit, la major part, de la mala gestió del Departament de Sanitat —més concretament, de l'Institut Català de la Salut—, però que una part d'aquesta insuficiència de crèdits és deguda, també, a insuficiència de finançament des de l'Administració central i al no-control de les fonts que generen el conjunt de despesa pressupostària.

Però insistim, hem insistit i repetim una vegada més que la major part de la responsabilitat és del mateix Departament de Sanitat i Seguretat Social, de l'Institut Català de la Salut.

I és per això que nosaltres proposem minorar en 1.000 milions de pessetes el suplement de crèdit que ara discutim, i dedicar-los a institucions pròpies, i no és cert —no és cert, senyor Subirà— que totes les inversions generin despesa corrent suplementària, perquè vostè sap tan bé com jo que, en les inversions, poden haver-hi simples despeses de reposició : canviar calderes, per exemple, és una inversió; fer obres de condicionament o evitar la progressiva degradació de l'obra civil dels hospitals, tot això no té perquè generar nova despesa de funcionament. I és en aquest sentit que nosaltres, per marcar també la nostra posició política de defensa del sector públic sanitari, hem fet en aquesta esmena la proposta que, d'aquests 3.500 milions, 1.000 vagin a les institucions pròpies. I ho hem fet perquè, com he dit en la meua defensa de l'esmena a la totalitat, el resum polític de tot el ball de milions que avui estem discutint —que no discutim només els 3.500, en discutim 11.000—, la resultant final és una disminució del pes específic del sector propi en favor del sector aliè; aquesta és la resultant final i, contra aquesta resultant política final, que s'inscriu perfectament en els objectius i el programa polític de la coalició que dona suport al Govern, nosaltres hi estem confrontats i nosaltres volem, en la mesura de les nostres possibilitats i de les nostres forces, fer-hi cara. Volem fer-hi cara, a més a més, perquè, com he dit abans, els comptes que s'han fet no s'expliquen.

Voldria recordar a tota la Cambra, i al més solemnement que sé i que sàpiga fer, que, de les qüestions que he plantejat al Conseller d'Economia i Finances, no se me n'ha respost cap, i que en la meua segona intervenció li he preguntat explícitament pels suplementes de crèdit —Ordre del 28 de juny del 85— que s'han fet, per explicar l'augment del crèdit en 5.000 milions del famós servei 21, el servei del marro, com colloquialment se n'ha dit. Això no se m'ha contestat, i això queda aquí en aquesta tribuna, en aquesta Cambra, pendent de confirmació. Avui, 27 de novembre, aquest Diputat que els parla vol saber si tots els expedients per autoritzar suplementes de crèdit fins a un valor de 5.000 milions de pessetes per al servei 21 estan documentats pel Consell Executiu. Aquest Diputat creu que no. Ho ha preguntat, és una resposta de «sí» o «no», no fa falta cap paper, el Conseller d'Economia i Finances no ha dit res, el Conseller d'Economia i Finances està fora, però dubto que cap altre Conseller em digui «sí, sí, senyor Espasa, hem fet un, dos, tres suplementes de crèdit que sumen els 5.119 milions de pessetes que estan en el servei 21». M'agra-

daria molt sentir això avui, ho podríem sentir si fos veritat, i, si no ho sentim, aquí queda la pregunta esperant la resposta.

Però és que, a més a més, insistint en aquest servei 21, que se'ns diu : «Oh, és que han augmentat les cartilles» —ja ho he dit, només d'un 12%—; «és que els plus de nocturnitat, és que ha augmentat potser la plantilla...» Senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social, com m'explica vostè que en el Pressupost del 85 el servei 21 famós, el del marro, hi hagi, dels 14.000 milions pressupostats, que després, amb les modificacions seves, per mala previsió, per mala gestió, pel que sigui, pugen a 20.000, en el personal propi, és a dir, en l'estatutari, només hi hagi una tercera part de les despeses, i que dues terceres parts estiguin en el personal laboral i fix. Això, vostè agafi el Pressupost del 85 i ho trobarà : d'aquests 20.000 milions, una tercera part, personal amb oposició guanyada —per entendre'ns—; dues terceres parts, personal contractat.

Jo tinc aquí l'avantprojecte de Pressupost del 86 que vostès, preceptivament, havien d'entregar i van entregar a les centrals sindicals, i per al servei 21 famós em trobo sorprenentment que, en un any —i jo no tinc constància que hagin fet cap oposició, cap, repeteixo—, aquestes dues terceres parts de personal laboral eventual o fix passen al concepte 120, és a dir, segons la nomenclatura de la Seguretat Social, a personal estatutari; és a dir que, misteriosament, en el servei 21, senyores i senyors Diputats, a més a més que hi passen coses tan rares com que s'incrementa en 5.000 milions —i no se'ns explica per què—, resulta que, del 85 al 86, canvia de concepte tot el personal laboral i fix i passa a ser personal estatutari : ¿tot el personal —dues terceres parts de la despesa de l'any 85— era laboral, fix o eventual i una tercera part era estatutari, ara passa a estatutari...? Realment, és difícil d'entendre; potser és que hi ha explicacions que jo desconec, però, en tot cas, volia posar-ho de manifest per veure si rebia alguna resposta, encara que aquest Diputat ja s'està acostumant a plantejar qüestions concretes, polítiques, contestables, i a no rebre contesta. Aquesta ja és una constant en aquest Consell Executiu, en aquests Consellers que, fins i tot, no estan en el debat de la LLei que han presentat en el seu propi nom, cosa que representa una absoluta descortesia política i parlamentària, deixant de banda la personal, però és que les preguntes es van repetint, es va insistint, es documenten —almenys al marge de la possible perplexitat del Diputat i del raonable dubte polític que pot representar—, i no es contesten en absolut.

És per tot això que nosaltres, d'aquest crèdit que entenem que en part és necessari, que volem donar-li un origen de finançament diferent —i després en parlarem, del rasclet pels altres Departaments, de per què el nostre rasclet és diferent del rasclet de Convergència i Unió—, també la destinació final és diferent, i és diferent per tots aquests dubtes que ens plantejgen, no els 3.500 milions, que, com ha dit un Diputat, és la punta de l'iceberg de la mala gestió, del caos, de la gran pilota que s'ha produït en aquests quatre anys d'insuficient gestió sanitària a Catalunya, això és la més petita part; però, dins de reconèixer aquesta petita part, nosaltres volem assenyalar que cal dotar millor i cal posar més l'accent en els serveis propis de l'Institut Català de la Salut, que no en els concertats, perquè, en definitiva, donen més bon resultat. I, si no, m'agradaria també que el senyor Conseller de Sanitat em contestés o que ens digués —que digués a la Cambra, vaja!—, perquè ell ho

sap, ell ho sap, quina és la mitjana d'estada mitjana dels hospitals de la ciutat de Barcelona, i quina és la mitjana d'estada mitjana d'una determinada clínica particular de Barcelona. Em pot contestar, senyor Conseller, a aquesta pregunta?

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens tornem a trobar que el senyor Espasa, en lloc de defensar l'esmena, fa un torn de preguntes.

Jo l'he sentit parlar molt més del servei 21, que no pas de l'esmena que teòricament havia de defensar, però està en el seu dret d'utilitzar el temps que té com vulgui.

Referint-me a l'esmena, diré que ell ha començat el seu torn dient que el seu Grup demanava i demostrava una sèrie de coses. Jo crec que sí que ha demanat una sèrie de coses, però no ha demostrat altra cosa que les demanava, però no ha demostrat res de les afirmacions que ha fet a continuació.

Llavors, en el seu argument, en la part petita del seu argument que s'ha referit a l'esmena, ha dit una cosa que si que recullo, que és que ell admetia que una part dels problemes de la sanitat —ha dit ell— era deguda a la deficiència del finançament procedent de l'Administració central. Bé, jo crec que això és una afirmació que té el seu valor recollir-la —no és la primera vegada que la fa el senyor Espasa; també s'ha de dir en honor a la veritat, això—, i, aleshores, comprensiblement, perquè és oposició del Govern que en aquests moments hi ha a Catalunya, diu : «Oh, però n'hi ha un altre que és molt més important», i no ho demostra.

Finalment, referit al tema concret de l'esmena, davant de l'argumentació que jo he avançat abans en l'esmena a la totalitat, de dir : «Escolti, no només es necessiten per a aquesta finalitat concreta els 3.564 i no 2.564, sinó que emprendre inversions significaria augment de despesa per a manteniment», el senyor Espasa em contraargumenta dient : «No, hi ha despeses que no generen, hi ha inversions que no generen nova despesa corrent, perquè es tracta d'inversions de manteniment». Però, el senyor Espasa, que pertany a un Grup que té representants en la Comissió Mixta de Traspassos, i que, per altra banda, encara que no els tingués, segurament que coneixeria perfectament la normativa en vigor sobre aquesta temàtica de finançament autonòmic, sabrà que les despeses d'inversions per manteniment, a les quals ell es referia per justificar que hi havia inversions que no requerien nova despesa de funcionament, ell sabrà perfectament que aquestes inversions de manteniment haurien de formar part del cost efectiu del servei traspassat, i que, per tant, resoldre el problema del manteniment per altres vies significaria una renúncia implícita a la reclamació justa de les adequades inversions per a manteniment, perquè formen part del cost efectiu del servei traspassat.

Per aquestes raons, senyores i senyors Diputats, ens oposem a l'esmena que quasi no ha estat defensada.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, passem a la votació d'aquesta... Perdó, a aquest article hi ha dues esmenes més. L'esmena número 4, també del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Espasa.

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*) : Anunciar la seva retirada, atès que, com es veurà, el considerem com un vot particular que es defensarà més endavant.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, l'esmena 4 queda retirada, no? Passem a l'esmena 5, també del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Efectivament, l'esmena número 5 on incideix és en el lloc per on es passa precisament el rasquet, és a dir, no ens agrada en la seva totalitat on van destinats els diners d'aquest suplement de crèdit, i no ens agrada en absolut el lloc d'on es treuen les economies, els romanents per transferir-los cap a l'Institut Català de la Salut.

És per això que el nostre Grup parlamentari ha presentat aquesta esmena al paràgraf segon de l'apartat tercer de l'article primer d'aquesta Llei, proposant que no s'afecti amb aquest rasquet cap partida del Capítol VI i del Capítol VII, és a dir, no tocar despesa de capital, i que, en canvi, tot surti del Capítol II i del Capítol IV.

Per què diem això? En primer lloc, perquè és cert que hi posen haver despeses de capital, que hi poden haver inversions que no generin a continuació despesa corrent, i que no per això siguin despeses d'estricta manteniment; és a dir, l'ampliació d'un centre hospitalari absolutament bloquejat, on la gent treballa l'un damunt de l'altre, on els malalts estan l'un al costat de l'altre i en els passadissos, el que genera és una millora de les condicions d'assistència sanitària d'aquest centre, en absolut despesa corrent *a posteriori*, i el senyor Conseller sap molt bé a quins tipus d'hospitals m'estic referint.

Per tant, nosaltres el que vam proposar és no tocar cap partida de les del Capítol IV que es proposaven en el text del Projecte de Llei i, en canvi, eliminar totes les partides que feien referència a despesa de capital, Capítols VI i VII, per passar-ho en definitiva tot al Capítol II. I abans el senyor Subirà deia : «Bé, això ens ho diuen, però no porten cap memòria que justifiqui això, que ho avaluï, etcètera». Jo voldria dir que, és clar, a la vista de com queda l'articulat d'aquest Projecte de Llei la memòria que ha presentat el Govern servirà relativament de poc, però que, en qualsevol cas, com que la van presentar *a posteriori* jo puc també al senyor Subirà —*a posteriori*, en aquest Ple— dir-li que del Capítol II sortien : de Presidència, 230.917.000 pessetes; de Governació, 17.852.000 pessetes; d'Economia, 75.156.000 pessetes, i puc continuar, perquè tinc evidentment calculat, a partir de l'autoritzat, de les obligacions i d'allò efectivament pagat el 31 de juny de l'any 1985, d'on podrien sortir aquest diners.

Per tant, el que estem dient —ja hem presentat la petita memòria que, si volen, els llegeixo en la seva totalitat; la memòria particular del PSUC en relació amb aquesta esmena—, el que estem dient és que si ens hem d'estrènyer el cinturó en aquest tema —punt 1— per dificultats financeres derivades del traspàs de competències de Madrid, i fonamentalment de les seves valoracions i —punt 2— per la mala gestió del Departament fóra bo que comencés el Consell Executiu a estrènyer-se aquest cinturó reduint, en primer lloc, la seva pròpia despesa corrent.

Per què si no, què succeeix? Jo voldria llegir-ho, per tal que en tinguin coneixement, no exhaustivament, sinó d'aquelles partides que a mi em semblen més significatives. Què passarà amb el pressupost per a l'any 1985 si s'aprova el text tal i com està redactat en relació amb la memòria presentada annexa al text? Bé, que de les obres de restauració de monuments nacio-

nals desapareixen 33.200.000 pessetes; que de la construcció i instal·lació d'equips per a biblioteques en desapareixen 3 milions; que els programes de drogaaddicció es redueixen en un 30%, en un primer cas, en un 50% en el segon cas i en un 30% en el tercer cas que s'afecten, i després podrem fer totes les campanyes que vostès vulguin contra la drogaaddicció i per tal d'evitar aquesta malaltia a Catalunya, però aquí hi ha una reducció del 30%, 50%, 30% de les tres partides destinades a aquest concepte. Podem continuar. De prestació de serveis socials de l'ICASS, un 30% de reducció; de l'ajuda a la lluita contra la pedregada, Departament d'Agricultura, reducció d'un 100%; de les subvencions de pòsits per a futures accions de formació, reducció d'un 85%; del centre d'estatge porquí, reducció d'un 30% —i després el Conseller ens explicarà que aquesta partida és clau de cara al nostre ingrés a la Comunitat Econòmica Europea—, i es redueix en un 30%; de la modernització i millora de l'estructura productiva en ramaderia intensiva, 75% —la clau de futur de la ramaderia de Catalunya, se'n va dir l'altre dia en la Comissió d'Agricultura—, bé, 75% menys; orientació del sector fructícola —i avui en veureu una moció en aquest ple que fa referència al tema—, reduïda en un 100%; el programa del foment i millora de l'empresa familiar agrària, en un 25%; el foment de l'estalvi d'aigua per a ús de reg, reducció en un 100%; les subvencions per a establiments i manteniment d'espais naturals, reducció en un 94%... I podríem anar a Indústria i Energia : foment de les tecnologies de la informació —peça clau de la modernització de l'empresa catalana—, reduïda en un 100% aquesta partida; adquisició de títols de societat de garantia recíproca, reducció d'un 85%; adquisició de guies per a la informació i procediment administratiu i informació al consum —peça clau en la lluita contra el frau en el nostre país—, reducció d'un 100%... I podríem continuar amb el Departament de Comerç, podríem continuar amb altres departaments.

Per tant, el que succeeix és que s'altera substancialment amb aquesta proposta i amb la memòria annexa el que va ser el Pressupost per a l'any 1985 en partides claus per al futur de Catalunya; és a dir, que del que es tracta és de destrossar un pressupost en matèria d'inversions i en matèria de transferències de capital per anar a despesa corrent, i evidentment nosaltres entenem que el Consell Executiu hauria de fer un exercici, d'estrènyer el cinturó en primer lloc en la seva pròpia despesa i no afectar aquells tipus de despeses que poden servir per modernitzar l'economia d'aquest país, que poden servir per millorar l'estructura productiva d'aquest país, que poden servir, en definitiva, per generar inversió, i conseqüentment amb això, o crear llocs de treball per una banda, o posar fre a l'atur amb petites parcel·les amb d'altra, i és evident que, amb aquesta política el nostre grup parlamentari no hi pot estar d'acord. Per aquestes raons, senyor President, senyores i senyors Diputats, demanaríem el vot favorable a la nostra esmena i, conseqüentment el vot contrari al segon paràgraf de l'apartat tercer de l'article primer de l'actual Projecte de Llei.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra l'Il·lustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. També des de l'escó. Jo crec que el senyor Maties Vives ha comès una enorme exageració quan ha dit que es tracta de destrossar un pressupost, i el que es fa és transvasar 3.500 milions de pessetes, que és

aproximadament l'1% del pressupost. És molt difícil destrossar un pressupost transvasant un 1% d'aquest mateix pressupost.

Llavors el senyor Maties Vives juga amb l'evident avantatge que juga sempre l'oposició, de dir : « escolti, vostès rebaixen això, rebaixen allò, i en canvi, no presenta a la Comissió —com no ho va fer— la concreció de les seves partides; ho presenten aquí, ara, sense cap possibilitat d'examen. Però li diré més, senyor Maties Vives; encara que ho presenti aquí, evidentment sense cap possibilitat d'examen », li diré una altra cosa que és absolutament certa : amb un projecte d'aquest tipus, quan es presenta —com s'ha hagut de presentar— a finals de l'exercici, no es poden anar a fer segons quines coses, és a dir, s'ha d'actuar sobre aquelles partides que poden tenir un romanent cert. I només n'hi ha una, de les partides plantejades, que no té un romanent cert, que és precisament la de personal, la de Capítol I, els 1.500 milions. I llavors la Llei, molt curiosament, el que fa és dir, fer un provisió, pel cas que no es puguin arribar a aquests 1.500 milions amb Capítol I, i llavors parla dels crèdits incorporables.

Per a totes les altres, per a totes les altres propostes de reducció, s'ha hagut d'anar a fer la reducció quan es tenia la certesa del romanent. I, em temo molt que, en la majoria, en la immensa majoria de les que vostè proposa, no hi hauria la certesa del romanent. Per tant, senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres ens hem d'oposar rotundament a l'esmena proposada.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, ara, a sotmetre a votació aquestes esmenes... (*Ll. Sr. Vives demana per parlar*). Perdó...

El Sr. VIVES : Per demanar votació separada, senyor President, de l'apartat primer i dels apartats dos i tres. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Votem les esmenes. Per tant, la intervenció es refereix al text... D'acord, d'acord, perfectament. Bé, els qui siguin favorables a l'esmena número 2 del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 68 en contra i 22 abstencions.

Passem ara a l'esmena número 5, d'aquest mateix article. Els qui siguin favorables a aquesta esmena que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 70 en contra i 23 abstencions.

Ara anem al text del dictamen. En la forma que ha estat sol·licitada la seva votació. Si ho he entès bé, el punt primer ha de ser apartat i els altres tots conjuntament.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen en el seu punt primer, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del dictamen, per a l'apartat 1 de l'article 1, ha estat aprovat per 77 vots a favor, 22 en contra i cap abstenció.

Anem a sotmetre a votació la resta d'aquest article, segons el text del dictamen.

Els qui hi siguin favorables que tinguin la bondat de posar-se

de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per aquesta part segona, o sigui, els apartats 2 i 3, ha quedat aprovat per 73 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Anem ara a debatre l'esmena número 6 a l'article 2, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, efectivament es tracta de l'esmena que fa referència a la voluntat del nostre grup de suprimir l'article 2 de l'actual Projecte de Llei, que és aquell que autoritza el Govern a concertar operacions de crèdit per un termini de reemborsament igual o inferior a un any, per valor de 4.500 milions de pessetes.

Entenem que aquesta és una proposició —el que conté aquest article 2— inacceptable des del nostre punt de vista, a partir, en primer lloc, del fet que ja vàrem estar radicalment en contra que la Llei de Pressupostos per a l'any 85 establís un endeutament viu permanent de 18.000 milions de pessetes. Si vàrem estar en contra d'aquells 18.000 milions de pessetes, molt més clarament i de forma molt més congruent hem d'estar en contra que aquells 18.000 milions s'ampliïn en 4.500 milions de pessetes.

Perquè això suposaria que, si s'acceptava el text d'aquesta Proposició, article 2 —com molt ens temem—, l'endeutament viu de la Generalitat de Catalunya es col·locaria en un percentatge que representa el 7,5% del total del pressupost. Això vol dir que és, per a nosaltres, una xifra excessivament alta i que al mateix temps s'hi afegeixen les necessàries i inequívokes —en aquest cas— dificultats de control, per part de l'oposició, de com es gestiona aquesta capacitat d'endeutament.

És evident que podem mínimament controlar quan es col·loca en el mercat el deute públic; que podem mínimament controlar quant es paga per interessos, en quin moment; que podem mínimament controlar en quin moment es retorna el capital prestat. Però és molt difícil, molt difícil, de controlar des de l'oposició com es gestiona, com s'utilitza aquest endeutament viu.

Per tant, nosaltres entenem que un Govern com el de Catalunya, en aquest moment, amb un pressupost per a l'any 85 de 300.000 milions i escaig de pessetes, un pressupost —segons s'anuncia— per l'any 1986 sensiblement inferior, sensiblement inferior, que es pugui disposar d'un nivell d'endeutament viu, diari i permanent, de 22.500 milions de pessetes, és un xifra que de cap manera el nostre Grup parlamentari pot acceptar. I, per tant, entenem, a la vista fins i tot de l'estat d'execució del Pressupost, perquè és clar, el senyor Subirà abans deia : bé, nosaltres tenim la certesa de quines partides es poden retallar, de quines no; miri, l'únic mecanisme que pot fer servir l'oposició és dir : el senyor Cullerell ens ha tramès un estat d'execució del pressupost a 30 de juny de l'any 85, presumiblement i des d'una racionalitat administrativa, la despesa corrent no ha de sofrir alteracions importants en el que fa referència al primer trimestre, segon trimestre, tercer i quart trimestres, i per tant, a partir d'aquí, és relativament senzill de calcular quins nivells d'excedents, quins nivells d'economies es poden desprendre de cadascuna de les partides dels Capítols

II, i no segurament no tant del Capítol IV, i per això no el modificàvem, però sí efectivament del Capítol II, a no ser que el sistema de calefacció dels diferents despatxos del Govern de la Generalitat siguin tan freds, que el fred estimuli a cremar més bolígrafs, o a cremar més llapis, o a gastar més papers o a escriure, en definitiva, amb rengles molt més amples.

Per tant, les propostes de l'oposició, del PSU, vénen fonamentades a partir de la comprovació de l'estat d'execució del Pressupost, i amb un darrer argument, amb l'argument que si hi ha inversions a partir de les quals podem fer economies, perquè poden esperar a l'any que ve, en la mesura en què no estan acabades d'executar en el moment concret; és evident, hi poden haver despeses corrents d'acumulació d'estocs a la mateixa Generalitat, que poden també perfectament esperar el mes de gener o el mes de febrer de l'any vinent.

Per aquest seguit d'argumentacions, senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres proposem que s'elimini aquesta capacitat d'autoritzar el Consell Executiu a incrementar el seu reemborsament per termini inferior o igual a un any, en 4.500 milions de pessetes, en la mesura en què entenem que és una política extraordinàriament perillosa per aquests 22.500 milions de pessetes que representaria de possibilitat d'endeutament viu i diari per part de la Generalitat de Catalunya; i que no em surti a explicar dient que això, la culpa d'això, la té el Govern de Madrid; és a dir, la culpa d'això en tot cas, la podem tenir en part —i ho hem argumentat sempre— a les dificultats pressupostàries derivades de les transferències, fins i tot del termini en què es fan aquestes transferències, que creen dificultats de tresoreria, evidentment, però entenem que amb els 18.000 milions de pessetes, és una quantitat més que suficient —i la van aprovar vostès—, més que suficient per cobrir aquest tap que s'estableix entre la necessitat de liquidar determinades despeses contretes i el termini en el qual arriben els diners a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor... Ah, no hi ha torn en contra. Bé, l'esmena setena és la que ara anem a debatre. És presentada pel Grup Socialista de la Cambra, i per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Evidentment, és la mateixa esmena que acaba de presentar el Grup parlamentari del PSUC, de plantejar la supressió de l'article 2, que, evidentment, planteja l'increment al crèdit de tresoreria, a curt termini, és a dir, inferior a un any, en 4.600 milions; que això suposo que el nivell d'endeutament se n'anirà a 145.000 milions de pessetes, entre l'endeutament a llarg termini i a curt termini; que, evidentment, això suposo un nivell molt important i molt elevat i, fonamentalment per aquesta raó nosaltres plantejem aquesta supressió.

És evident que hi ha raons de per què s'ha plantejat aquest tipus de mesura, una mesura que no té res a veure amb el Projecte de Llei, un Projecte de Llei que és d'un crèdit, o d'un suplement de crèdit per a l'ICS, i per tant, és evident que, aquest tipus de normativa s'hauria de regular a la Llei de Pressupostos.

Per a nosaltres el que ha passat ha estat el següent. És que, evidentment, els 3.600 milions es financen d'una manera absolutament incerta, absolutament fictícia; el que s'ha fet és un re-

tallada de diners teòrics, i de diners reals no n'existeixen. Aquesta és la pura realitat. Per què? Per una raó molt senzilla, perquè el romanent de crèdits —i els que sabem del tema, ho sabem perfectament— no són diners que existeixen ara, sinó que els romanents de crèdits no existiran fins que no acabi l'any i, per tant, tinguin la liquidació. Perquè això són les economies que es produiran al final de l'any. Per tant, encara que aprovem avui la Llei, demà, la Conselleria no podrà agafar de la caixa aquests diners perquè, evidentment, no existeixen. I no existiran fins després del primer de gener, i per tant...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (*de l'escó estant*) : Home!

El Sr. SANTIBURCIO : Això és absolutament evident, i vostès haurien d'agafar la Llei de Finances i mirar-se el concepte de romanents de crèdit, que els romanents de crèdit es paguen per a l'any següent, per a incorporar-los a l'exercici pressupostari de l'any següent.

Per tant, estem davant d'una situació de finançament incert i, a partir d'aquesta situació de no tenir aquests diners, és evident el que fa és que s'hagi de plantejar aquest tipus de crèdit de tresoreria; perquè, evidentment, el que faran amb aquesta Llei és, demà, el senyor Conseller se n'anirà a una institució financera i demanarà aquest crèdit per pagar l'ICS; perquè, evidentment, al calaix, a caixa, no ho tenen.

I a més, també s'ha de dir un altre aspecte que no ha sortit, i és que el crèdit és de 3.500, i vostès demanen l'autorització de 4.500, és a dir, mil milions més. Per tant, no té, únicament i exclusivament una finalitat de finançar aquest crèdit, sinó que té la finalitat també d'anar a tapar uns altres forats, que té la finalitat d'anar a cobrir les fortes tensions financeres que tenen vostès. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra de les dues esmenes, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament és veritat que el Grup del Partit Socialista Unificat a tots els debats de Pressupostos s'ha oposat a l'autorització d'endeutament de tresoreria. Això no crec que tingui una explicació lògica, només que sortir a dir que —i m'estic referint als debats de pressupostos, no a aquest d'avui que és una argumentació una mica diferent— hi ha massa endeutament o que s'han de preveure millor els ingressos i les despeses. Però vostè sap que aquest article, en l'articulat de la Llei de Pressupostos, autoritzant un determinat nivell d'endeutament de tresoreria, és un article que es troba a tots els pressupostos normals, perquè és lògic i natural que es produeixin desajustaments entre els ingressos i les despeses. I això és així quan ens trobem davant de pressupostos que tenen aquelles dues causes que jo deia, en una de les meves anteriors intervencions, d'incertesa. Però en el nostre cas ens trobem, a més a més, amb la tercera causa d'incertesa, que és la incertesa del finançament total final, i el retard en el finançament total final. Fixin-se que si estem parlant que en aquests moments això s'autoritza, la xifra d'endeutament per desajustaments d'ingressos i de despeses de tresoreria produirà, serà de 22.500 milions, encara estem molt per dessota del desajustament que, a títol d'exemple també he donat abans, que es va produir l'any 1983, des del moment de tancar-se l'exercici 83 fins al moment del seu finançament definitiu, que va ser de 134.000 milions de pessetes

el mes de juny del 85, és a dir, divuit mesos després. Divuit mesos després amb una diferència de 44.000 milions de pessetes, pràcticament. I això és molt inferior, evidentment, a la xifra que nosaltres ara demanem global, de 22.500. Per tant, ens trobem amb uns pressupostos que no només tenen els desajustaments lògics i normals entre ingressos i despeses, sinó que tenen el desajustament addicional de la discussió, any darrere any, i amb molts mesos d'endarreriment, del retard en el finançament de la sanitat, que és el que ens està ocupant, entre altres coses.

Això pel que fa a l'argumentació que s'ha donat des del cantó del Partit Socialista Unificat. Pel que fa a l'argumentació que ha donat l'Ilustre Diputat senyor Antoni Santiburcio li voldria fer notar que a mi em sembla que ha comès una confusió entre «crèdit» i «tresoreria». Evidentment el que estem fent avui és passar crèdit, és a dir, autorització màxima de despesa, d'un cantó a un altre. I ell ens diu, aquests diners «diners», és a dir, tresoreria, no seran disponibles fins al primer de gener. No és veritat, senyor Santiburcio, no estaran disponibles fins més tard. És a dir, fins quan el seu Ministeri de Sanitat acordi traspasar els diners corresponents a la Sanitat a Catalunya. Per tant, hi ha aquesta tercera causa importantíssima que exigeix una mínima prudència en demanar una autorització addicional d'endeutament a curt termini. Em sembla que ha quedat prou clara la nostra argumentació, i de la mateixa manera que es diu 4.500, haurien pogut ésser, potser, 4.600 o 4.400. La xifra és una previsió de les necessitats per als desajusts i l'hem situada a 4.500 milions de pessetes.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara hi ha una altra esmena... (*L'I. Sr. Santiburcio demana per parlar.*)

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*) : Senyor President, per a una qüestió d'ordre. Jo, en tot cas, voldria fer avinent a la Mesa que jo no tinc cap Ministeri.

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem ara a l'esmena número 8, que és presentada pel Grup Popular. Per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup també ha formulat una esmena a l'article segon del Projecte, no en el sentit d'eliminar absolutament l'autorització per a més grans emissions de tresoreria, però sí qüestionant l'import d'aquestes emissions.

De fet nosaltres acceptem el criteri de l'exposició de motius de la Llei. Hi ha dos problemes i cal donar resposta a tots dos. D'una banda els crèdits pressupostaris consignats per l'ICS són insuficients, i això queda atès a l'article primer. Per altra banda, diu literalment a l'exposició de motius : «Hi ha diferències temporals entre els venciments de les obligacions de pagament i els ingressos, sempre referit a les necessitats dels serveis sanitaris traspassats.» Bé, nosaltres, per tant, admetem l'existència d'aquest problema de tresoreria, qüestionem la seva quantia. En primer lloc, a nosaltres també ens havia cridat l'atenció el fet que l'import de l'autorització de tresoreria siguin 4.500 milions i no 3.564. En el context del que diu l'exposició de motius nosaltres pensem que queda justificada, fins al punt que després precisarem, la petició de suplement de deute de tresoreria, de més autorització d'emissió de deute de tresoreria, en relació amb l'operació que aprovem avui al Parla-

ment, o que aprovarem probablement avui al Parlament, respecte a l'article primer ja està aprovada.

No veiem fins a quin punt està justificat anar més enllà. Per tant, com a primer criteri nosaltres pensem que aquests 936 milions de pessetes d'excés haurien de minorar-se de l'autorització que aquest Parlament podria donar al Govern. Segon concepte, entre les operacions suplementades i les minorades per finançar-les, dintre de les minorades figuren moltes partides d'inversió. La inversió rep finançament per una altra via dintre del Pressupost i en bona part va ser finançada mitjançant emissions de deute públic. En el Pressupost del 1985 el Parlament va autoritzar el Consell Executiu a emetre 23.000 milions de pessetes de deute a llarg termini. Se suposa que si ara es transfereixen partides d'inversió al Capítol II, a despesa corrent, es fa la partida amb el finançament. Nosaltres havíem ja mantingut des d'aquesta tribuna, amb motiu del debat pressupostari del 84 i del 85, la necessitat de ser curosos a l'hora de fer transferències i de transferir l'autorització de la despesa amb el finançament que moltes vegades porten incorporada. En l'altre cas es podrien produir dos problemes : primer, doble finançament per a una despesa autoritzada —aquesta despesa ja va ser autoritzada en el debat de Pressupost del 85, amb un altre concepte, però va ser autoritzada, i autoritzat també el seu finançament, per tant, es podria produir. Aquest Diputat de l'oposició no té elements a la mà per saber si es produeix o no en aquest cas, però la prudència és una bona consellera. Nosaltres pensem que tot el que sigui inversió minorada i passada a Capítol II no pot ser objecte d'una autorització de deute de tresoreria.

Hi ha encara altres raons complementàries. L'autorització per emetre deute de tresoreria, continguda a la Llei del Pressupost del 1985, pujava 18.000 milions de pessetes. Nosaltres vam dir ja que d'aquestes macromagnituds convé tenir en compte, no solament l'import global en un moment donat, 18.000 milions de pessetes per al 1985, sinó també la dinàmica que porten, com es comporten en el temps. Doncs bé, l'any 1984 l'autorització pujava 12.000 milions de pessetes, salta a 18.000 milions més de pessetes l'any 1985, 18.000 més 4.500 són 24, això vol dir que doblem en un exercici el límit màxim autoritzat per a deute de tresoreria.

Nosaltres pensem que no és bo mantenir un nivell d'endeutament de tresoreria de 24.000 milions de pessetes. Pensem, a més que no és bo, que no queda del tot justificat el projecte, i és, precisament per això, que no donem suport a la proposta d'eliminar absolutament aquesta partida, però que sí que pensem que s'ha de concretar a 2.184 milions de pessetes. És exactament això el que proposem. No és perquè no siguem sensibles a l'argument donat pel senyor Conseller que hi ha problemes de negociació amb Madrid, o hi ha també problemes potser de recaptació d'altres ingressos de la Generalitat de Catalunya. Tot això, en tot cas, pensem nosaltres, que no és el moment ni és el lloc oportú per discutir-ho, i en conseqüència, a la vista del Projecte i de l'exposició de motius del Projecte, 2.124 milions semblen suficients.

Moltes gràcies.

(*L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, purament perquè potser fóra bo afegir més

informació a la Cambra, per tal que en el moment d'emetre el seu vot sàpiga exactament l'abast pel que fa referència a aquest article segon. Evidentment aquí no s'està fent un debat sobre la sanitat, no s'està fent un debat sobre la capacitat d'endeutament, etcètera, sinó que s'està fent un debat sobre aquesta Llei i, concretament, en aquests moments, sobre aquest article segon.

Miri, el dia 10 de juny de 1985 es va firmar, com vostès saben, l'acord amb Madrid de la liquidació de l'any 83; aquest acord constava de sis punts, i se'n van signar tres, entre ells, la liquidació, de l'any 83. En el punt quatre es deia que : «el pressupost definitiu dels serveis transferits de la Generalitat de Catalunya per al 1984» —és a dir, es proposava la liquidació de l'any 84— «s'estableix aplicant sobre el pressupost monetari, a distribuir de l'INSALUD, és a dir, deduint amortitzacions —concepte nou— «el percentatge del 16,3. El pressupost monetari a distribuir de l'INSALUD es determina partint del pressupost total, deduint les partides que no comporten despesa monetària, amortitzacions, i també les despeses corresponents als serveis comuns estatals, als centres especials que, per la seva naturalesa, han de ser objecte de gestió centralitzada, i també els recursos transferits a la Seguretat Social, afectats a programes especials de l'INSALUD. Conseqüentment, els crèdits addicionals a transferir a la Generalitat de Catalunya en concepte de liquidació del Pressupost del 84 ascendeixen a 4.660 milions de pessetes en termes monetaris. La Generalitat de Catalunya remetrà», etcètera.

Aquests 4.660 anaven acompanyats d'una altra condició que deia : «Sisena, els signants, en representació de les dues Administracions, convenen en la necessitat d'estudiar a curt termini la revisió del text del Reial Decret 1517/81, del 8 de juliol, a l'objecte d'adequar-lo als principis de distribució del pressupost d'INSALUD». Quin és aquest Reial Decret? El Reial Decret de transferències. És a dir, se'ns donaven els 4.660 milions, es liquidava el Pressupost per 4.660 milions en termes monetaris, deduint amortitzacions, a canvi de modificar el Decret. No va ser acceptat. 4.660 milions oferts, dia 10 de juny, a canvi de modificar el Decret de transferències. Dia 31 de juliol de 1985, continuen les discussions. Quantitat oferta : 6.827. Per què? Perquè, de fet, allà on deia els... no es resten ja del que són els..., només es dedueixen les amortitzacions i els serveis centrals. No es dedueixen, com es dedueixien a la proposta de quinze dies abans o d'un mes abans, els centres especials que per la seva naturalesa han de ser objecte de gestió centralitzada. Aquests no es dedueixen, per tant augmenta, per dir-ho així, la participació de la Generalitat de Catalunya en la liquidació del Pressupost. Passem de 4.660 que diuen que es posen d'acord que ens deuen, a 6.827. Sobre, sempre, un percentatge no acceptat del 16,3. Però això està acceptat per ells, que ens deuen això. Si ens deuen això és lògic, en aquests moments que ens diguin : «a tresoreria, a curt termini, nosaltres plantejarem quina xifra, la més modesta, no els 6.800 que, a última hora el dia 31 de juliol ja accepten, la primera, 4.500, que són 4.500 i escaig, en números rodons diem 4.500». Per tant aquest és el motiu de dir : «escolti, aquí hi ha realment un desfasament de tresoreria i com que diuen que ens en deuen 4.500, fem un crèdit de tresoreria a 4.500 per tal que quan nosaltres liquidem ens posem d'acord, realment hi hagi un acord —que espero que hi serà— amb l'Administració

central, puguem retornar i puguem liquidar aquesta operació de tresoreria a curt termini».

Hi ha una cosa que no em puc estar de dir-los en aquest moment, que ha sortit al llarg del debat i suposo que hi haurà alguns Diputats que hi estaran absolutament d'acord. Mirin, sobre això jo no ho poso en dubte —com puc posar-ho en dubte?—, assumeixo totes les liquidacions que s'han portat del 81, del 82 i del 83, però aquí queda un gran interrogant, senyores i senyors Diputats. On diu, quina Llei Orgànica diu «que la sanitat a Catalunya no ha de ser finançada segons el sistema de la LOFCA»? On ho diu, que no? No ho diu enlloc, no ho diu enlloc. En aquest sentit jo he escrit al Ministre per tal de veure exactament com —sense replantejar el tema ja liquidat òbviament, del 81, 82, 83— realment reconduir tot el finançament sanitari al tema de la Llei Orgànica del Finançament de les Comunitats Autònomes, és un tema que solament —sense entrar ara en una discussió del finançament— deixo a la consideració de les senyores i senyors Diputats per tal que pensin si és un tema que no té res a veure amb el finançament de la Generalitat o és un tema que sí que també té alguna cosa a veure amb el finançament de tots els serveis transferits a la Generalitat de Catalunya.

En tot cas, aquesta és una qüestió que queda sobre la taula.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, com a qüestió d'informació.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la intervenció del Conseller ha precisat encara més l'argument que jo venia donant respecte a aquest tema de l'endeutament. Nosaltres ens trobem —insisteixo— amb tres fonts, una més que les normals, d'incertesa en la relació ingressos-despeses.

Jo he il·lustrat aquesta tercera incertesa, l'he il·lustrada repetides vegades amb l'exemple de la negociació de l'any 83, que va acabar tancada a 40.000 milions més dels inicials. La negociació a la qual ha fet referència el Conseller, en aquests moments no està tancada, s'està discutint. Nosaltres tenim l'esperança d'aconseguir finançament més alt que aquests 6.800 milions que esmentava en darrer terme i el que estem fent, senyores i senyors Diputats, és demanar només autorització per a endeutament a curt termini, no per la xifra que en aquests moments està sobre la taula com a oferta de l'Administració central, sinó per la xifra que inicialment va oferir, és a dir, una mica menys que aquella xifra, en lloc de 4.600 milions de pessetes, 4.500 milions de pessetes. Em sembla que aquest argument és suficientment contundent i l'argumentació del senyor Folchi segurament seria vàlida si no ens trobéssim amb el tercer element d'incertesa. Per tant, admetent que aquella argumentació podria ser vàlida, insisteixo que no ho és, donades les circumstàncies de finançament de la nostra autonomia.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Debatuda aquesta esmena... (*L'I. Sr. Vives demana per parlar.*) Perdó?

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Per replicar la intervenció del senyor Conseller, per la qual cosa el Reglament m'atorga el dret.

El Sr. PRESIDENT : Dos minuts.

El Sr. VIVES : Estaré menys, senyor President perquè, és clar, la intervenció del senyor Conseller, suscita una preocupació al nostre Grup parlamentari, que és l'intent de col·locar el bony existent en aquest moment en la sanitat catalana amb un « embolca que fa fort » amb el conjunt del Pressupost de la Generalitat, i nosaltres —que, evidentment, aquest criteri no el compartim—, el que sí que compartim —i el Diputat senyor Ramon Espasa ho ha deixat ben clar— és la necessitat que diner, anomenat genèricament fiscal, vagi a parar a diner, anomenat genèricament social —Seguretat Social. Aquest criteri sí que, evidentment, és compartit pel nostre Grup, en la línia de reclamar una major aportació dels Pressupostos Generals de l'Estat o de la Generalitat. Pel que fa referència estrictament a Seguretat Social, és que la Generalitat disposa ja d'un nivell d'endeutament de 18.000 milions de pessetes.

La pregunta que jo voldria fer és : És que la Generalitat, permanentment i viàriament situa el seu endeutament al límit dels 18.000 milions? O, dit d'una altra manera. És que no és possible afrontar aquests *gaps* temporals de diferència entre el diner rebut i el diner que, efectivament, cal gastar, per via de tresoreria, no és possible afrontar-los amb aquells 18.000 milions que vostès ja van aprovar? Perquè, si no és possible, vol dir que em donen la raó, a la meua primera pregunta, i és evident que el nostre Grup, que està en contra d'aquell endeutament viu —i, atenció, que la nostra esmena no deia que no hi hagi endeutament viu—, dèiem : que hi hagi endeutament màxim autoritzat any, de 18.000 milions de pessetes, que era un criteri completament diferent, i llavors estariem disposats d'acceptar les seves argumentacions. Però com que vostès van parlar en la Llei de Pressupostos d'endeutament màxim, viu i permanent, i permanent, és evident que partim de la consideració que aquestes diferències de tresoreria que, efectivament es produeixen com a conseqüència d'uns —no hi entrem aquí ara— possibles pactes en un moment determinat que vostès van subscriure, d'unes negociacions en aquell moment amb Madrid, completament d'acord, és possible afrontar-los amb aquells 18.000 milions de pessetes perquè, si no, vol dir que els dèficits de tresoreria no només són en aquest camp i, per tant, la seva explicació no val, sinó en molts altres camps, en situar-se viàriament al nivell màxim d'endeutament de 18.000 milions de pessetes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a passar ara a la votació d'aquesta esmena... Les dues esmenes? Primer les dues esmenes que, no cal dir-ho, com que són iguals es poden votar conjuntament.

Els qui siguin favorables, doncs, a les esmenes 6 i 7 a l'article 2, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 32 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a la votació de l'esmena número 8 del Grup Popular.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 68 en contra i

27 abstencions.

Ara, anem a la votació del text del Dictamen per a aquest article 2.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 2, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 70 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Ve ara una esmena a la Disposició final primera, a la qual hi ha un vot particular del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-lo, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. Efectivament, el nostre Grup ha presentat un vot particular a un text aprovat en Comissió, i que no era en el projecte inicial presentat pel Govern, a proposta d'una esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Què deia la Disposició final en el seu text original? Deia : « S'autoritza el Departament d'Economia i Finances perquè dicti les mesures necessàries per a desenvolupar i aplicar aquesta Llei. »

Això volia dir que allò que s'estableix en l'apartat tercer de l'article primer de la Llei, en el sentit de quins són els capítols dels quals es treuen els diners per portar-los a l'Institut Català de la Salut, es deixava a mans del Consell Executiu la capacitat, la potestat, de decidir a quina partida pressupostària concreta s'aplicava. És evident que la presentació d'una Memòria annexa al Projecte de Llei, que detallava, partida per partida, el lloc d'on es treien els diners, feia suposar al nostre Grup que, malgrat que no s'aprovés aquella Memòria, òbviament, pel Parlament, era d'aquelles partides de les quals es treien els diners, però érem també plenament conscients que el text dispositiu no ho establiria així, i no hi vam presentar cap esmena; és a dir, ens semblava bé deixar-ho en aquesta posició.

El Grup parlamentari de Convergència i Unió, no contents amb el fet que, per tant, el Departament d'Economia i Finances pogués fer el que volgués amb les partides pressupostàries de cadascun dels capítols, va reblar el clau afegint-hi : « ... i també per tal que determini les aplicacions pressupostàries que han de ser minorades, relatives als capítols pressupostaris previstos en el punt 3 de l'article primer de la present Llei. » És a dir, desvetllava ja, d'una vegada per totes, ens feia volar el dubte que teníem sobre l'aplicació concreta de la Memòria. Aquesta esmena el que venia a dir, d'una manera o una altra, era : « No facin cas, vostès, de la Memòria que els han portat, perquè, en definitiva, farem el que vulguem a l'hora de treure diners d'una partida o d'una altra. »

Per tant, com que ens sembla que l'esmena no afegia res al text, perquè ja ho podia fer abans a partir del text normatiu, i com que enteníem que era recordar-nos un cop més en el Parlament que el Consell Executiu, a despit de les memòries que presenti a la Cambra farà el que voldrà després en l'aplicació concreta, a articles concrets de la Llei de Pressupostos en relació amb la minoració, és pel que demanem, senyor President, i entenem que fóra d'estricta sentit comú, que fos acceptat el nostre vot particular, i que retornéssim el text inicial del Projecte de Llei que, en definitiva, devalua la Memòria però, evidentment, no ho fa amb un somriure irònic com es fa a partir de l'aprovació de l'esmena de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Ilustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, moltes gràcies. El nostre Grup, en presentar aquesta esmena —que va ser aprovada en Comissió—, no tenia altra intenció que formalitzar les possibilitats, és a dir, donar una explicitació formal de les possibilitats de canvi, perquè al senyor Maties Vives no se li amaga que la Memòria no és text normatiu. Per tant, en no ser la Memòria text normatiu, no quedava reflectit en el Projecte de Llei, amb tota precisió, l'autorització per fer modificacions.

De tota manera, compartim... per tant, què vol dir, això? Vol dir que aquella intenció subtilment malèvola que ens atribueix el senyor Maties Vives no la teníem. I com a demostració que no la teníem, li diré que com que, efectivament, nosaltres arribem a la conclusió, tal i com hi va arribar el Consell Executiu en presentar el projecte, que amb el text inicial és suficient, i si la nostra major precisió ha de ser interpretada com una voluntat d'actuar diferent del que diu la Memòria —i he dit que això no és cert—, per demostrar això anuncio que nosaltres, efectivament, votarem a favor del vot particular i retornarem el text del projecte a la seva redacció original.

Anem ara, doncs, a la votació d'aquest vot particular del Partit Socialista Unificat de Catalunya a la Disposició final primera.

Els qui siguin favorables a aquest vot particular, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest vot particular ha estat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Ara, anem al text del Dictamen de la Disposició final primera.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta Disposició final primera ha estat aprovat per 70 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

La Disposició segona no té cap esmena, però la Mesa ha d'advertir que s'ha posat d'acord perquè hi hagi una petita rectificació —absolutament lògica— que és la de substituir les paraules «el mateix dia», per «l'endemà» perquè «el mateix dia» era pràcticament impossible de complir. Sembla que sigui així la votació del Dictamen? ... Sembla bé que votem això, l'Exposició de motius i els títols, a la vegada? Bé, doncs, aleshores, els qui hi siguin favorables que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest conjunt que hem descrit s'ha aprovat per 75 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció.

Donem, ara, entrada a l'explicació de vot. Els qui tinguin la bondat d'intervenir poden fer-ho ara... El senyor Víctor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, unes explicacions sobre la posi-

ció del nostre Grup en relació amb aquest Projecte de Llei que acabem d'aprovar.

Nosaltres, per començar, voldríem justificar la no-intervenció en el debat a les esmenes a la totalitat, per la senzilla raó que ens hem adonat que es reproduïen una gran part dels arguments que es varen esgrimir, d'una part i de l'altra, en el debat de totalitat de sanitat, debat que va tenir, al nostre judici, uns criteris exhaustius que ens plau, en aquest moment, subratllar, i que aquell debat fou objecte d'unes resolucions que van ser aprovades majoritàriament per aquest Parlament. Per tant, ens ha semblat que tornar endarrere no valia la pena de fer-ho, sobretot quan en els debats de Comissió el nostre partit també va manifestar una posició clara i concreta a aquestes dues esmenes a la totalitat.

Dit això, el nostre Grup ha votat favorablement aquest Projecte de Llei, però voldria dir a les senyores i els senyors Diputats que ho ha fet amb una certa recança, amb una certa amargor. I això per diversos motius; el primer, perquè *a posteriori*, podríem dir, se'ns ha donat una mica la raó si recordem el debat que va tenir lloc no fa gaires dies en aquest Parlament, de Reforma de l'article 111 del Reglament del Parlament de Catalunya, en el sentit de prohibir en les discussions pressupostàries el transvasament d'ingressos d'una secció a una altra secció.

Avui hem assistit a un exemple flagrant i concret i precís de la necessitat absoluta de salvaguardar aquestes possibilitats en casos d'emergència. Jo crec que si s'hagués conservat aquesta facultat en el Parlament, potser hauríem pogut evitar, o podríem evitar en el futur situacions com la que ens trobem avui.

Hem votat amb recança, per altra part, perquè és evident que la concessió d'aquests 3.500 milions de crèdit suplementari a l'Institut Català de la Salut es fa a costa d'unes amputacions de partides pressupostàries, algunes de les quals són, al nostre judici, infinitament respectables, com ha estat sostingut aquí per alguns Grups que han intervingut.

És una llàstima que, per vestir un sant, se n'hagi de desvestir un altre, i és evidentment un procediment que, al nostre judici, hauríem de procurar no renovar i que només es pot justificar en casos d'emergència.

Tercer : hem votat amb una certa recança i una certa amargor perquè, una vegada més, s'ha revelat el problema de fons, que és el problema greu de les insuficiències que tenim en matèria de sanitat i d'assistència social; deficiències de servei, deficiències pressupostàries... És un problema greu que tenim plantejat en aquest Parlament, i no podem ignorar, tampoc, per altra part, que la seva solució està en bona part lligada a la solució del problema del finançament que, com ens ha recordat el senyor Conseller —i com sabem tots perfectament—, està en probables vies de solució.

Dit això, nosaltres no podíem, evidentment, refusar el nostre vot favorable. La Memòria explicativa dóna arguments, l'Honorable Conseller aquest matí ens ha explicat amb una argumentació abundosa —i al nostre judici, convincent— la necessitat absoluta de votar aquests crèdits suplementaris, i és per aquesta raó que nosaltres, que ens sentim solidaris de l'acció del Conseller en aquest aspecte concret, nosaltres no podríem fer cap altra cosa que votar favorablement.

La Memòria, malgrat tot, ens parla de rigor i ens parla d'austeritat diverses vegades; nosaltres voldríem que aquestes

dues paraules no fossin meres expressions verbals, sinó que reflectissin i que es traduïssin en tots els aspectes de la nostra conducta. Nosaltres voldríem que, en cada moment, rigor i austeritat fossin els mots clau de la nostra actuació en matèria financera, i és en aquest sentit que el nostre Grup exercirà constantment una severa vigilància.

Dit això, repeteixo que la nostra posició ha estat favorable perquè nosaltres creiem que, efectivament, havíem de sortir-nos d'una situació difícil en la qual nosaltres continuem, que no ens hi havíem posat i que, per tant, havíem de donar els mitjans suficients al Consell Executiu, a la Conselleria de Sanitat i a la Conselleria de Finances per tal de solucionar un problema que estava damunt de la taula i que aquest Parlament no podia eludir.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per continuar l'explicació de vot, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Espasa.

El Sr. ESPASA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, sis consideracions ens mereix l'explicació del nostre vot i el perquè del nostre vot.

En primer terme —ho ha recordat ara el Diputat d'Esquerra Republicana—, acabem de fer un debat que, en el futur, no es podrà fer. Un no sap si, vista la gravetat i la importància dels canvis de partides i de la manca de rigor pressupostari, això serà un avenç o això serà una dificultat suplementària per a aquest Consell Executiu, per a aquest Departament de Sanitat o per a aquest Institut Català de la Salut.

Des d'aquest moment, ja, per la via de la modificació de l'article 111, el que acabem avui de discutir aquí, no es podrà fer. Aquesta és una constatació que els fets ja ens en donaran la resposta.

Segon tema que voldria precisar, del perquè de la nostra esmena i de les diferents votacions, tant a les de totalitat, a què ens hem abtingut en una —i hem votat, òbviament, la nostra— i en la votació de l'articulat.

Nosaltres hem dit, hem repetit i repetirem —perquè n'estem convençuts— fins a la sacietat que els problemes de finançament de la sanitat catalana tenen dues fonts —no tres, com diu el senyor Subirà, dues— : una, insuficient transferència de crèdits des de l'Administració central, absolutament clara, absolutament evident i que nosaltres voldríem —i ens oferim a contribuir a millorar, i en aquest sentit, ens oferim absolutament i totalment per participar en aquestes dures i difícils negociacions amb l'Administració central, evidentment, sobre la base de conèixer, també i prèviament, tot l'estat de despeses del Departament, perquè nosaltres compartim part de les preocupacions del Govern en el sentit de reclamar un major finançament des de l'Administració central—, però dic una part, i per a nosaltres, la més petita, xifrem aproximadament —i aquí no pretenem tenir el... no sé com és diu en català, l'indicador de la balança, no pretenem tenir-lo—, però nosaltres diríem que, aproximadament, un 30% del dèficit sanitari català és degut a insuficiència en els traspassos, però un 70% és degut a la mala gestió del Departament, de l'Institut Català de la Salut, i crec que avui, amb les xifres que he donat, amb el ball dels 11.000 milions o dels 8.000 milions de canvis de partides, ha quedat prou palesament demostrat fins a quin punt allò que

aquí aprovem, allò que aquí discutim, no té res a veure amb allò que després, d'una manera més o menys precipitada, d'una manera opaca i, evidentment, traduint sempre una pèssima gestió, fa, en definitiva, el Departament i l'Institut Català de la Salut, que es poden permetre el luxe de disminuir en un 70% una partida com la d'inversions, incrementar en un 40% una partida de Capítol I, del famós servei 21, disminuir les partides dels serveis propis —hospitals i ambulatoris—, i, en canvi, incrementar els serveis concertats.

És a dir, en definitiva, nosaltres creiem poder afirmar —vist el que avui hem discutit, que és una petita part de tot el gran problema de la sanitat catalana que s'ha acumulat en aquests cinc anys— que l'obra política de Convergència i Unió en els seus cinc anys de mandat en el Departament de Sanitat i Seguretat Social, es pot saldar amb aquesta sentència : s'ha buscat i s'ha aconseguit debilitar el sector públic català en benefici del sector privat, sector privat que —com en altres intervencions meves ja vaig intentar, i crec que vaig aconseguir demostrar— és molt menys eficient, és molt més car que el sector públic i, si no, que se'ns comparin les xifres d'estada mitjana dels hospitals públics de Catalunya i les de les clíniques privades. El senyor Conseller ho sap, i el senyor Conseller no contesta. No contesta, perquè les xifres són absolutament escandaloses : la diferència entre l'estada mitjana en els hospitals públics i l'estada mitjana —això, la tercera font, segons el senyor Subirà, que ens desplaça el pressupost— a les clíniques privades. Per tant, sanitat privada, menys eficient, més cara, més fragmentadora de la desitjable igualtat d'oportunitats per a tothom davant la malaltia i la salut.

En cinquè lloc, nosaltres hem constatat —i tampoc no hem rebut resposta, i ara sí que tinc l'honor de tenir escoltant-me el Conseller d'Economia i Finances, abans, en el discurs del debat de la Llei que ell ha presentat, no ha estat present quan s'estaven discutint temes molt importants—, hem plantejat —i torno a aprofitar l'explicació de vot per tornar-ho a plantejar— que voldríem saber —i ho dic solemnement, en data 27 de novembre, en aquest Parlament, ara i avui— si el Consell Executiu, senyor Conseller d'Economia i Finances, ha autoritzat suplementos de crèdit o transferències de crèdit per valor de 5.109 —cito de memòria— milions de pessetes al servei 21. Aquí queda la pregunta, per tercera vegada no contestada. Existeixen els actes documentals del Consell Executiu aprovant aquests canvis, aquests suplementos de crèdit, avui, per valor de 5.000 milions? Senyor Conseller d'Economia i Finances, em pot contestar específicament aquesta pregunta? Perquè, si no existeix l'acta documental del Consell Executiu, vostès hauran estat vulnerant la seva mateixa Ordre. Li pregunto taxativament això, i en data 27 de novembre, i, finalment, i per acabar, senyor Conseller, a mi em sembla que, quan vostè ha plantejat un tema d'aquells de fons, per discutir, per dir : «Bé, aquest és un tema molt més important del que ara discutim» —almenys des de la meua òptica i des de la meua opinió—, vostè s'ha equivocat, perquè vostè ha deduït del que no diu una llei el que hauria de dir; vostè ha dit que enlloc està dit que no es pugui fer el finançament de la sanitat a través de la LOFCA. Jo tinc una opinió diferent de l'estudi de la lectura i de l'estudi del debat de la mateixa Llei d'Ordenació de la LOFCA, en el sentit que, precisament, la LOFCA no permet això, i per això mateix, el nostre Grup parlamentari ha

estat sempre a favor que la despesa sanitària deixi de ser una despesa social —aconseguida amb finançament social— i sigui una despesa que es financii des d'una perspectiva fiscal a l'Estat, cosa que l'actual Govern amb majoria absoluta ha perdut l'oportunitat de fer amb la Llei General de Sanitat.

Quan el finançament de la sanitat estatal fos fiscal, aleshores sí que tindria raó la seva proposta de també incloure-ho en el paquet de la LOFCA. Mentre el finançament de la sanitat...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps ha estat molt ultrapassat.

El Sr. ESPASA : Senyor President, acabo de seguida, però el vermell em sembla que se m'ha encès fa uns segons. (*Ri-alles.*) De tota manera, acabo de seguida.

Senyor Conseller d'Economia i Finances, quan el finançament de la sanitat estatal fos fiscal, sí que es podria produir aquest automatisme i suficiència major en la despesa; mentre no sigui així, el sistema de la seguretat social és un sistema paral·lel al de l'Estat, i no es poden fer aquests transvasaments.

Jo lamento que s'hagi perdut una oportunitat —la de la Llei General de Sanitat— per fer aquest transvasament; amb una majoria absoluta, això es podia fer, però això no s'ha volgut fer. En tot cas, nosaltres tampoc hi estem d'acord.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Diputat senyor Folchi té la paraula per explicar el vot.

El Sr. FOLCHI : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, acabem d'aprovar una llei que es podria considerar d'imperatiu de necessitat. És una llei que significa, a més a més, un pas endavant en el camí de la solució del problema financer, almenys en el camp de la sanitat concertada a Catalunya. És un pas petit, i òbviament, manquen encara moltes coses a fer per tal de donar solució al problema conjunt, al problema global de la gestió financera de la sanitat a Catalunya.

Com a aportació ben concebuda, mereix el nostre suport, i l'ha tingut, cosa que no hauria pogut passar amb l'anunciada i *non nata* Llei de Minoració del Pressupost de la Seguretat Social en 10.000 milions de pessetes, llei respecte a la qual nosaltres sempre vam dir que no vèiem el seu sentit, i que no trobàvem encertat el plantejament. Aquesta sí que —hi insisteixo— ha tingut el nostre suport.

Convé fer dues precisions en el torn d'explicació del vot. La primera és que el nostre Grup ja havia denunciat l'existència d'un greu problema en el camp de la sanitat concertada; havia denunciat en el debat global, en el debat general sobre la situació sanitària a Catalunya la infradotació en què, des del 1983, es mantenia el sector de la sanitat concertada a Catalunya; és a dir, els exercicis del 84 i del 85, i dèiem també que convenia passar d'una política de discursos a una política de fets. Aquesta Llei és un fet; sigui, en aquest sentit, benvinguda.

La segona consideració —i la faig a tall d'anècdota— es refereix a alguns aspectes del debat pressupostari del 1985. Ara, a l'hora de passar el rasclet, es minoren partides que es van declarar sacrosantes, intocables, sagrades, en el debat parlamentari del pressupost, quan el nostre Grup o altres Grups de l'oposició havien presentat esmenes intentant minorar-los; suposo que són coses d'un canvi de situació, d'un canvi d'opinió de la majoria... Ho remarco, com dic, a tall d'anècdota, però hi ha un aspecte d'aquesta minoració que no és, evidentment, anecdòtic. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el Departa-

ment d'Indústria i el Departament de Comerç han resultat fortament perjudicats a l'hora de passar el rasclet; després d'aprovar aquesta Llei, queda molt poc dempeus, del discurs que va fer l'Honorable Conseller d'Economia i Finances des d'aquesta tribuna, en el moment en què ens presentava el pressupost del 1985, en què precisament remarcava l'esforç per augmentar les consignacions pressupostàries a aquests tres Departaments, els tres que ara —hi insisteixo— resulten d'una manera més clara perjudicats en el moment de passar el rasclet.

En suma, ens queda la sospita de si, en funció de l'estat de les negociacions amb el Govern de l'Estat, i en funció, també, de problemes de gestió de la mateixa Conselleria de Sanitat de la Generalitat de Catalunya, no hem arribat a parar a aquesta situació límit a què s'intenta donar resposta, s'intenta donar solució mitjançant aquesta Llei. I és per això que el nostre vot favorable a la Llei no és exempt de recances; coincidim en aquest punt amb el representant d'un Grup —Esquerra Republicana de Catalunya— que, a més, és present en el Consell Executiu.

Nosaltres també tenim dubtes respecte a això, i aquests dubtes intentàvem expressar-los a través de l'abstenció en l'esmena a la totalitat de retorn, presentada pel Grup Socialista.

Hem cregut, així i tot, que la Llei en el seu conjunt, també l'article 2, sobre el qual havíem mantingut una esmena en un sentit diferent, mereixia el nostre suport, i ho hem cregut així en funció precisament d'allò que també declarava el nostre Grup en el debat general sobre la sanitat : sempre, sempre que des del Govern o des de la majoria s'impulsi a actuacions que vagin en la línia de donar solució al que per a nosaltres és també el més greu problema que té avui la Generalitat de Catalunya, sempre, senyor Conseller, senyores i senyors Diputats, comptaran amb el suport del nostre Grup.

El Sr. PRESIDENT : Una altra intervenció d'explicació de vot? (*Pausa.*) L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET : Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, breument amb aquesta explicació de vot, perquè crec que amb la nostra esmena a la totalitat òbviament hem plantejat els temes que per al Grup Socialista convenia que aquesta Cambra conegués.

Aquí és lògic que assistim —com he dit abans— a una crisi de les polítiques de govern, crisi d'indústria, de comerç, d'agricultura, a més a més, no una crisi volguda, sinó que aquells Departaments que tenien planificades les seves despeses s'han vist més afectats que altres, la qual cosa vol dir que s'ha fet un tractament injust a la crisi puntual i transcendental d'un Departament que representa quasi bé el 40% del Pressupost de la Generalitat, qui ha rebut aquells Departaments que tenen una planificació de la despesa més ben situada en el temps i que no tenien compromisos anteriors, com és el cas de Política Territorial i Obres Públiques, que té compromisos de futur molt més importants que els compromisos que va fer en el seu moment, perquè va periodificar molt malament els seus plantejaments. Però, ara, curiosament ha estat beneficiat. És a dir, curiosament, es discrimina a favor dels prudents, dels justos, dels que porten les coses com cal i, en canvi, diguem-ne, s'afavoreixen els que porten una actitud clarament més expansiva, més descontrolada, més d'aprofitament de les esquerdes legals, de manera injusta.

Jo crec que en aquest projecte també es fa una cosa curiosa,

que és que es barreja la reducció de Departaments —i l'increment, per tant, diguem-ne, de l'ICS— amb l'increment dels crèdits a curt termini. Aquí es poden donar les justificacions que es vulguin, però la periodificació de tresoreria era perfectament previsible en funció de com havien anat els anys darrers, la qual cosa què vol dir? Que en una llei es posa un increment de crèdit a curt termini que no correspon a un increment global del pressupost. Els crèdits a curt termini sempre van relacionats amb la magnitud pressupostària, amb les previsions de tresoreria. Aquí es col·loca en aquesta Llei un increment del crèdit a curt termini quan no es produeix una mutació a l'alça del conjunt del pressupost. I és per això, lògicament, que les lleis dels pressupostos assenyalen quin és el límit d'endeutament a curt termini.

Per tant, curiosament ens assabentem de dues coses : que s'utilitzen els crèdits de curt termini com a política d'«apalancament» financer complementària en el Departament de Sanitat —i això em sembla que és una cosa, diguem-ne, palesa i molt clara— i, d'altra banda, que els 18.000 milions de pessetes que es preveuen en el pressupost són 18.000 milions de pessetes que estan exhaurits, perquè estan permanentment exhaurits, el crèdit a curt s'ha convertit en crèdit a llarg. Això ho veurem aquesta tarda, segurament, i en podrem parlar a bastament, de què vol dir aquesta política de convertir el crèdit a curt en crèdit a llarg, perquè, evidentment, forma part ja d'un endeutament consolidat.

Per tant, aquí tenim una Llei que hauria de ser dues lleis, dos tractaments : el primer, es podria fer sense remetre aquesta Llei al Parlament, i el segon és la demostració de les dificultats de tresoreria puntuals de la Generalitat, en aquest cas.

En última instància, jo crec que la nostra posició ha estat d'un radical desacord amb la forma d'enfocament d'aquest tema per part del Consell Executiu de la Generalitat; és a dir, si pensem que es pot dur a terme una política de base incremental lenta i progressiva, que vagi creant un desconcert progressiu en el sector sanitari del país i en els ciutadans de Catalunya en general estem errant el camí, ens estem equivocament radicalment, perquè hi ha problemes greus, i en aquest cas són problemes molt greus, sens dubte l'alerta roja està encesa des de fa molts mesos; no s'ha fet una política adequada a la naturalesa del problema.

Jo crec que aquesta és una mica la situació, situació dic sense cap tipus de tremendisme, sense cap tipus de realisme, però pensin vostès que si estem situats amb un dèficit acumulat en el sector d'aquesta magnitud sens dubte estem davant d'un problema d'una gravetat extraordinària que ha començat a hipotecar la gestió del Govern i del Consell Executiu i que, sens dubte, a mitjà termini hipotecarà d'una manera molt significativa la gestió del Consell Executiu de la Generalitat.

Però, el que sí que voldria, diguem-ne, aprofitant l'avinentsa d'aquesta explicació de vot, que lògicament, si entrem en aquest tipus de lògica sense un plantejament a mitjà termini de sortida del problema estem col·lectivament donant o intentant donar, diguem-ne, aval a un plantejament absolutament incorrecte, i això em sembla que és d'una clara irresponsabilitat governamental.

Jo he intentat explicar a bastament el perquè és d'una irresponsabilitat governamental en aquest tema i, aleshores, sens dubte, crec que s'ha optat per la pitjor de les mesures possibles

per afrontar aquesta situació.

Jo vull acabar per dir el següent : estem veiem com hi ha un responsable de reconversió —malgrat que no se'n parli—, sabem que aquest responsable de reconversió està connectant de manera aïllada i no organitzada amb tots els agents sanitaris del país, no es coneixen les seves intencionalitats polítiques, s'anuncien acomiadaments en molts dels hospitals de Catalunya, hi ha una inquietud generalitzada en el personal sanitari de Catalunya. Tot això s'està produint en aquests moments i quan sabem que la xifra —i amb dades ja molt concretes—, com a mínim, ultrapassa el 20.000 milions, i està, per nosaltres, entre 30 i 50.000 milions situades en els centres hospitalaris de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Davant d'aquesta situació, l'administració sanitària o pretén hipotecar tota l'acció de govern i salvar-se un Departament o l'administració sanitària el que ha de fer és dirigir el procés de redreçament a nivell de Catalunya, i és obvi i a ningú se li escapa que els qui han estat els causants d'aquesta situació difícilment poden redreçar la greu situació creada.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? L'Il·lustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem davant l'explicació de vot d'un text legislatiu que ha estat aprovat, l'explicació de vot del qual per part del nostre Grup parlamentari és molt breu, senzilla i escarida —si fem servir la traducció literal de la paraula castellana *escueta*.

Ens trobem en un marc, aquest Projecte de Llei s'inscriu en un marc que ha estat admès per una majoria dels Grups —no dels Diputats només, sinó una majoria dels Grups d'aquesta Cambra—, que és el marc de la insuficiència de finançament de la sanitat per part del Govern central. Aleshores, dins d'aquest marc, arriba un moment que es produeix una situació de necessitat; una situació de necessitat impulsa a presentar un projecte de llei que permeti la solució d'aquesta necessitat puntual, concreta, que és un petit pas; és un petit pas no en la línia de la solució, perquè la línia de la solució vindrà només quan es trobi un finançament correcte de la sanitat; és un petit pas que possibilita anar a negociar i continuar negociant la línia de la solució.

Evidentment, aquest petit pas es podria finançar de maneres diferents de la proposada, i concretament a nosaltres ens sembla que es podria finançar de tres maneres diferents : una manera de finançar-ho era l'obtenció de majors ingressos corrents mitjançant actuacions tributàries addicionals o pel reconeixement de drets per part d'un tercer; una altra via de possible solució era l'apellació al crèdit públic mitjançant la concertació d'operacions d'emissió de deute o d'altre crèdit públic, i la tercera era l'alliberament d'ingressos inicialment previstos per altres actuacions, i aquesta tercera, que segurament és la més difícil, i segurament és la més dolorosa —i després explicaré el perquè—, en canvi, pensem que és la més escaient, perquè és l'austera i és la més prudent de cara al futur.

Vostès pensen, senyores i senyors Diputats, que el nostre Grup parlamentari ha votat amb gran satisfacció o que el Govern de la Generalitat ha presentat amb gran satisfacció la reducció de crèdits de partides que vam defensar i que continuariem defensant en els Pressupostos del 85? Òbviament,

no. El que passa és que ens hem vist obligats a presentar la reducció de partides que presentaven la possibilitat certa de romanent, per un cantó, encara que fossin qüestions que representaven també decisions polítiques, que creïem que eren bones —i per això les vam defensar quan les vam defensar en els Pressupostos de la Generalitat.

Però, torno a fer una altra pregunta, també —avui s'han fet moltes preguntes aquí—, jo en faig una altra : és que hi ha algun Diputat o Diputada d'aquesta Cambra que dubti que per la via de l'escanyament, per la via de la restricció del finançament autonòmic, tant sanitari com general, es pot obligar el Govern —i al Parlament— a remodelar, a prendre opcions polítiques de les que va decidir en el moment de l'aprovació dels pressupostos? No hi ha cap dubte, és a dir, no hi ha cap dubte que per la via de l'escanyament, per la via de la restricció financera es pot obligar, fins i tot, a l'absoluta paralització d'un govern.

Per tant, nosaltres ens hem vist obligats a fer això, creiem que la solució adoptada per finançar aquest crèdit suplementari que es dona a Sanitat és la més correcta, perquè és la més corrent, perquè és la més austera, i perquè ens dona la possibilitat de continuar negociant amb més força moral encara i amb l'esperança certa, no l'esperança de la certesa d'arribar a una solució, però la certa esperança que es trobarà una fórmula de finançament que expressarà la responsabilitat de cara a l'operativitat del país que té no només el Govern de la Generalitat, sinó també el Govern central.

Amb aquesta esperança, només amb aquesta esperança, jo voldria acabar aquesta explicació de vot, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei General Penitenciària i la constitució de les comissions de presos

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a les interpellacions. La primera és la que formula al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei General Penitenciària i la constitució de les comissions de presos, que formula l'Illustre Diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'article 25 de la Constitució i l'article primer de la Llei General Penitenciària estableixen que la finalitat primordial de les institucions penitenciàries és la reeducació i la reinserció social dels penats.

Per primera vegada queda plasmat en l'ordenament jurídic bàsic que les presons han de complir missions reformadores. No hi ha dubte que aquest esforç legislatiu de la jove democràcia espanyola suposa un gran avenç cap a la construcció d'un sistema penitenciari capaç de proporcionar a l'intern el tractament que tota persona humana mereix, i de posar al seu abast els mitjans per reintegrar-se a la societat amb la voluntat de no delinquir. Però, a ningú no se li pot escapar que el procés de reinserció social és un camí ple de dificultats i d'obstacles que cal vèncer dia a dia : manquen instal·lacions apropiades i manca també personal especialitzat; no es disposa dels mitjans necessaris i manca també —cal dir-ho tot— una conscienciació de la societat envers la qüestió penitenciària.

Certament, si tot això s'obtingués, el camí es facilitaria enormement, però també és clar que aquest procés de reeducació i reinserció que assenyala l'ordenament vigent no és possible dur-lo a terme, ni tan sols començar-lo, si no s'aconsegueix prèviament la participació voluntària de l'intern.

Es fa, doncs, necessari crear des del primer moment de la reclusió nous hàbits i reflexos dels interns per tal de reforçar llurs sentiments de solidaritat, i això és tant més necessari si tenim en consideració que en la majoria dels casos es tracta de persones amb unes actituds de sociabilitat molt dèbils, a causa fonamentalment d'haver viscut una infància molt difícil i a la marginació de la qual la societat els ha fet objecte des de sempre.

Aquesta qüestió ha estat recollida d'una manera satisfactòria al meu entendre en l'article 24 de la Llei General Penitenciària que textualment diu : «s'establiran i estimularan en la forma que s'assenyali reglamentàriament, sistemes de participació dels interns en activitats o responsabilitats d'ordre educatiu, recreatiu, religiós, laboral, cultural o esportiu. En el desenvolupament dels serveis alimentaris i confecció dels racionats es procurarà igualment la participació dels interns.»

Es tracta, sens dubte, d'una important innovació en la legislació penitenciària espanyola. El pare de la criatura —per dir-ho d'aquesta manera—, el senyor García Valdés, no vacilla a qualificar de «règim de cogestió legalitzat» el contingut d'aquesta norma. Donada la importància del tema, el posterior reglament penitenciari en desenvolupar la Llei dedica a aquesta qüestió un capítol sencer i estableix, entre altres coses, que «el règim de participació funcionarà en tots els establiments penitenciaris, siguin de compliment, siguin preventius.» També estipula —el reglament— que «en qualsevol cas, es constituïran tres comissions de presos : una, per a la programació i desenvolupament de les activitats educatives, culturals i religioses; una altra, per a les activitats recreatives i esportives, i, una tercera, per a les activitats laborals.» També s'estipula que «la representació dels interns serà per elecció.»

Doncs, bé, senyores i senyors Diputats, malgrat la importància de la qüestió i malgrat també la claredat de la norma jurídica, la realitat és que quan els Diputats de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana varen visitar les presons catalanes els mesos de novembre i desembre de 1984, van poder constatar que les dites comissions de presos no s'havien constituït a cap centre penitenciari de Catalunya. I, per aquesta raó, no ens va ser possible d'entrevistar-nos amb una delegació representativa, democràticament parlant, dels interns.

En aquella ocasió, i atenent a les circumstàncies que els serveis de presons havien estat traspassats feia solament vuit mesos, el Grup Socialista no va emprendre cap acció immediata, el que sí que vam fer, amb tota lògica, és recollir aquella mancança en el posterior informe que el Grup Socialista va elaborar. Posteriorment aquest informe es va enviar al Parlament conjuntament amb una Proposició no de Llei, per tal que fossin debatuts. En el punt tercer de la nostra proposició, s'establí un termini de sis mesos per tal que les comissions de presos funcionessin a tots els centres dependents de la Generalitat.

Bé, això va ser rebutjat pel grup de Convergència i Unió, sense cap mena d'explicació. Per tant, hem de pensar que, o bé les comissions ja estan funcionant o bé que no es té cap interès que funcionin per part del Consell Executiu. En qualsevol dels

casos, cal que el Consell Executiu expliqui al Parlament quina és la situació actual de funcionament de les dites comissions dels diferents centres penitenciaris de Catalunya; que es conegui si estan o no estan constituïdes, i si no ho estan, per quines raons o motius s'està incomplint la Llei.

Per tot això, senyores i senyors Diputats, formulo al Consell Executiu la següent interpellació : quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb l'aplicació de l'article 24 de la Llei General Penitenciària i la constitució de les comissions de presos als establiments penitenciaris dependents de la Generalitat. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, il·lustre senyor Diputat. Per contestar l'interpellació té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Senyor President, senyores i senyors Diputats. Certament que la Constitució assenyala com un dels objectius primordials de les penes privatives de llibertat la reinserció dels condemnats; i és cert també que l'article 24 de la Llei General Penitenciària, indica com a mitjà de suscitar sentiments de solidaritat en la població reclusa, que participi en les activitats recreatives, esportives, culturals, religioses, en l'organització del treball penitenciari i en els serveis alimentaris a través d'unes comissions que regula més exactament el reglament. Tot això és cert, com ha assenyalat ja, l'il·lustre Diputat interpellant.

Però la Llei General Penitenciària preveu moltes coses més. Cito, com a exemple, l'obligació que cada cella sigui ocupada per un sol reclus, és a dir, que aquests siguin allotjats de manera individual; i preveu també, per exemple, que és un deure de l'Administració penitenciària de proporcionar treball a tots els reclusos que estiguin en condicions d'acceptar-lo.

I és evident que aquests preceptes a què acabo de referir-me últimament no poden complir-se. És impossible col·locar un reclus individualment en cada cella perquè disposem de 1.600 places penitenciàries, i hi hem d'allotjar, avui, 3.560 reclusos; i tampoc, donades les circumstàncies de crisi econòmica i de l'atur que existeix en el món lliure, no podem donar treball a bona part dels reclusos que estarien en condicions d'exercir-lo. És a dir, ni tenim cel·les suficients, ni trobem treball per a bona part d'aquests reclusos. Amb això el que vull dir és que estem completament d'acord amb el que disposa aquesta Llei penitenciària, amb la nostra legislació penitenciària. És aquesta una Llei autènticament moderna, progressiva, humanitària. Però és una Llei que no té el suport dels recursos materials necessaris per a fer-la complir. És una Llei digna d'un país nòrdic —són els que tenen la legislació penitenciària més avançada, més al dia— però disposem de mitjans propis del tercer món. Per tant, en molts casos, moltes vegades, no és possible donar-li, és totalment impossible —per ser més exactes— donar-li un compliment exacte i precís.

Una cosa, fins a cert punt assimilable, passa amb aquestes comissions de presos, molt ben orientades —i que quedi molt clar des d'aquí, que la Conselleria de Justícia està absolutament d'acord amb la seva creació i amb el seu funcionament. Potser sí que, donada la dificultat a què em referiré que puguin crear-se i puguin funcionar regularment, el reglament les ha regulat

amb excessiu rigor : imposa unes eleccions dels membres d'aquestes comissions amb renovacions semestral, la creació de mesos electorals, de nomenament de Presidents i de Secretaris, redacció d'actes, etcètera, que els treuen, per un cantó, espontaneïtat i que, per altre, fan molt difícil, molt més difícil que es creïn i que funcionin amb regularitat, atès, en primer lloc, el problema —a les presons preventives, especialment— de la gran mobilitat del reclus; el desinterès d'ells mateixos, al qual es referia el mateix Diputat interpellant en dir que són, en molt casos, —per raons de què no són responsables, però que ho són —persones amb escassa susceptibilitat o adaptabilitat social, com es requereix com a base per formar part i treballar en aquestes comissions. Aquest desinterès de la població reclusa és una de les causes fonamentals que no funcionin degudament.

Però he dit ja —i m'hi refermo— que la Conselleria està completament d'acord amb la creació d'aquestes comissions, amb el seu funcionament i, si estigués a la nostra mà —i no hi està, per raó de la naturalesa de les competències que tenim, que són de mera execució i que, per tant, no ens és donat canviar aquesta legislació, sinó simplement fer-la complir— sí que la modificariem en el sentit de donar-los una major agilitat, una menor complicació i no treure-els una certa espontaneïtat que seria, al meu entendre, molt necessària. Però en fi, no solament hi estem d'acord, sinó que fem tot el possible perquè es creïn i vagin endavant i, fins a cert punt, hem assolit ja alguns resultats. A la presó de dones de Wad-Ras ja, d'un temps ençà, funcionen aquestes comissions i precisament el dia 5 d'aquest mes hi va haver l'última renovació, d'aquestes renovacions que, semestralment, s'han de practicar.

A la presó de Lleida, de Lleida-2 em refereixo, aquesta, per raó que és una presó de compliment, té menys dificultat per al desenvolupament d'unes comissions d'aquest tipus, ja que els reclusos hi tenen una major permanència, una major estabilitat, ja fa uns mesos també que funcionen, comprenent les àrees recreatives, culturals, laborals i també dels serveis alimentaris. I, també recentment, el dia 7 d'octubre del mes passat, d'octubre passat, es va produir l'última renovació.

I a la presó de Tarragona, finalment, han quedat constituïdes també, i també el mes d'octubre, a primers d'octubre darrer, va quedar constituïda per primera vegada aquesta organització de participació dels reclusos, que comprèn unes àrees semblants a les que acabo d'indicar en relació amb Lleida-2.

A la presó de Girona, va arribar a constituir-se alguna d'aquestes comissions, però a les primeres renovacions van fracassar les eleccions, en part per falta de candidats i com que, de tota manera estava prevista la desafectació d'aquest centre penitenciari i el seu tancament durant uns mesos per raó de les obres importants que havien de realitzar-s'hi, i que ja són en curs, la situació va quedar en aquest estat, i fins que s'obri de nou aquest centre no podrem ocupar-lo.

A la presó de Lleida-1, també vàrem arribar a crear-les i van tenir funcionament molt precari, i en l'última convocatòria no va presentar-se cap candidat per ocupar els càrrecs, i per tant va quedar sense entitat.

Igualment no funcionen encara les comissions de la Model, de la presó de joves de la Trinitat i de la de Figueres. S'han creat, sí, uns grups d'animació, uns grups informals que intervenen, i a vegades amb bones iniciatives, en activitats especial-

ment de tipus recreatiu, exposicions, representacions teatrals, musicals, fins i tot, a la Model amb intervenció en la confecció dels escandalls del treball penitenciari, que després ha de servir per a rebre la seva remuneració, però no s'ha pogut aconseguir una creació regular, segons aquests termes rigurosos del reglament, i el seu funcionament, encara.

La causa —me la demana el Diputat interpellant— és aquest desinterès dels mateixos reclusos i, també, la necessitat de respectar la seva voluntat perquè, molt encertadament el senyor Oliart ja ha remarcat que es tractava d'organitzacions, d'organismes voluntaris.

Per acabar, i concretant, el propòsit nostre, el del Consell Executiu a través de la Conselleria de Justícia d'aquest ordre, és favorable, al nostre criteri, a la creació i a la potenciació i manteniment d'aquestes comissions, mantenir i potenciar les que ja existeixen i acabar creant les que falten, i jo penso —i aquí potser incorro en un error, m'exposaria ja anticipadament— que de tota manera no han transcorregut encara aquells sis mesos que el senyor Oliart estimava com a necessaris quan va tenir la intervenció amb aquelles esmenes que no van prosperar, però que sí que a la Conselleria ens vam anotar aquesta data.

Espero que abans que s'hagi exhaurit aquest termini haguem aconseguit millors resultats. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre senyor Diputat vol replicar?

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, bé, vostè ha donat com a motiu fonamental que no funcionin a totes les presons el tema de la falta d'interès dels interns. És veritat que el tema és voluntari, hi ha una voluntarietat, i hi ha d'haver aquesta voluntarietat per part dels interns, però la Llei especifica, molt clarament, que s'ha d'establir i també estimular, i és precisament l'Administració que ha d'estimular. Per tant, si després de vint mesos d'haver acceptat, o d'haver assumit els traspassos en matèria de presons, resulta que el balanç que vostès ens ofereixen és tan pobre que significaria només un 15% de tota la població penal de Catalunya, jo crec que la seva política de motivació i d'estímul és una política bastant pobre.

Jo estic molt satisfet que la Conselleria hagi afirmat que està d'acord amb la constitució d'aquestes comissions de presons. Jo tenia els meus dubtes, i agraeixo al senyor Conseller que me'ls hagi —en aquest sentit— aclarit, i agafant-li la paraula, i si és veritat que volen posar aquestes comissions en funcionament en tots els centres penitenciaris dependents de la Generalitat, nosaltres presentarem una moció en aquest sentit, i jo crec que tindrà, llavors, el suport de tots els Grups d'aquesta Cambra, o, almenys, del Grup que dona suport al Govern.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Molt breument, senyor President, i, per tant, des de l'escó. Simplement, el senyor Oliart té raó que l'article 24 de la Llei diu no solament que s'establiran aquestes comissions, sinó que s'estimularà la seva constitució. Té raó, però és que això s'està fent, i precisament, en aquells tres centres on encara no funcionen —i d'una

manera més concreta a la Model i a la Trinitat—, aquests estímuls s'han estat donant, i hi ha hagut una resposta, una resposta en forma, precisament, d'una sèrie de grups que han organitzat competicions esportives, representacions, etcètera, i tot això ens fa creure, amb un cert optimisme, que hem donat aquests primers passos de desvetllar aquestes inquietuds i que, precisament, per mitjà i a través d'aquests Grups assolirem la constitució de les comissions.

En tot cas jo li reafirmo, davant la Cambra, un voluntarisme que així sigui, però també previnc que, en definitiva, és aquest un acte voluntari dels reclusos, i que si continua no presentant-se cap candidat a l'hora de les eleccions, és impossible que siguin constituïdes.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la següent interpellació que també vol formular l'Illustre Diputat senyor Oliart, del Grup Socialista, en relació amb l'aplicació sobre la construcció de nous centres penitenciaris, i en virtut d'això tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART : Senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Seré breu, senyores i senyors Diputats, perquè tot o gairebé tot ha estat dit en aquesta matèria, encara que res no ha estat fet. Per a situacions com aquestes de les noves presons, el Reglament de la Cambra hauria de preveure o de contemplar una figura específica nova; aquesta nova figura d'acció parlamentària, podria anomenar-se la interpellació permanent. Entrarien en aquesta qualificació totes aquelles interpellacions que es referissin a problemes de govern que s'eternitzen i en relació amb els quals el Consell Executiu estaria obligat a explicar-ne la situació a cada Ple fins que arribés a donar-hi solució.

Naturalment, la qüestió penitenciària seria una interpellació permanent perfecta, i n'hi hauria d'altres també, no creguin, senyores i senyors Diputats, de moltes altres qüestions que entrarien plenament en aquesta definició, perquè no hi ha dubte, senyores i senyors Diputats, que el Govern que patim és un veritable especialista a no resoldre les coses.

La història de la construcció dels nous centres penitenciaris és una història vella, però sempre actual, que quasi no té començament i a la qual, certament, tampoc avui se li veu el final. És bo de recordar que durant la passada Legislatura, i en el decurs d'aquesta, el Grup Socialista ha dut una i una altra vegada el tema al Parlament. Si es repassen els debats en els *Diaris de Sessions*, tothom podrà comprovar que tots els Grups parlamentaris han estat sempre d'acord, han estat sempre de l'opinió que la construcció de la reforma del nostre sistema penitenciari passava precisament per aquest tema. També s'estava unànimement d'acord amb la urgència de la qüestió. Tothom d'acord, doncs, que, si les presons són el mal menor, que siguin, almenys, unes presons dignes. Però, malgrat aquesta unitat de criteris, les presons no es construeixen.

I, avui, després de cinc anys i mig, ens trobem en la mateixa situació del primer dia, quan el President Pujol, l'any 1980,

prometia amb tota solemnitat resoldre el problema. Res de nou, senyores i senyors Diputats, res de nou, llevat, naturalment, dels anys que passen. I els anys passen per a tots nosaltres, però per a alguns passen més durament que per a altres; em refereixo, com les senyores i els senyors Diputats ja hauran endevinat, als presos. Els presos continuen en els mateixos antres que els nostres avantpassats els van destinar. Res no ha canviat, és per plorar. Ens omplim tots plegats la boca de frases grandiloqüents; parlem de nous tractaments del delinqüent, de readaptació, d'inserció social, de resocialització, de reeducació, però continuem tenint els reclusos amuntegats i apilonats com a animals, en coves immundes, malgrat que continuem afirmant que són persones humanes dignes de ser considerades com a tals.

Cinc anys i mig d'aquest Govern que anava per feina, i cap nova presó ni tan sols començada. Vint mesos després dels traspassos, i cap nova finca adquirida per la Conselleria. Quina eficàcia, senyors! I, d'això, en diuen alguns governar. I no es tracta ja de qüestionar solament la gestió de la Conselleria de Justícia, no, la cosa és més greu. Aquesta incapacitat per donar solució als programes punyents de la nostra societat erosiona greument, sens dubte, la credibilitat de totes les instàncies del nostre autogovern. Són, en definitiva, les institucions del nostre Govern autonòmic les perjudicades per aquesta política plena de passivitat i d'inoperància. Aquesta, senyores i senyors Diputats, és la política més centralista que es pugui imaginar dur a terme, perquè dóna poderosos arguments als enemics tradicionals de l'Estat de les autonomies, en la mesura que fa créixer l'escepticisme del ciutadà respecte de les capacitats reals de gestió dels governs autonòmics. Durant els darrers anys s'han construït moltes noves presons arreu de l'Estat espanyol; no fa gaires dies el Ministre Ledesma parlava de nous establiments construïts els últims tres anys. Aquí, a Catalunya, ni se n'ha començat cap. Per què ha passat això, senyor Conseller? Per quines raons, aquesta situació?

Cal preguntar-se seriosament si aquesta és una prioritat del Govern actual de Catalunya. Sembla que no. Ara fa uns dies, el Grup que dóna suport al Govern va rebutjar una Proposició no de Llei socialista que anava en el sentit d'establir com una prioritat la construcció de nous establiments penitenciaris. Molt bé, estaven i estan en el seu perfecte dret de fer-ho. Però, senyores i senyors de Convergència i Unió i senyors del Consell Executiu, si no volen fer presons, si això els té, en el fons, ben indiferents, diguin-ho, expliquin clarament que això de la reforma penitenciària és per a vostès una qüestió pura i simple d'imatge i res més que això. Almenys, tots els ciutadans de Catalunya sabríem a què atènyer-nos.

He promès ser breu i acabaré, perquè crec que és el senyor Conseller de Justícia qui ha d'emprar més temps en aquest primer torn per explicar-nos totes aquestes qüestions. Senyores i senyors Diputats; perquè encara no s'ha construït cap nou centre penitenciari, perquè tampoc no se n'ha començat cap ni se sap encara quan es començarà el primer —almenys que ara ens ho digui el senyor Conseller de Justícia—, per aquestes raons i per moltes altres que ja han estat dites, el Grup Socialista i aquest Diputat que els parla, que s'honora a representar-lo, adrecem una vegada més —i ho farem tantes vegades com calgui— la segona interpellació: Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la construc-

ció de nous centres penitenciaris?

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller de Justícia té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, de bell antuvi vull recordar que la ubicació, l'assenyalament, la fixació de la ubicació dels centres penitenciaris correspon, per Llei, per l'article 12 de la Llei General Penitenciària i el 9 del seu Reglament, a l'Administració penitenciària, avui, a Catalunya, la Conselleria de Justícia, per raó dels traspassos que van tenir lloc el dia 20 de febrer de 1984. Per tant, fins que s'arriba a aquesta data, la responsabilitat que hi hagi o no centres penitenciaris a Catalunya, de cap manera pot fer-se recaure a la Generalitat, sinó a les institucions de Madrid, que són els qui han tingut les facultats de fer-les.

I encara recordo —tingui-ho molt present, senyor Oliart— que en els traspassos de les competències penitenciàries i de mera execució, no es va comprendre l'obra nova, la inversió d'obra nova que va quedar reservada per a Madrid, i per això no vam assumir, en aquells moments, la construcció de la presó de la Roca.

Bé, dit això, em sembla realment sorprenent que es parli que aquest tema de la construcció de noves presons hauria de ser motiu d'una interpellació permanent. Potser sí, senyor Oliart, però no en aquesta Cambra, ni aprofitant per fer-ne una crítica de la Conselleria de Justícia o del Govern de la Generalitat de Catalunya. Des del 1981, quan el Govern de la UCD va decidir emplaçar un mòdul penitenciari a la Roca del Vallès fins avui han passat, efectivament, cinc anys i mig, durant els quals, durant tres anys, el Govern socialista de Madrid és qui ha tingut la facultat i els pressupostos per tirar endavant aquestes obres de noves penitenciaris; a ell li han correspost exclusivament. Per què la veu del Partit Socialista no s'ha aixecat en el Congrés de Madrid per fer les crítiques oportunes? Com se'ns pot dir avui que portem cinc anys i mig sense fer res, si per començar no hem tingut competències per fer-ho? I el que em sembla —amb perdó, senyor Oliart, em vull comportar en termes de màxima cordialitat— realment erroni és que es mencioni aquí que el Govern de Madrid acaba d'inaugurar setze —no sé si s'ha donat aquesta xifra, però realment s'han inaugurat últimament setze centres penitenciaris, i estan en curs de propera inauguració set més— i que això es presenti com un mèrit d'aquest Govern de Madrid, que, com que parlem de Madrid ja ho podem dir en castellà, Govern, l'actual, que en aquest punt, «se está vistiendo con ropaje ajeno», perquè una presó necessita, almenys, tres anys per fer-se. I totes aquestes que s'han inaugurat en el curs del 84 i del 85 estaven previstes, projectades i iniciades abans que el Partit Socialista assumís el Govern de l'Estat.

I, per què —i en aquest cas no és el Govern socialista, sinó tots els Governos que l'han precedit— es feien obres penitenciaris allà i no se n'han fet a Catalunya? Com pot inculpar-se d'aquest fet la Generalitat de Catalunya que fa un any i mig que té competències sobre aquest tema, i no de nova inversió? Em penso que l'explicació —es demana una explicació— és facilíssima, és una vegada més aquesta discriminació de què hem estat víctimes. Jo proclamo aquí, i ho proclamo amb xifres que puc demostrar, que durant molts anys, tots els últims anys, l'Estat ha invertit en obra nova penitenciària a Catalunya el 5%

dels seus pressupostos, quan la població reclusa ha estat oscil·lant constantment entre el 15 i el 16% de la total d'Espanya. Em penso que no es pot donar una desproporció, una discriminació més flagrant i, per tant, una explicació més clara de per què la situació penitenciària a Catalunya —és dolenta a la resta de l'Estat—, aquí és encara més preocupant.

Aquestes explicacions em semblen obligades, m'han fet perdre un temps del que deu ser, pròpiament, si és que és així, l'objecte de la interpellació, és a dir, quin és el nostre capteniment pel que fa a la construcció de noves presons. Doncs, senyor Oliart, ho estem demostrant, hem hagut de sol·licitar recaptar de Madrid les competències, en aquest cas concret, d'aquesta nova inversió de la presó de la Roca per treure-la d'aquesta situació d'encallament en què l'ha tingut el Ministeri de Justícia durant tres anys. I li han tret, perquè al mateix temps que firmàvem amb Madrid el conveni necessari, l'acord necessari per fer-nos càrrec de les anualitats, del terreny, del projecte i, en definitiva, de la competència, hem arribat, arribàvem a un acord amb l'Ajuntament de la Roca, mitjançant un canvi d'emplaçament de la presó, en virtut del qual se'ns atorgarà la corresponent llicència, de manera que aquesta és una obra que, en poques setmanes, la Conselleria de Justícia ha endegat i ha posat en marxa després de més de cinc anys que els governs de Madrid no resolien el problema. I, durant aquest temps, la Generalitat de Catalunya ha fet moltes altres coses en el tema de les presons.

Ahir, senyor Oliart, ahir —vostè no pot ignorar-ho— en vam parlar quatre hores en sessió informativa de la Comissió de Justícia i Dret, i vaig donar compte, molt detalladament —el breu espai de temps d'una interpellació no em permet de repetir-ho ara—, de quina havia estat la nostra actuació. Hem elaborat el pla sectorial corresponent, hem establert un sistema de prioritats i, d'acord amb aquest sistema de prioritats, tenim ja endegada tota la feina prèvia a la construcció de dues noves presons, a més de la de la Roca, una a Sant Esteve de Sesrovires i l'altra en el límit entre els municipis de Castellbisbal i de Rubí, a cavall d'aquests dos municipis. I tots aquests treballs estan autènticament avançats. Jo puc dir-li, per exemple, respecte a la presó de Sant Esteve de Sesrovires, que no acabarà la setmana que ve sense que s'hagi adquirit la finca, perquè tots els tràmits estan fets i fins i tot l'acord del Consell Executiu de la Generalitat, que el va prendre dijous passat. Penso que hem fet un bon treball en aquest camí i, sobretot, si es tracta de comparar-lo amb el que se'ns ha fet, amb el que se'ns ha ajudat des de Madrid, em penso que sobren raons.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre senyor Diputat vol tornar a intervenir? (*Pausa.*) El senyor Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART (*de l'escó estant*) : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats; senyor Conseller, primer dels temes que vostè ha tocat : el tema competencial fins que no van arribar els traspassos, i el tema competencial després d'haver arribat els traspassos el 20 de febrer de 1984.

El Decret de la Generalitat provisional del 30 de maig del 1979 ja establia que, en virtut de les competències que es tenien en ordenació del territori i en urbanisme, l'Administració de la Generalitat era la competent per dir la darrera paraula en el tema de la ubicació de les presons. Aquest concepte va

ser recollit pel President de la Generalitat quan, en el debat de setembre de 1980, va assumir la responsabilitat de dir : «aquí anirà una presó, i aquí n'hi anirà una altra i aquí n'hi anirà una altra, i aquesta és la nostra responsabilitat.» Més o menys són paraules textuais.

Quan es va aprovar la Moció en aquest Parlament presentada pel Grup Socialista el 27 de maig del 1981 també es recollia en el primer punt d'aquesta Moció el tema d'ordenació del territori i urbanisme, que era la que facultava precisament perquè el Consell Executiu busqués aquestes finques i les oferís a Madrid, a l'Administració central, que en aquell moment, precisament, no era socialista.

Si hi ha algun dubte es poden mirar els *Diàries de Sessions* de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, i allà es podrà veure que contínuament en les seves compareixences a Comissió l'anterior Conseller de Justícia, senyor Gispert, sempre deia que des de Madrid li estaven demanant contínuament que oferís finques perquè s'havien de construir presons. El senyor Galabís en aquell moment, l'any 1981, va arribar aquí a Barcelona —que va fer diferents viatges— i va dir que hi havia 7.000 milions de pessetes destinats a Catalunya per a les presons catalanes, però que necessitava finques.

Bé, és i està molt clarament demostrat això, que si vostès no van ser capaços d'oferir-ne cap, de finca en condicions, l'única finca que van ser capaços d'oferir va ser la finca de Can Ribes, de la Roca del Vallès, i precisament aquesta finca vostè ahir ens va informar que havien renunciat a ella i que en buscaven una altra, doncs, imagini's vostè quin és el balanç de la seva gestió en aquest sentit.

A partir del 20 de febrer de 1984 vostès assumeixen també les transferències en matèria de presons, i llavors ja tenen les competències territorials i les de presons. Bé, és veritat que el tema de l'obra nova encara és a Madrid, però que l'obra de substitució sí que és una competència —d'inversió, d'aplicació i d'execució i del que sigui—, de la Generalitat de Catalunya. Però a vegades això també ha quedat molt ambigu, perquè en declaracions de vostè mateix, senyor Conseller, que jo he llegit en els mitjans de difusió, s'ha parlat a vegades que totes les presons catalanes eren una competència d'inversió de l'Estat, i això el que ha portat és una gran confusió en aquest tema. Estem d'acord que l'obra nova és de Madrid i l'obra de substitució és de Catalunya, i també estaríem d'acord, aleshores, a veure —fent uns simples números i d'acord també amb les dades que vostè ens va donar ahir de la població de Catalunya— que amb aquesta presó de la Roca no n'hi ha prou per poder solucionar el problema de Catalunya quant al tema de presons i que, per tant, vostès han de tenir un programa ja efectuat, però aquest programa ha de ser un programa concret de les realitzacions, de les construccions necessàries per cobrir aquestes necessitats, posem per cas, en un quinquenni, però amb unes dotacions econòmiques determinades, sabent quines inversions s'han de fer i aquests finançaments on s'han d'anar a buscar i que es determini, a més a més, per anualitats. Jo crec que això és el que vostès han de tenir, i si no ho tenen és perquè realment vostès volen continuar en la política de presons com han fet fins ara, actuant sense criteris definits i actuant per sorpresa perquè aquí, entre altres coses, hi ha hagut sempre dues concepcions : una concepció, que ha estat la nostra, de planificar des del primer moment i de donar una

gran informació sobre aquest tema als ciutadans de Catalunya. I una altra concepció, la de vostès, de defugir aquest tema, de fer-se el misteriós, d'actuar per sorpresa, i, és clar, el temps era l'únic testimoni que podia dir qui tenia raó en aquestes dues concepcions, i almenys ha quedat ben clar que la seva concepció, la seva política ha dut al més estrepitos de tots els fracassos.

Res més i moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Breument, senyor President, des de l'escó. El senyor Oliart s'ha contradit ell mateix —només volia posar-ho en evidència—, quan després de posar molt èmfasi que la culpa de la situació penitenciària actual, em refereixo a manca de places penitenciàries, és nostra, diu que repetidament s'ha dit, i s'ha repetit, que busquéssim finques i les oferíssim, que el mateix senyor Galabís va venir aquí demanant finques, que les oferíssim. És a dir, ple reconeixement que l'única cosa que ha pogut fer la Generalitat de Catalunya durant molts anys ha estat aquesta : buscar finques i oferir-les. I, en aquest sentit, no s'ha ofert únicament la finca de Can Ribes, de la Roca del Vallès, sinó al voltant de quaranta més, i en el conjunt d'aquestes quaranta el Ministeri, que és el que havia de decidir, i que és el que havia de construir, en va adquirir una de sola.

I si quan el senyor Galabís va venir aquí a Barcelona —el senyor Galabís va ser el penúltim Director General del Govern d'UCD—, i va dir que tenia 7.000 milions de pessetes destinats a inversions penitenciàries a Catalunya, i com és claríssim que el va substituir el senyor Andújar, que només hi va estar un mes o un mes i mig, i el senyor Andújar no se'ls va gastar, llavors jo diria que si aquests 7.000 milions han desaparegut dels Pressupostos és una altra obra que hem d'agrair a l'actual Govern socialista de Madrid, perquè per aconseguir que ens fossin transferits als pressupostos les anualitats de la Roca hem tingut prou feina. De manera que aquests diners realment no hi són, si aquests diners hi fossin, com que tota aquesta planificació que se'ns demana sí que la tenim, avui podríem començar obres per valor de 7.000 milions, i no les més modestes que haurem d'iniciar amb les transferències que tenim.

I no oblidí la Cambra —em permeto de recordar-ho— que no solament Madrid té reservada l'obra nova en matèria penitenciària amb altres, sinó que l'obra de substitució, que aquesta sí que ens correspon, l'hem de fer, però, amb crèdits transferits i si es mira els nostres pressupostos i la liquidació dels pressupostos, es veurà que hem exhaurit totalment els crèdits que per a aquest concepte ens han vingut de Madrid i que, per tant, no hi ha la menor negligència.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'organització de les demarcacions judicials de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la següent interpellació. És la que sobre l'organització de les demarcacions judicials de Catalunya vol formular l'Il·lustre Diputat senyor Francesc Casares, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CASARES : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, és una interpellació, a la qual suposo que deurà contestar també l'Honorable Conseller de Justícia, rela-

cionada amb les demarcacions judicials a Catalunya.

Estem, com tots vostès saben, en un moment important en el nostre país quant a les expectatives...

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, senyor orador, li prego que em deixi reclamar l'atenció de la Cambra i el silenci. Pot continuar.

El Sr. CASARES : Moltes gràcies, senyor President. Deia que estem en un moment important quant a les expectatives que tenim obertes tots davant nostre, sobre l'organització de l'Administració de Justícia. No vull dubtar a qualificar que s'està obrint una nova etapa històrica, i això com a conseqüència d'una sèrie de fets. Un d'ells és, per exemple, l'aprovació recent de la Llei Orgànica del Poder Judicial; l'altre, la constitució d'un nou Consell General del Poder Judicial en unes condicions, si vostès volen, polèmiques, però que ha despertat esperança i expectació. En aquestes condicions, donar aquest gran pas endavant significa resoldre moltes coses; resoldre-les des del punt de vista dels interessos generals de l'Estat, resoldre-les des del punt de vista dels interessos autonòmics, concretament nosaltres des de Catalunya, i resoldre-les —això sí, ho reconec— havent de superar dificultats, dificultats algunes que són encara a la mateixa Llei Orgànica del Poder Judicial i que han d'acabar de ser perfilades pel Tribunal Constitucional com a conseqüència de recursos d'inconstitucionalitat interposats des de diferents àrees del territori de l'Estat i, concretament, des de Catalunya, pel Consell Executiu de la Generalitat i també per aquest Parlament.

Si parlo d'això, jo crec que tots vostès em reconeixeran que en puc parlar amb una gran independència, independència de criteri en la mesura que el Grup Socialista aquí, en aquesta Cambra, es va sumar precisament a la iniciativa de formular un recurs d'inconstitucionalitat contra un dels articles d'aquesta Llei Orgànica, que avui té una gran connexió amb aquesta interpellació que estem fent : el problema de les demarcacions judicials, un problema, entre altres, que és crucial, i això s'ha reconegut, s'ha reconegut que efectivament fins al moment que no fem una reordenació de tot el territori, des del punt de vista dels jutjats, poc serà possible fer-hi l'aplicació de totes aquelles altres mesures de tipus instrumental que la justícia necessita.

Bé, en aquestes condicions nosaltres ens vam trobar en una situació que jo no repetiré ara, i que va ser objecte d'una pregunta que es va substanciar aquí, doncs, no fa gaire. Concretament, em penso que devia ser el 24 d'octubre.

S'havia produït un fet, que tots vostès recordaran, que denotava que les coses es podien encarrilar ben encarrilades. Des de la Conselleria de Justícia es va promoure la col·laboració de les forces polítiques d'aquesta Cambra, dels Grups parlamentaris, per tal d'ajudar a dissenyar el que en podríem dir el mapa judicial de Catalunya. Hi vàrem acudir, la Conselleria ens va escoltar; certament, hi havia dificultats de temps però, en definitiva, s'esperava que la idea que portava la Conselleria pogués donar uns resultats. Aquesta idea i aquest propòsit era : s'enviarà la proposta que el Ministeri de Justícia demana a la Generalitat de Catalunya quant a la seva visió del mapa judicial, això sí, fent reserva, com és natural, dels drets que es puguin derivar d'una sentència del Tribunal Constitucional que modifiquin el cèlebre article 35 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, que és

la que decideix com han d'intervenir les autonomies en el disseny del mapa judicial.

Una vegada superada aquesta etapa, semblava que les coses no presentarien problema però, vet aquí que, tot d'una, el Consell Executiu decideix que no, que no s'envia aquesta proposta, i això ens obliga a preguntar, nosaltres, per què i per quines causes s'havia produït aquest canvi d'opinió. Aquesta pregunta va donar lloc a una resposta que jo ja vaig dir en aquell moment que la trobava absolutament insatisfactòria; se'ns parlava de coherència, se'ns parlava d'impacte polític. No vaig considerar que fos suficient.

A continuació es produeix un fet que ens alarma i ens preocupa moltíssim, i és que justament aquesta inhibició de no continuar amb la idea de buscar una solució global i compartida i vista des de Catalunya, amb la conformitat de totes les forces polítiques, provoca una dinàmica de reivindicacions i, aleshores, es presenten, en aquesta Cambra, unes proposicions no de llei, unes d'elles demanant que es reivindicui el jutjat per a una determinada capitalitat de comarca, s'hi afegeixen unes esmenes que tenen la pretensió que no solament es reivindicui aquella, sinó altres tres; es fa una reunió de la Comissió de Justícia i, en definitiva, de la reunió de la Comissió de Justícia en surt un acord de sentit comú, que és que no podem reivindicar res en ferm; l'únic que podem fer és dir que en els estudis es tinguin en compte aquestes situacions. Era el lògic. Jo em penso que en aquest sentit fins i tot hi va haver una coincidència de l'esmena que el Grup Socialista presentava amb la mateixa esmena a què es va veure obligat a presentar el Grup de Convergència i Unió, perquè altrament deixava les mans lligades a la Conselleria.

Bé, aquests són els fets. Són els fets que, no solament són una continuació de la pregunta anterior, sinó que ho eleven de categoria. És a dir, ara ja ens trobem un problema de política general del Govern de la Generalitat a propòsit del mapa judicial de Catalunya. En conseqüència, si en aquests moments la dinàmica de l'aprovació de la Llei de Demarcacions Judicials està en marxa i no pot ser altrament, perquè —hi estiguem o no hi estiguem d'acord— l'article 35 de la Llei del Poder Judicial és vigent, en quina situació queden els interessos de Catalunya? Aquests interessos queden absolutament indefensos, perquè no s'ha enviat cap proposta, i la Llei s'ha d'anar fent, i, això, les altres autonomies que han tingut objeccions, també, a la Llei Orgànica del Poder Judicial, que jo sàpiga —almenys, algunes d'elles—, ho han fet, de manera que no han convertit aquest problema en una fricció deliberada entre l'autonomia i el Govern central; han fet una cosa que és —i jo ho dic en honor de l'Honorable Conseller de Justícia: la seva proposta era la lògica, la prudent, la convenient per als interessos de Catalunya —fer la proposta i fer una reserva dels drets que es puguin derivar de la sentència del Tribunal Constitucional.

Per tant, això, què posa en evidència? Que no hi ha una política en aquest sentit o, almenys, nosaltres no la sabem veure. I per aquests motius ens hem vist obligats, evidentment, a fer aquesta interpellació, per veure quina és aquesta política. La interpellació, doncs, senyores i senyors Diputats, és aquesta: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb l'organització de les demarcacions judicials de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller de Justícia té la paraula per a respondre.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta interpellació que contesto fa referència a un tema realment important. Estic completament d'acord amb el que, en aquest sentit, ha afirmat el senyor Casares. El tema de les demarcacions judicials és un tema important. Precisament per això ha merescut, des de fa molt temps, una profunda atenció de la Conselleria de Justícia en l'esperança —això sí, frustrada de moment— que aquests estudis servien perquè un dia poguéssim presentar en aquesta Cambra un projecte de llei de demarcació judicial, d'acord amb el que preveu l'article 18 del nostre Estatut d'Autonomia.

Aquestes facultats autonòmiques van quedar absolutament retallades per la Llei Orgànica del Poder Judicial, que redueix el paper de Catalunya, de poder fixar la delimitació de les demarcacions dels òrgans judicials, a una simple proposta. Això no obstant, i per pragmatisme, vam intentar de formular aquesta proposta, de la qual vam desistir després, reconsiderant el tema —per raons que ja vaig exposar al senyor Casares en contestar-li aquesta pregunta a què ell s'ha referit, però que les he de repetir aquí—, per raons bàsicament de coherència política, ja que tant en aquesta Cambra, i per unanimitat, s'havia resolt recórrer d'inconstitucionalitat aquest article 35 de la Llei Orgànica, com també el Consell Executiu. I, per altres raons més secundàries, però que també hi eren. Per exemple, el termini que se'ns havia donat per formular aquesta proposta era absolutament insuficient, i la raó que se'ns donava per a la fixació d'aquest termini absolutament arbitrària, com ho han demostrat els fets.

Se'ns va dir : «No teniu més temps, les comunitats autònomes, que aquest per formular aquesta proposta, perquè dintre de l'espai que quedí des que l'hagueu formulada», 30 de setembre, «fins al 23 d'octubre, en què acabava el mandat del Consell General del Poder Judicial, hem de fer nosaltres l'avantprojecte i sotmetre'l a l'informe d'aquest Consell», i que aquest Consell, al qual la Llei reserva dos mesos per emetre la seva opinió, fes aquest dictamen, emetés aquesta opinió, donés el seu informe, perquè es pretenia amb això tenir un gest de cortesia als membres d'aquell Consell General del Poder Judicial, que poguessin opinar abans de dissoldre's. Era evident que el termini era absolutament insuficient, que amb tres setmanes no era possible que el Ministeri fes l'avantprojecte estudiant les propostes de les comunitats, i el Consell General emetés el seu informe.

Els fets ho han demostrat a bastament, perquè, avui, després de dos mesos, quan hauria acabat el termini perquè nosaltres féssim la proposta, el Ministeri de Justícia encara no ha fet l'avantprojecte, i els membres del Consell General del Poder Judicial, als quals s'havia d'honorar confiant-los la missió de fer el dictamen, estan ja tots a casa seva.

Bé, la nostra negativa per reconsideració del problema a la vista dels nostres recursos i d'aquestes altres circumstàncies, era plenament justificada, però això no vol dir de cap manera que ens despreocupéssim d'un problema que jo mateix acabo de confirmar que el considerem important. I tant és així que nosaltres pensem, i continuem ocupant-nos del tema, mantenint uns principis que el senyor Casares crec que coneix; és a dir, uns principis que s'han de conjugar entre ells, però que jo

definiria breument amb el principi comarcalista, és a dir, com a principi, respectar que en una comarca hi pot haver més d'un partit o que un partit pot comprendre més d'una comarca, però en tot cas no hi ha d'haver —potser llevat d'alguna excepció, alguna és obligada— partits judicials que estiguin a cavall, que gravitin sobre dues comarques diferents; el principi de respecte a la voluntat dels ajuntaments, dels municipis que mostrin un gran desig, per raons naturalment justificades, de pertànyer a un partit o a l'altre, el manteniment de tots els partits judicials que hi ha avui dia, que poden ser objecte de segregació, però que el partit s'ha de mantenir, i l'erecció de nous jutjats de primera instància i instrucció a base de convertir tots els de districte que hi ha a Catalunya en jutjats de primera instància i instrucció.

Assenyaló que són uns principis que s'han de conjugar amb altres raons tècniques, com són la demografia de cada partit, el volum de feina, la conflictivitat, les distàncies, etcètera. Bé, i donada aquesta situació, els propòsits de capteniment, d'actuació de la Conselleria —no obstant la negativa formulada en formular aquesta proposta de demarcació—, jo els resumiria de la manera següent: en primer lloc, continuar l'estudi de tota la problemàtica que presenta la demarcació judicial a Catalunya, aprofundint-lo i fent allò que no hi havia temps de fer en el breu espai de temps que ens va ser concedit per la proposta; és a dir, el contacte amb els ajuntaments que poden ser més afectats, la magistratura, els jutjats; amb els Grups parlamentaris, partits polítics, etcètera, i, tant és així que no hem interromput les reunions amb, entre altres, els Grups parlamentaris, i em sorprèn —em sap greu, no em sorprèn, em sap greu de veritat, senyor Casares— que, estant com està, interessat personalment i tot el seu Grup en aquest tema, que m'hagi anunciat que deixaria d'assistir a aquestes reunions, la qual cosa, a més a més, em sembla una mica contradictori, amb l'interès que hi demostra, que no assisteixi a aquestes reunions que es continuaran mantenint a la Conselleria de Justícia per veure si es pot arribar a una apreciació molt majoritària d'alguns problemes que no estan totalment resolts.

Manteniment, doncs, d'aquestes reunions i d'aquests estudis; manteniment del recurs pel Consell Executiu; recolzament al recurs presentat per aquest Parlament; prosseguir aquests estudis per si el Tribunal Constitucional ens dona la raó i podem elaborar la nostra pròpia llei; respecte, no cal dir, a la Resolució adoptada recentment pel Parlament de Catalunya, que es consideri seriosament la possibilitat que siguin partits judicials els jutjats de districte de Montblanc, de Gandeses, Solsona i les Borges Blanques... Jo puc dir que ja hi som, en això, que ja els estem fent, aquests estudis.

Per exemple, aquest matí, ocasionalment, m'arribaven les xifres relatives a Montblanc, molt encoratjadores, per cert; si del jutjat de primera instància de Valls, que és un jutjat on hi ha volum de treball, es tragués tot allò que hauria correspost al jutjat de Montblanc, si hagués estat jutjat de primera instància i d'instrucció, tots els assumptes civils i penals que han anat a Valls, però que haurien anat a Montblanc perquè pertanyen a la Conca de Barberà, més els de districte, Montblanc, durant l'any 84, hauria tramitat 214 assumptes civils i 773 penals. El jutjat de Valls, que ja dic que és un jutjat d'envergadura, ha portat 267 assumptes civils i 1.645 de criminals.

Bé, per tant, respecte a aquesta resolució, estudi aprofundit

d'aquests temes; gestions a altres nivells, al marge de la proposta en si mateixa. És possible que el senyor Casares, que té una bona relació personal amb el Ministeri, sàpiga que jo hi he mantingut contactes i que una cosa és fer una proposta i l'altra és no correspondre a les indicacions de petició de dades que se'm fan i a què amb molt de gust corresponc, perquè ja la demarcació que es faci a nivell d'Estat sigui la més adequada, la més semblant possible a la que fariem nosaltres si tinguéssim aquestes competències que se'ns han negat, però que, paradoxalment, se'ns demanen les dades i les opinions, perquè se suposa que ningú millor que nosaltres podem saber com s'ha de fer la demarcació.

I, a l'últim, estem davant una llei, l'elaboració d'una llei de l'Estat que té un tràmit llarg, un tràmit parlamentari; hi haurà els debats en comissió, hi haurà els del Ple, i, llavors, els nostres Diputats, sense distinció de colors, poden portar a les Corts espanyoles, en forma d'esmena, les nostres opinions, les nostres idees, i, per tant, la Conselleria de Justícia es prepara, arribat aquest moment, per donar suport i donar ajut tècnic a tots els Diputats que vulguin participar en l'obra que la demarcació judicial a Catalunya sigui la millor possible.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat vol replicar? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. CASARES: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, Honorable Conseller, penso que una política en matèria de demarcacions judicials havia de respondre tres qüestions: una, què es pensa fer; la segona, quan es pensa fer, i, la tercera, com es pot vehicular o com es pot instrumentar el que s'hagi fet.

Jo li agraeixo que m'hagi avançat algunes idees que, altrament, eren presumibles perquè n'haviem parlat, sobre què es pensa fer. És a dir, més o menys, de quins criteris haviem de partir per assenyalar el mapa judicial. La transformació de jutjats de districte en jutjats de primera instància i instrucció, el respecte de les capitalitats històriques, etcètera. Així i tot, hi ha bastants més problemes que aquest, senyor Conseller, i vostè ho sap, que lògicament, vostè no ha tingut temps d'explicar. Però, bé, ha anunciat una part del que podria ser una política en aquest sentit.

La segona pregunta: quan pensa fer-ho? Vostè sembla que em contesta dient, doncs: «Sí, ara». No m'ha dit, veritablement, que vostès, això, ho volguessin supeditar a arribar a un acord o a treure una llei sobre divisió territorial a Catalunya, sobre l'organització territorial a Catalunya —la qual cosa hauria estat un altre element de coneixement—, però el que vostè no m'ha dit, o almenys jo no ho he entès, és com pensen instrumentar tot això. Per què, què passa? Tot això, ens ho quedarem aquí, i mentrestant vindrà la llei que aprovaran les Corts generals i tindrem les demarcacions judicials que se'ns hagin volgut fer, sense la nostra participació? Això és el que vostè no em contesta, i això és un element essencial d'aquesta política, perquè vostè, senyor Conseller, estava, junt amb tots nosaltres, disposat a agafar un tren que passava, que ens demanava que hi pugéssim amb presses, que ja hi haviem pujat, gairebé, i algú el va agafar pel braç i li va dir: «Miri, no pugi a aquest tren; esperem, ja veurem què passa». I això és el que impossibilita avui que vostè pugui donar una resposta cabal a la

interpel·lació que jo li faig, de quina és la seva política en relació amb tota aquesta qüestió. I vostè només em torna a contestar amb el tema de la coherència, que ja me'l va treure l'altre dia. La coherència entre una posició d'impugnació de la Llei del Poder Judicial i la presentació d'una proposta. Aquesta coherència, jo la nego. Vostè sap que es pot negar, amb les seves mateixes paraules, al voltant d'una taula on estàvem molt més a prop vostè i jo que no pas aquí; és absolutament possible enviar la proposta i fer una reserva i, per tant, això, senyor Bassols, això no és, no hauria estat cap incoherència; en tot cas, jo penso, senyor Bassols, que és incoherent deixar que es faci una llei sense aprofitar l'ocasió per defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya; penso que és incoherent anunciar una decisió del mateix Conseller als Grups parlamentaris i permetre que el Govern canviï sense motiu la decisió anunciada; crec que és incoherent demanar la col·laboració dels partits de l'oposició i de qualsevol altre partit en determinades condicions de treball i després oblidar-se'n; i, finalment, és incoherent, senyor Conseller, proclamar el respecte a la independència del Tribunal Constitucional —cosa que vostè ha fet sempre— i dir —com va dir des d'aquesta tribuna en contestar la meua pregunta— «que si es veien obligats a no enviar la proposta era concretament perquè aquesta aparent submissió a la Llei Orgànica i al seu article 35 enterbolia, si més no, l'impacte polític que resultava de l'acord del Govern i de l'unànimе vot d'aquesta Cambra». Impacte polític, sobre qui? Contra qui? És que vostè pensa —jo no vull creure que vostè ho pensi, això— que el Tribunal Constitucional farà o deixarà de fer per l'impacte polític que vostès hagin volgut crear desentenent-se de col·laborar amb el Ministeri, amb reserva, això sí, dels seus drets, dels drets de l'autonomia, dels drets de Catalunya? Veritablement, jo em penso, senyor Conseller, que vostè no volia dir això, no obstant això, són les seves paraules, estan en el *Diari de Sessions* i és molt greu.

En aquestes condicions, nosaltres no tenim més remei que constatar que, o bé vostès no tenen política en aquest sentit, o tenen la pitjor de les polítiques, que és de «deixar fer»; la política que avui el meu company senyor Armet, des d'aquesta tribuna, deia: «qui dia passa any empeny». Per tant, què hem de deduir nosaltres? Que vostès prefereixen poder dir el dia de demà: «hi ha uns errors, hi ha un mapa judicial a Catalunya contrari als interessos de Catalunya, però això no és culpa nostra, això ens ho han fet a Madrid». Vostès prefereixen això o prefereixen efectivament col·laborar, construir, tirar endavant, fer una política prudent com la que vostè havia iniciat i jo li ho reconec? Qui és, doncs, aquesta alta voluntat política que s'interposa entre aquest criteri constructiu de prudència que vostè anuncia i la realitat del que passa després?

Jo em temo molt, senyor Conseller, que a vostè li fan pagar els plats trencats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Sí, senyor President. Jo, davant de la sorpresa del senyor Casares que considerem que és un acte de coherència política no presentar la proposta basada en un article que acabem de recórrer per via d'inconstitucionalitat, li he de dir —i estic segur que puc dir-ho amb tota tranquil·litat, sense molestar ningú— que, en canvi, el Ministre de Justícia sí que ho ha entès; és un problema de criteri,

però que no es poden imposar, ni l'un ni l'altre, en aquesta Cambra.

Les paraules que ha extrapolat d'unes declaracions meves —i que suposo, doncs, que són absolutament fidels, però en el seu context, i si no s'entenguessin així agrairia l'ocasió que se'm brinda de reafirmar-ho— no implicaven la menor desconfiança al Tribunal Constitucional; proclamo la meua fe en aquest Tribunal i en tots els tribunals de justícia.

Parlava, precisament, d'un problema polític per defugir el tema jurídic que no hi té res a veure; jo pensava que fent aquesta distinció quedava molt clar que no hi havia la meua manca de respecte a un tribunal de justícia i del nivell del nostre Tribunal Constitucional.

El senyor Casares m'ha fet unes preguntes molt concretes: què es pensa fer? —admet que en els termes breus d'una interpel·lació havia estat contestat; quan es pensa fer? Jo li dic que ja s'està fent, no quan es pensa fer, ja s'està fent tot el que cal perquè si aquesta Llei Orgànica del Poder Judicial i aquest article 35 que s'incardina no són modificats pel Tribunal Constitucional, no són declarats inconstitucionals, hem de passar per aquesta Llei, perquè surti al millor possible.

I, en aquest sentit, per això prosseguim, en molta part, els nostres estudis sense esperar la resolució del Tribunal Constitucional, en la qual —entre parèntesi aprofito per dir que tinc molta esperança que aquest article sigui declarat inconstitucional, per tant reafirmo la confiança en aquest Tribunal i en aquest recurs concretament—, bé, mentre sigui vigent, nosaltres, hi ha moltes maneres d'actuar sense necessitat de formular la proposta, i he dit —i no em sap greu dir-ho— que a altres nivells es tenen i es poden tenir contactes, i que les meves relacions amb el Ministeri de Justícia han estat sempre en el terreny, no solament de la correcció, sinó fins i tot de la cordialitat i que s'hi mantenen contactes, com es mantenen també amb el Consell General del Poder Judicial que, al seu moment, un cop el Ministeri hagi presentat l'avantprojecte, l'ha d'informar. I que, en últim terme, estem davant de l'elaboració d'una Llei, davant d'unes Corts, les espanyoles, democràtiques, i en les quals, per tant, la nostra veu, la veu de Catalunya, a través dels nostres Diputats i dels nostres senadors, hi serà sentida i podrà ser sentida, i, per tant, sense moure'ns del tràmit parlamentari podem endegar, en el límit de les nostres possibilitats, però possiblement amb més força, amb més eficàcia de la que resulta d'una simple proposta, que aquesta Llei vagi per bon camí.

I, per últim, senyor Casares —i no és un retret, no és un retret, sinó un prec, i un prec amb tota l'amistat i amb tota la cordialitat: nosaltres estem fent, com li ho demostro amb tot això, sembla que és vostè i el seu Grup parlamentari els que no ho volen fer, perquè són vostès els que han declarat que no vindrien a aquestes reunions plurals per anar estudiant el problema. Ja li dic que no és un retret, és un prec per demanar-los que reconsiderin aquesta separació, aquest apartament, i treballen tots junts en aquest tema.

Moltes gràcies. (*Ll. Sr. Casares demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Per què?

El Sr. CASARES: Seria per contestar el prec del senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Bé, això no és reglamentari, senyor Casares. Prego que ho tingui present, eh?

El Sr. CASARES : Moltes gràcies, després sí que ho podria contestar.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a suspendre aquesta sessió per continuar-la aquesta tarda o reprendre-la aquesta tarda a dos quarts de cinc.

(Se suspèn la sessió a un quart de tres de la tarda i sis minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i els Lletrats Srs. Ferret i de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia i d'Indústria i Energia.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió dels tributs cedits i propis de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

El punt que ens toca ara del nostre ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la qüestió de la gestió dels tributs cedits i propis de la Generalitat, que vol formular el Diputat Il·lustre senyor Antoni Santiburcio, del Grup Socialista, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup ha presentat una interpel·lació al Consell Executiu, i fonamentalment al Conseller d'Economia i Finances, perquè ha pogut observar que, en els nou primers mesos de l'any 85, no s'estan assolint els objectius d'ingressos que s'havien pressupostat en el Pressupost del 85. Així, veiem que, en aquest 75% que portem de l'any, quant a nivell de recaptació d'ingressos, s'ha produït un desfasament o una desviació pressupostària molt important, que es podria xifrar, en el conjunt dels tributs cedits, propis i taxes, globalment en uns 23.000 milions, que es distribuïrien de la manera següent : s'han deixat de recaptar o d'ingressar 15.000 milions en tributs cedits, s'han deixat de recaptar o d'ingressar més de 5.000 milions en tributs propis i s'han de deixar de recaptar o d'ingressar més de 3.000 milions per concepte de taxes.

És evident que això és motiu d'una forta preocupació política i econòmica per part del nostre Grup, i és aquest el *leitmotiv* de la presentació d'aquesta interpel·lació.

Nosaltres creiem que aquesta desviació pressupostària per la via dels ingressos, que està provocant aquesta situació de creació d'un forat important, creiem que té, al nostre entendre, dos motius o dues raons : una, que esmentarem més endavant, és la situació d'una mala gestió econòmica i una mala política a nivell dels ingressos de la Generalitat, i, dos, perquè la Conselleria d'Economia i Finances ha inflat les seves previsions en el Pressupost del 85.

Així, veiem que l'any 85 s'ha pressupostat un increment de més del 32% de tributs cedits, és a dir que, per cada cent pessetes que l'any 84 es van recaptar, enguany es pensava que es podrien arribar a recaptar 132 pessetes. Per tant, estem davant d'un increment absolutament inexplicable; tots sabem que les previsions d'inflació són del 8%, que el creixement econòmic és del 2,5, i que, per tant, a ningú se li pot escapar que, evi-

dentment, això és un creixement absolutament desmesurat, que és un creixement que, evidentment, no està en concordança amb les expectatives econòmiques. I això no es produeix únicament i exclusivament en els tributs cedits, sinó que es produeix en conceptes com les taxes, en les quals no es produeix un increment del 32%, ni del 50%, ni del 100%, sinó que es produeix un increment del 186%, és a dir, que es preveia un increment, de la recaptació per la via de les taxes, del triple del que es va fer, del que es va recaptar l'any 84. I, és evident que si, en els tributs cedits, al senyor Conseller se l'hi va anar una mica la mà, evidentment, el que va fer en les taxes sí que se li ha anat realment i de veritat.

Aquesta situació o aquest comportament de la Conselleria d'inflar les previsions, d'inflar els ingressos, no ho ha fet, únicament i exclusivament, l'any 85, sinó que també ho va fer l'any 84. De l'any 84 donarem dos exemples molt clars que la Conselleria ha inflat les seves previsions, i esmentaré dos conceptes : un, va ser en les taxes, en què es van pressupostar 5.700 milions de pessetes, i que en va recaptar 2.300, i, un altre encara més greu, que va ser l'impost del bingo. Saben vostès quant va pressupostar el senyor Conseller de l'impost del bingo per a l'any 84? 3.000 milions de pessetes. Saben quant va recaptar? : zero pessetes. I això és molt greu, perquè és molt greu, des del punt de vista que en el Pressupost del 84 no es va aprovar, no va aprovar-se al principi del 84, es va aprovar al final de l'any; és a dir, que el senyor Conseller ens va fer aquesta previsió amb absoluta premeditació i, fonamentalment, ho va fer perquè estem davant d'uns pressupostos desequilibrats, estem davant d'uns pressupostos desequilibrats tant l'any 84 com l'any 85, que ha portat no solament a inflar les seves previsions sinó, com en aquest cas, a imaginar-se partides. És evident que al senyor Conseller se li podria aplicar aquella frase famosa de «imaginació al poder», perquè ja s'ha imaginat fins i tot partides, perquè s'han creat partides que sabia perfectament que no anaven a arreglar res perquè s'han previst quan ha acabat l'any. Per tant, el senyor Conseller no solament no sap fer previsions sinó que, a més a més, no sap ni quant recapta.

Segurament vostès ara s'adonaran —després de veure que tenim davant nostre uns pressupostos absolutament ficticis— del perquè el Pressupost del 85 va aprovar-se el 28 de desembre; segurament era la innocentada que el senyor Conseller ens feia a tots nosaltres.

Quines són les causes fonamentals del perquè s'ha fet això? Les causes fonamentals són les següents : aquí s'ha presentat un pressupost absolutament desequilibrat, davant del qual el senyor Conseller tenia dues opcions : o bé moderar la despesa i, per tant, fer una política d'austeritat amb el conjunt de les Conselleries o, dos, fer una solució més imaginativa, però a la vegada molt més irresponsable, que era inflar les previsions, incrementar les previsions i, per tant, d'aquesta manera es presentava un pressupost equilibrat al Parlament de Catalunya.

Per tant, hi ha una Llei de Finances, hi ha una LOFCA, que obliga a presentar els pressupostos equilibrats, i aquesta ha estat la fórmula o la via de presentar uns pressupostos equilibrats formalment, però que per definició, realment tenen un forat econòmic important.

I, amb això, jo haig de fer ara un agraïment al senyor Subirà, quan deia, en el debat de pressupostos, que si això fos un for-

matge, era un formatge d'emmental; evidentment, segur. Perquè el formatge emmental té els forats molt grossos i, evidentment, jo vaig cometre un error quan deia que era un formatge de Gruyère, que té els forats petits; és veritat, jo estava equivocant i el senyor Subirà tenia tota la raó. És un formatge emmental, hi ha uns forats grans, hi ha uns forats grossos, i per això estem davant d'una situació d'un pressupost absolutament desequilibrat.

No solament hi ha hagut un increment de les seves previsions, sinó que també ha existit una mala gestió econòmica en la política d'ingressos. Aquí esmentaré dos conceptes de l'Estat d'ingressos, que voldria destacar sobre la resta, per veure dos exemples que donarien la mostra d'aquesta política.

Primer, es va crear en el Pressupost del 85 una partida que es deia «Actuació del servei d'inspecció del joc», amb una dotació de 5.000 milions de pessetes. És a dir, que el juliol del 84, a partir d'un Decret del Govern, es creà un servei d'inspecció del joc, amb el qual es pensa que es farà una gran política de lluita contra el frau, i jo recordaré les paraules del senyor Conseller en aquesta Cambra, quan es va presentar la Llei de l'Impost al Bingo, i que es plantejava que havia unes bosses de frau fiscal important en matèria de joc, que fonamentalment es concentrava en les màquines escurabutxaques, i que a partir d'aquesta política de lluita contra el frau fiscal obtindrien una gran dotació de recursos, que seria de 5.000 milions de pessetes. Saben vostès quant han ingressat per aquesta via els sis primers mesos de l'any que, evidentment, haurien d'estar ja pels 2.000 milions? No n'han ingressat mil, ni cinc-cents, ni dos-cents, ni cent. Han ingressat sis milions de pessetes! Aquesta és la gran lluita contra el frau fiscal de la Conselleria d'Economia i Finances. Per tant, quan parlem de lluita contra el frau fiscal, parlem-ne amb boca més petita i no amb paraules tan grandiloqüents.

Anem a parlar del segon consell : l'impost del bingo. L'impost del bingo es crea amb tres objectius.

U, incrementar el nivell d'ingressos. Es pensava que s'augmentaria el doble el nivell d'ingressos perquè es feia una política de doblar el nivell de pressió fiscal al joc del bingo. Què ha passat? S'està recaptant el mateix que l'any passat. Amb el doble de pressió fiscal s'està recaptant el mateix; per tant, objectiu d'incrementar els ingressos? Zero, fracàs absolut en aquest objectiu.

Segon objectiu, intentar, amb aquest increment de dotacions o increment de recursos, tenir major nivell de prestació de serveis del benestar social i això hauria portat que els serveis socials, l'ensenyament, la joventut, etcètera, haguessin tingut un major nivell de dotació. Això no és cert; s'està prestant el mateix nivell de serveis, estem en la mateixa situació i el que ha passat —i d'això n'hem de parlar amb vostè amb tota claredat i amb tota franquesa— és que l'impost del bingo ha servit únicament i exclusivament per pagar el deute que ara han de pagar vostès dintre de les properes setmanes, que és el deute públic de l'any 81.

És evident que amb l'impost del bingo s'ha fet realitat aquella vella afirmació que els deutes d'ahir són els impostos d'avui i, per tant, l'impost del bingo ha servit, no pel benestar social —com es deia— d'una política dretana, paternalista, sinó que ha servit únicament i exclusivament per finançar el deute públic.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en

compte que ha ultrapassat molt el seu temps.

El Sr. SANTIBURCIO : Agraeixo la seva generositat i acabo ràpidament. I tercer objectiu de l'impost del bingo. El tercer objectiu —deia el senyor Conseller en la seva presentació— era reduir el nivell de recursos que van al joc. I jo dic : molt bé; però sap vostè com es fa això? Això és fa d'una manera molt senzilla : aplicant a tots els jocs la seva fiscalitat, no collant-ne un, la qual cosa produirà que aquests recursos aniran als altres jocs que tenen la fiscalitat més baixa i, sobretot, quan veiem les xifres —xifres absolutament esgarrioses des del punt de vista de la seva política. Sap vostè quina és la pressió fiscal al bingo? Era el 20%; ara, el 33%. Sap vostè quina és la pressió fiscal a les màquines escurabutxaques? El 2%. La fiscalitat, evidentment, no té punt de comparació. Sap vostè quin és el negoci que es fa amb les màquines escurabutxaques? Cinc vegades superior al del bingo. Per cada pesseta que es juga al bingo, cinc pessetes van a les màquines escurabutxaques. Per tant, si es volia que els recursos del poble català no anessin a parar als jocs que hi ha, s'hauria d'haver collat fiscalment, fonamentalment, els jocs més importants, on el volum de recursos és més gran i on la fiscalitat és més baixa; evidentment, les màquines escurabutxaques.

I, això, vostès no ho han fet. Vostès han fet una política fiscal discriminatòria que, evidentment, ha tingut un gran fracàs que ha estat el fracàs de l'impost del bingo en no fer una política fiscal global.

Per tant, per totes aquestes raons, senyor President, és perquè he presentat una interpellació, que diu : quins són els motius i propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la gestió dels tributs cedits i propis de la Generalitat de Catalunya?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller vol contestar? (Pausa.)

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, senyores i senyors Diputats. No dubto en absolut, senyor Santiburcio, dels motius pels quals el seu Grup ha presentat aquesta interpellació; és obvi.

Un dels problemes fonamentals de la política de qualsevol autogovern és la política de l'ingrés i, per tant, entenc perfectament que vostès estiguin molt preocupats per aquest tema; jo també n'estic.

Miri, jo, senyor Santiburcio, vull extremar amb aquesta resposta —i vostè també entendre per què— el to extrem de cortesia parlamentària, tan necessària en una Cambra encara relativament jove, que sempre crec que és necessària, però més ara, quan estem abocats, com aquell qui diu, a unes hores vista —quaranta-vuit hores? Setanta-dues hores?— a una negociació amb el Govern central i amb vostès, com a principal Grup de l'oposició, per establir el sistema de finançament definitiu.

Dic això perquè, si vostè ho recorda bé, el senyor Ministre d'Administració Territorial davant el Senat va garantir —i ho cito textualment : «lo que sí se puede garantizar es que, por supuesto, el Estado, no antes del 31 de diciembre, sino, como he dicho, antes de que finalice este mes, habrá fijado su posición respecto al modelo definitivo de financiación.» És a dir, disabte, dia 30. No haig, per cap motiu, de dubtar del senyor Ministre. I, això, evidentment no li treu a vostè ni la raó, ni l'oportunitat de fer la interpellació— que jo considero absoluta-

ment correcta i dintre de la més pura tradició democràtica. Però m'obliga a mi, senyor Santiburcio, a mantenir el to —encara més— de moderació en la resposta d'aquesta pregunta.

Miri, jo crec de veritat que la gestió dels tributs cedits per l'Estat a la Generalitat de Catalunya ha estat no solament correcta, sinó superior, comparativament, a la recaptació de la majoria de les comunitats autònomes, i superior a la recaptació que en els territoris de les comunitats autònomes que no tenen tributs cedits, ha portat a terme l'Administració central de l'Estat.

Així, en efecte, mentre que la recaptació que correspon a les figures tributàries que han estat objecte de cessió ha caigut, respecte a l'any passat a nivell de la recaptació de l'Estat el 30 de setembre del 85, un 6,31%, i la mitjana de caiguda de l'Estat més les comunitats autònomes —de règim general, em refereixo— ha estat d'una caiguda del 3,91%, Catalunya ha arribat a una recaptació del 99,23% amb una caiguda —respecte a l'any passat— tan sols del 0,77%.

Si considerem els tributs del capítol II, «Transmissions i luxe», on l'acció pot considerar-se més important que «successions i patrimoni», veurem que sobre una mitjana de l'Estat més comunitats autònomes, com dèiem abans, d'una caiguda del 4,67% en luxe, i creixement de 0,84% en transmissions, la Generalitat ha tingut un creixement —no una caiguda— de 6,80% en transmissions i d'un 16,64% en luxe.

El Govern de la Generalitat de Catalunya ha portat a terme un esforç recaptador important, del qual jo vull agrair el capteniment del personal, tant administratiu com de la inspecció. I, d'altra banda, el Departament d'Economia i Finances s'ha preocupat de dotar amb mitjans materials i personals les delegacions territorials d'hisenda, transferides algunes d'elles en unes condicions de difícil operació. No es pot dir en cap moment que el Govern de la Generalitat s'hagi desentès de la recaptació de tributs.

De si els objectius fixats per l'Administració central unilateralment cren o no possibles, en parlaré més endavant. Un cosa, senyor Santiburcio, és la previsió d'ingressos d'una figura impositiva, i una altra molt diferent és la recaptació que s'obté com a conseqüència de la gestió tributària pròpiament dita —efectuada dia a dia— de l'impost en qüestió.

Vostè ve a dir: «Com que se n'han pressupostat cent i tan sols se n'han recaptat setanta, s'ha fet una mala gestió tributària.» I, seguint el seu argument, es podria concloure que si n'haguéssim pressupostat cinquanta i se n'haguessin recaptat setanta, s'hauria fet una òptima gestió.

Senyors Diputats, la mesura d'una gestió tributària no pot fer-se amb la funció simplista del compliment d'una previsió pressupostària. Aquest, a la meua manera de veure, és el gran error de l'argumentació de la seva crítica. La mateixa recaptació en un altre cas dona lloc a diferents interpretacions sobre la gestió tributària que l'ha motivada. Sobre la base d'aquesta argumentació —recaptació *versus* previsió pressupostària— es diu que la nostra Administració ha fet una mala gestió tributària. Crec que cal examinar-ho i examinar els objectius d'acord amb les previsions pressupostàries.

Els percentatges de recaptació a Catalunya sobre els ingressos previstos —previstos— per tributs cedits, tant el 30 de juny com el 30 de setembre, són superiors a la mitjana del conjunt

de comunitats que figuren en els Pressupostos Generals de l'Estat. El 30 de juny, el percentatge mitjà total era del 36,75% i, a Catalunya, del 36,93%. I el 30 de setembre, la mitjana d'aquestes comunitats era el 58,71 i, a Catalunya, el 60,84. Aquestes dades estan extretes dels Pressupostos Generals de l'Estat per al 1985 i de les dades oficials de recaptació que publica el Ministeri d'Hisenda.

A la vista d'això, és palès que les acusacions de l'oposició perden credibilitat. Crec, a més, que seria un greu error la desqualificació dels funcionaris responsables de la gestió tributària. Un error i una injustícia. De les xifres de recaptació corresponents als tributs cedits —i sempre estic parlant de tributs cedits— es pot desprendre, a primera vista, que o bé totes les comunitats autònomes i la mateixa Administració central ho fan molt malament en la seva tasca recaptatòria, o bé que existia un error en la previsió. Doncs, bé, si vol que li digui la meua opinió, ni una cosa ni l'altra.

En general, excepte algun impost més erràtic, la sèrie de recaptacions són prou ben conegudes pels experts del Ministeri d'Hisenda, per caure en errors d'aquesta mena. Ara bé, dins de l'absurd mecanisme de finançament actual, una fixació d'objectius de recaptació impossibles per a totes les comunitats autònomes té un efecte immediat, que és la fixació d'un coeficient de participació en els ingressos totals de l'Estat més baix i l'eliminació subsegüent de qualsevol quantitat que pogués resultar com a efecte financer.

Resumint, objectius impossibles de recaptació és igual a eliminació d'efecte financer per a les comunitats autònomes. Això, sens dubte, senyor Santiburcio, per a mi té un qualificatiu que jo ara no utilitzaré. Em limito, només, a exposar-ho. Vostè sap que el que són els objectius dels tributs cedits els fixa unilateralment l'Administració central, i en el Consell de Política Fiscal i Financera s'accepten per votació de les diferents comunitats, o es rebutgen per votació de les diferents comunitats autònomes. La fixació, si no ho recordo malament, d'un objectiu de 81.000 milions de pessetes pel que fa referència a tributs cedits per l'Administració central de la Generalitat de Catalunya és una fixació que és donada per l'Administració central.

D'altra banda, senyores i senyors Diputats, i en documents oficials —no de la Generalitat— de l'Administració central de l'Estat que parlen de la gestió de la recaptació, la nostra capacitat de recaptació no ha estat qüestionada. En cap d'ells s'acusa de desídia o de manca de professionalitat els funcionaris del Departament i pensar que el Govern de la Generalitat els diu que recaptin menys i que ells ho acceptin no pot ser interpretat més que com un menyspreu als funcionaris, en primer lloc, i, en segon lloc, com un desconeixement de la mecànica recaptatòria dels tributs cedits.

Reafirmo que la Generalitat de Catalunya està capacitada per a la gestió dels tributs i ho fa bé, i està així mateix capacitada per gestionar tributs més importants que els que té cedits. Assumeix la seva part de la corresponsabilitat que exigeix una gestió tributària a nivell d'Estat; no voldria de cap manera, senyores i senyors Diputats, que una anàlisi superficial de la nostra gestió en matèria de tributs cedits pogués servir d'argument a aquells que podrien no tenir —i dic «no podrien»— la voluntat política de fixar la fórmula definitiva de finançament sobre les bases de la cessió d'un tribut potent, ni tampoc serviria d'argument a aquells que es creguessin en l'obligació de jus-

tificar tal postura política.

Nosaltres podem gestionar no solament els tributs que se'ns ha dit, que els fem bé, sinó, a més a més, tributs més potents.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre senyor Diputat vol replicar? *(Pausa.)* El senyor Santiburcio té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. En primer lloc, he de dir que em sembla correcte que el senyor Conseller hagi fet una rectificació important, sobretot respecte a declaracions fetes abans d'aquest debat, sobre l'aspecte que, si ara estem negociant el sistema definitiu, aquest Diputat o qualsevol Grup de l'oposició no hauria de fer aquest tipus de crítica o no hauria d'entrar en aquest tema. Jo, d'això li voldria dir una cosa molt clara : el joc democràtic, la democràcia, no té parèntesis i, per tant, s'hi juga tot l'any, els tres-cents seixanta-cinc dies de l'any i, per tant, si està negociant o no, és un aspecte secundari des del punt de vista de la dialèctica entre Govern i oposició. Per tant, em sembla bé i positiu que vostè hagi rectificat en aquest sentit. Anem a parlar de les dades que vostè ha tret. Evidentment, jo li donaré també dades, senyor Conseller; jo també li donaré dades. Quina és la gestió o com es mesura la bona gestió d'un Conseller de Finances? Per tres vies : primera, perquè un Conseller de Finances ha de pretendre sempre que es gastí menys del que s'ha pressupostat en despesa corrent; el senyor Conseller sempre s'ha gastat pràcticament el 100% de la despesa corrent.

Una altra mesura és que un bon Conseller de Finances ha d'intentar que el 100% de la despesa d'inversió arribi a gastar-se tota; mai ha arribat a superar la xifra del 50%.

I una altra, la tercera, que és en la que estem, és que les previsions d'ingressos les compleixi al 100% i és un orgull per a un bon Conseller de Finances superar la barrera de les seves previsions, és a dir, recaptar més del que pressuposta.

És evident que vostè no és aquest exemple; que vostè, el que fa és que no arriba, ni de lluny, a les seves previsions, i això té un efecte molt important, molt important, que vostè no ha dit. Perquè diu : «Si no es compleixen les previsions, tant és». No, no, escolti, que això és molt important, perquè, si no arriba a les seves previsions, vol dir que tenen un forat al final de l'any, i això vol dir que vostè tindrà, el 31 de desembre, un forat de més de 20.000 milions de pessetes, i aquest és el problema. No plategem : «Miri, si recapto més o menys, no passa res». No, no, no! Sí que passa! Es provoca un forat i es provoca un desfasament entre els ingressos i les despeses.

Per tant, quan parlem de grau de compliment de les seves previsions, jo entraré també a comparar amb les altres comunitats autònomes. Vostè, els nou primers mesos, tenia un grau de compliment del seu pressupost als tributs cedits del 57%. A Castella-la Manxa, tenien el 64%; a Aragó, el 65%; a Andalusia, el 71%; A Castella-Lleó, el 73%, i a Extremadura, el 85%. Per tant, vostè pot comparar; aqueses dades són oficials i, per tant, pot veure com comparant-se amb comunitats importants o de dimensions semblants a les nostres, és evident que estem molt per sota.

Però vostè... Jo no solament faré una comparació respecte a les previsions que existien; entraré també en el seu joc, que és dir : «Comparem amb la recaptació de l'any passat» —encara que això no és la mesura important per veure quina és la

bondat de la seva gestió—, i veurem que els deu primers mesos vostès estan recaptant menys que l'any passat. El 31 d'octubre, el 30 d'octubre han recaptat menys que l'any passat : un 0,35%. Comparem amb aquestes comunitats autònomes. Castella-la Manxa ha pujat un 1,75%; Castella-Lleó ha pujat un 10,37%; Andalusia ha pujat un 12,5%; Extremadura ha pujat un 18,72%, i això, quan vostè ha baixat el seu nivell de recaptació.

I ara, el 30 d'octubre, vostès estan per sota de la mitjana. Per tant, no em parli que hi ha una bona gestió i que no hi ha unes dades objectives per qualificar-la. I, a més, jo voldria dir que, quan nosaltres fem aquesta crítica, no la fem en cap moment ni al servei d'inspecció ni la fem al personal de la Conselleria que considerem, evidentment, amb la seva qualificació professional correcta i positiva i, per tant, que poden portar a terme aquests treballs. El que nosaltres estem posant damunt la taula és la seva incapacitat, tant com a gestor econòmic com com a gestor polític.

I, sobretot, quan vostè cita informes que fa, per exemple, el Servei d'Inspecció Fiscal de l'Estat, que diu —que, per cert, aquest informe té 220 pàgines— un conjunt de crítiques i de defectes que té la seva Administració tributària, i informe —que no sé si vostè se l'ha llegit—, però que seria molt bo que les seves recomanacions i les crítiques que fan en aquest informe es tinguessin en compte, sobretot per superar determinats defectes que poden tenir, que no els poden solucionar els funcionaris, no, no, no; els ha de solucionar vostè, senyor Conseller, i és la responsabilitat política de vostè, no dels senyors funcionaris.

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, Il·lustre orador, però procuri no passar-se del temps.

El Sr. SANTIBURCIO : Sí, acabaré ja ràpidament, amb un tema. Vostè diu : «Vostè ens acusa d'haver apujat, d'haver inflat les previsions». Molt bé! I vostè diu : «Les previsions no les faig jo, les fa l'Administració central». Miri, ara tinc poc temps i no entraré en una discussió absolutament bizantina, però sap vostè, si vostè diu que l'Administració és la que li fixa les previsions dels tributs cedits, sap quant li ha fixat la Direcció General de Coordinació d'Hisendes Territorials per al càlcul del percentatge de participació de l'any que ve? Sap vostè quant? 74.000 milions! I sap, vostè, quant ha pressupostat? 86.000 milions! Vostè ha inflat 12.000 milions el seu pressupost! Vostè no em pot dir, ara, que vostè no ha pressupostat! I, és més, resulta paradigmàtic que, a la memòria econòmica del pressupost del 85, vostès deien, per exemple, en dos impostos molt importants —dels quatre que té de tributs cedits—, deia que el creixement previst d'aquests dos impostos era realment molt moderat, i vostè es pot llegir la seva memòria i veurà perfectament com en aquests dos impostos, els dos impostos directes, deia que la previsió de creixement era moderada.

Per tant, senyor Conseller, vostè, al final de l'any tindrà per la via dels ingressos un forat de 20.000 milions de pessetes; vostè ha fracassat en la política de l'impost del bingo i en la política de la lluita contra el frau fiscal; sobre aquest tema hi ha interessos molt obscurs que vostè, algun dia, ens haurà d'explicar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

(Pausa.)

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Sí, senyor President, moltes gràcies. Bé, estem parlant d'una interpellació sobre l'ingrés, suposo, no sobre la despesa. Per tant, sobre la despesa, el que ha dit vostè sobre la despesa, jo no en faré cas. Estem parlant sobre l'ingrés.

Bé, respecte a l'ingrés i a les comparacions que vostè ha fet, jo, l'únic que tinc és la taula publicada per la Inspecció General del Ministeri d'Economia i Hisenda, el 30 del IX del 85, on les dades són les següents —diferents de les seves, absolutament diferents de les seves, i que jo deixo a la Mesa per comparació de les senyores i els senyors Diputats i per què, en tot cas, vostè digui d'on treu les seves. Les meves són de la Inspecció General del Ministerio de Economía y Hacienda. No dic que són dades oficials. Dic que són de la Inspecció General del Ministerio de Economía y Hacienda i, en aquestes dades, el 30 del IX del 85, la mitjana de recaptació respecte a la previsió dels tributs és del 58,71%. Catalunya està al 60,84%. Andalusia, 61,73%; Aragó, 63,32%; Canàries, 40,15%; Castella-la Manxa, 55,57%; Castella-Lleó, 63,63%; Extremadura, 76,71%; Galícia, 52,37%; València, 54,84%, i Catalunya, 60,84%. Aquestes són les dades donades per la Inspecció General del Ministeri d'Economia i Hisenda, de recaptació, el 30 de setembre de 1985.

(L'H. Sr. Conseller lliura a la Mesa el document que ha citat.)

D'altra banda, senyor Diputat, jo crec que serà bo, doncs, que potser entrem en el detall d'aquestes dues-centes vint-i-set pàgines, impost per impost.

Impost sobre successions. Miri, l'impost sobre successions és un impost erràtic en la seva recaptació. En l'informe econòmic-financer dels Pressupostos Generals de l'Estat per al 1983 es va dir —i cito textualment— que «les taxes d'increment en la recaptació d'aquest impost al llarg del període 75-82 són altament erràtiques», i recull en un quadre aquests percentatges amb variació del -0,7% al 26%. Les variacions de recaptació d'aquest impost no són significatives, a la meua manera de veure, en relació amb la seva bona o mala gestió.

Impost sobre el patrimoni. La declaració de l'impost sobre el patrimoni es presenta conjuntament amb el de renda, com vostè sap... Per cert, jo haig de dir que hem vençut algunes resistències de la Direcció General de Tributs, per tal que l'imprès de l'impost sobre el patrimoni —com vostè sap és un impost cedit— figuri ja que és de la Generalitat, perquè crec que és bo que el contribuent s'adoni que realment hi ha una corresponsabilització fiscal; hi havia hagut moltes dificultats fins ara, però s'ha aconseguit això; crec que és un pas important. Jo no entraré en la descripció de l'impost sobre el patrimoni, perquè, com vostè sap, malgrat que és un impost cedit, continua gestionant-lo la Delegació d'Hisenda. Impost sobre transmissions i luxe. El 30 de juny el nostre percentatge d'increment de recaptació sobre el mateix període de l'any anterior era del 13,31%, i, el 30 de setembre, del 12,72. La mitjana pressupostària en els esmentats períodes era, respectivament, del 7,16% i de -8,75%. Vostès creuen que, a la vista d'aquests percentatges, es pot acusar d'una mala gestió tributària? Repeteixo : 13,31 contra 7,16, i 12,72 contra -8,75.

Impost sobre el bingo. No és un tribut cedit, no el fixen les previsions des de Madrid, no es fixa en el Consejo de Política Fiscal i Financiero. Jo em pensava que això, que aquesta inten-

cionalitat que tots els Consellers d'Economia de totes —de totes— les comunitats autònomes comparteixen la previsió dels impostos cedits és més alta que la que previsiblement s'utilitzarà, jo em pensava que era una cosa coneguda de tota la Cambra. És així, senyores i senyors Diputats : tots els Consellers d'Economia i Finances de qualsevol partit polític i de qualsevol autonomia saben perfectament —encara que al senyor Sala li sembli que no—, doncs, saben perfectament que realment és així, és una manera de distreure una part de l'efecte financer, cosa que en els llibres que s'han anat editant s'explica perfectament, i que realment, doncs, és un llibre recomanat.

Impost sobre el bingo. Aquest, no; aquest no el fixa. Sobre aquest tema faré tres precisions : primer, l'eficàcia d'una administració tributària no es mesura solament per la xifra de recaptació, sinó també pel cost dels serveis que porten a terme aquesta recaptació. Doncs, bé, jo tinc la satisfacció de dir, per al coneixement d'aquesta Cambra i, conseqüentment, de tots els ciutadans de Catalunya, que el primer impost creat per la Generalitat s'està gestionant amb la mateixa estructura administrativa d'inspecció comptable, etcètera, existent per a la resta dels tributs, sense que s'hagi d'efectuar cap dotació pressupostària addicional per a la gestió i la inspecció d'aquest impost en el Departament d'Economia i Finances.

Els ciutadans de Catalunya, segon punt, jugadors de bingo, han decidit, a parer meu, lliurement evadir-se, en part, d'aquest impost, que té un caràcter voluntari, ja que s'hi sotmet només el que juga. Jo vull recordar que, quan ho vaig dir aquí vaig dir : «potser aquest impost pot portar, com a conseqüència, el fet que hi hagi una retracció en el joc». Com a Conseller d'Economia i Finances em pot saber greu; com a model de societat que es busca no em pot saber greu, i, en tot cas, també buscar realment com s'han desviat les quantitats a jugar en el joc del bingo, caldria veure quines són les opcions a l'alternativa de lleure i de joc que estan oferint altres administracions en el mateix territori de la comunitat autònoma, i veure, fins i tot, fins a quin punt això és constitucional o no és constitucional.

Amb la taxa estatal sobre el joc i amb l'impost sobre el bingo s'estan recaptant, senyores i senyors Diputats, quantitats superiors a les que s'haurien recaptat solament amb la taxa estatal, i aquest increment de recaptació no ha tingut cost pressupostari. Taxa del joc, aquí, increment del 4,99, taxa del joc a la mitjana, -5,18.

Tema casinos —molt ràpid, perquè se m'ha encès el llum ja. L'increment ha estat d'un 30,54% respecte a l'any passat. La xifra em sembla que parla per ella mateixa.

Escurabutxaques. Pràcticament igual fins al moment, la qual cosa vol dir que superarà de manera important aquest any. Per què? Perquè la Llei aprovada en el Congrés dels Diputats diu que : «es pot realitzar l'ingrés en dos terminis», cosa que no era així l'any passat. L'any passat, l'any 84, hi va haver un increment del 23,38%; l'any passat, 23,38. Aquest any es pot situar al voltant del 14%; increment acumulat dels dos anys : 40%. En aquest tema —un darrer punt, que vostè ha citat abans—, l'acció inspectora del Departament de Governació ha servit per posar ordre en el sector, han desaparegut i s'han retirat les màquines il·legals que no s'han donat d'alta, i, amb independència de l'aplicació pressupostària, sens dubte, part de l'increment d'aquests ingressos —que no es poden explicar

després d'un any, d'un 23% d'increment, que se'n tingui un altre d'un 13%—, part d'aquest increment d'aplicació pressupostària és conseqüència d'aquesta tasca inspectora; aquesta tasca inspectora ha induït molts dels operadors a posar-se en ordre, a posar-se a la llei, i encara estan en tràmit —li ho haig de dir, senyor Santibutrio— molt a prop d'un miler d'expedients incoats per Governació, que, sens dubte, incrementaran la recaptació.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'ingressos de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem a la interpel·lació següent, que és sobre la política d'ingressos de la Generalitat, que formularà el Diputat Honorable senyor Lluís Armet, del Grup Socialista, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo, després de sentir el senyor Culell, perdó, Cullell (*ri-alles*), voldria fer la següent precisió, perdó, voldria fer la següent precisió : em sembla que haurem de fer tots plegats de fer un esforç amb el temps que tenim per ser als més esquemàtics possible en el tema aquest que ens ocupa, però dir d'entrada que el senyor Santibutrio ha demostrat clarament, amb estadístiques fiables, que el que s'ha de comparar sempre és la recaptació, nou mesos d'una comunitat en relació amb allò presupostat, i Catalunya està molt per dessota, i les dades de l'acumulació, deu mesos, comparativament 84-85, que Catalunya està molt per dessota. Per tant, jo crec que aquesta és la situació ens trobem en aquests moments.

Dir també que estic convençut que en la política d'ingressos rau part de l'explicació que vull fer en aquesta interpel·lació, que és el nivell d'endeutament de la Generalitat.

Aquí s'ha fet una política d'impostos cedits laxa, amb l'esperança que es cobraria per una via indirecta, no s'han fet les renovacions adequades, estem ostensiblement per sota la mitjana; és evident que, quan un pressupost entra en un Parlament, els Ministres d'Economia, un dels seus orgulls, és el compliment pressupostari, això és obvi, és a tots els governs del món; això em sembla que és natural o, si no, s'avisava al Parlament dient : «jo no podré i ho faig, però després ho rebré, i, per tant, és una unitat a compte, i no ho faig en funció d'una recaptació, la recaptació meua és tal». I aquesta recaptació anunciada, després, és la que es controla; el que no es pot admetre mai és que, un document pressupostari que entri en aquesta Cambra, després es comenci a parlar de vulneracions d'aquest document pressupostari, perquè és pressupost del Parlament de Catalunya.

En els impostos cedits, jo voldria fer-li unes recomanacions de futur i molt ràpides. Transmissions patrimonials : miri bé les bases imposables de les transmissions patrimonials. Dese- nes i centenars de persones s'han adreçat amb inquietud en veure que les bases imposables de transmissions patrimonials són diferents en uns llocs i en altres; miri vostè què passa a la plaça Francesc Macià de Barcelona, miri vostè quina base imposable es posa, i miri vostè la base imposable de la Meridiana, de l'Hospitalet o de qualsevol altre barri de Barcelona; veurem claríssimament que aquí s'insinua —si és veritat, i m'agradaria

que em donés tota la informació, i la hi demanaré—, evidentment, una política de regressivitat fiscal molt clara.

En l'impost de successions, senyor Cullell, molta gent, molta bona gent li ha dit el que calia que fes, perquè en aquests moments tenim evidentment una agència al carrer Vergara, però sembla que hi ha una segona agència situada en un altre lloc —i no té res a veure amb l'Administració pública—, al carrer Mitre. Per tant, això, a vostè se li ha dit, vostè no ha fet res, i, evidentment, és un tema a superar, perquè fa temps que està damunt de la taula de la seva Conselleria.

És evident que, des del nostre punt de vista, si es deixen de cobrar successions i transmissions patrimonials, i les transmissions patrimonials..., resulta que les bases imposables de les zones riques de Barcelona són molt menys ajustades que les zones de rendes mitjanes, s'està produint una regressivitat fiscal interior, però és que també s'està produint una regressivitat fiscal en el conjunt del sistema fiscal espanyol, perquè deixem de cobrar uns impostos que tenen un cert sentit progressiu. Tema important.

En el tema dels impostos propis, sens dubte, en el tema del bingo, és evident que en nou mesos s'han deixat de cobrar 11.000 i escaig milions de pessetes : la previsió que hi havia per cobrar amb el recàrrec que vostès volien fer; és evident que altres impostos, diguem-ne, no han pujat, i crec que el senyor Santibutrio ha tingut la valentia i l'honradesa extraordinària d'assenyalar en aquesta Cambra un problema que hi ha entre un sistema de joc en què es juga un 500% més que un altre, i que resulta que un tributa el 2% i l'altre tributa el 33%; a ningú se li escapa la importància de començar a comentar aquests temes a Catalunya, però crec que és bo que surtin i que surtin amb naturalitat, perquè són temes d'una extraordinària importància.

Però, és clar, en el tema del bingo, «la veritat és tossuda», deia el senyor Cullell, una vegada i l'altra : autosuficiència. Cap memòria explicativa. Jo recordo, i a mi em sap greu, diré exactament el que vaig dir, però tenia més raó —anava a dir «que un sant», em perdonaran vostès—, però tenia més raó que un just, en aquest sentit, perquè vaig encertar, diguem-ne, plenament el que succeiria com a efecte d'una pressió, diguem-ne, desmesurada, i feia les anàlisis tècniques, diguem-ne, convenients.

És a dir, era previsible, però el que és greu és que el President de la Generalitat deia : «Benestar social, benestar social; farem un gran esforç en aquest sentit, no posarem nosaltres un impost a activitats productives», i, per exemple, en el tema, diguem-ne, del frau fiscal, és clar, vostè es llença molt lluny i vostè arriba a dir coses tan grosses com «després d'aquesta consignació amb un decret, la consignació necessària per a la creació del cos d'inspectors del joc, dependent del Departament de Governació, amb el fi de perseguir el grau fiscal d'una manera total, absoluta, en el camp de les màquines escurabutxaques». Prop de 5.000 milions de pessetes previstes, 6.000 de pessetes, aquesta gran política, aquesta aferrissada política, aquesta meravella, diguem-ne, d'impuls extraordinari que vostè, en aquell moment, va comunicar a la Cambra, que fins i tot va colpir algun dels nostres Diputats, que va pensar realment que vostè era un representant del centre esquerra.

Aleshores, és clar, jo crec que això caracteritza una situació, una situació que és un fracàs de la política d'ingressos, però ab-

soluta, i lògicament vostès han anat fent sempre un tipus de pressupost que s'ha fonamentat en les bases següents —vaig ràpidament on vull anar—, s'ha fonamentat en la següent característica : intentar ajustar un pressupost per la via de reforçar els ingressos —pensin vostès que ara, per posar-los un exemple molt concret, es presenta una llei de taxes sense memòria explicativa, que nosaltres no l'admetrem; jo li anuncio que si no hi ha una memòria explicativa taxa per taxa nosaltres no participarem en la votació, estarem asseguts i no hi participarem, perquè és absolutament insolvent que tinguem una altra figura impositiva —com ja vam tenir en la del bingo—, sense una memòria explicativa que ens digui exactament la repercussió d'aquesta Llei. Aquesta Llei de Taxes, mentre que en les taxes de l'Estat es preveu un increment del 10% aquí es preveu un increment del 100%, i sempre una mica d'amagatotis, una mica vegem «si cola», vegem si aquí no passa res, confonem totes les figures impositives. He tingut dos Diputats treballant durant un mes i mig per fer aquesta estimació, que em sembla una estimació absolutament prudent, i es produeixen, fins i tot, en el cas d'alguna taxa en concret increments dels 700 i el 800% amb figures impositives en concret.

Aleshores, és clar, davant d'aquesta situació, vostès feien exageració dels ingressos per encaixar, diguem-ne, el pressupost, en l'execució del pressupost gastaven vostès tota la despesa corrent, la despesa d'inversió, com que la podien traslladar a l'any següent, gastaven molt menys del necessari, i, aleshores, succeïa una cosa molt greu, que és que l'endeutament de la Generalitat *de facto*, no *de jure*, no en el moment de la presentació del pressupost a aquesta Cambra, l'endeutament de la Generalitat servia per pagar operacions corrents *de facto*, a posteriori, per la dinàmica dels pressupostos. Si vostès miren els pressupostos inicials i els pressupostos executats, quina ha estat l'evolució, farien vostès un quadre del que ha succeït exactament i veurem que l'endeutament ha servit per finançar operacions, diguem-ne, corrents, en lloc de finançar operacions de capital.

I entro en el tema de l'endeutament. El tema de l'endeutament, em sembla que és obvi, diguem-ne, per a tothom, que en una etapa inicial de la Generalitat calia fer una certa política d'endeutament, jo vaig parlar que calia fer una inversió d'això, perquè encara no hi havien transferències, calia fer un gran esforç en aquest sentit, i era molt partidari d'aquesta política.

La política d'endeutament òbviament s'ha anat complicant, perquè entre la Generalitat i els organismes autònoms ha tingut una progressió constant i continuada i, a més, hem observat com determinades situacions s'han anat consolidant com a pròpies d'endeutament; és a dir, els crèdits a curt termini avui són crèdits consolidats i cal considerar-los com endeutament de la Generalitat, òbviament, i pensí que jo parteixo d'una xifra de l'endeutament a llarg termini més baixa que la del senyor Trias en el seu llibre —el senyor Trias posava la quantitat d'endeutament que era possible més alta que la que jo, diguem-ne, calculo. Si posem l'endeutament a llarg termini com a curt termini, i plantejem nosaltres els deutes existents en aquests moments amb el sector públic, és a dir, Seguretat Social i impostos, arribem a aquesta xifra d'uns 160.000 milions de pessetes, que podrien ser prop de 170.000 milions de pessetes, si s'executen les possibilitats que ofereix la Llei de Pressupostos encara no exhaurides.

Pensin que estem davant d'una situació en què es pot produir un endeutament real i consolidat de 170.000, —160 és el mínim, 170.000—, però aquí no hi col·loco el següent : resulta que hi ha un dèficit de l'Administració sanitària que de moment s'està eixugant per reducció de Departaments, ¿com s'eixugarà en el futur?, ¿tindrà quelcom a veure amb un increment de l'endeutament? Per tant, és un factor addicional d'endeutament.

Pensin que s'està observant en el si de l'Administració catalana un ajornament dels pagaments, i aquest ajornament dels pagaments —si es consolida— és una forma o una altra d'endeutament via ajornament de pagaments, segon factor no contemplat.

Pensin que en aquests moments ens trobem amb una situació nova —i que avui em permeto d'anunciar— que molts dels convenis fets per l'Administració de la Generalitat amb altres administracions públiques catalanes no es compleixen. El tema d'esports seria un tema clar i característic del que estic dient, però en molts camps això està passant. Aleshores aquí vostès tenen dues vies : complir aquests convenis amb les altres administracions —la qual cosa li pot produir un nou dèficit, la qual cosa comportaria una via d'endeutament—, o no complir aquests compromisos amb les altres administracions.

I pensin que, evidentment, tenim tot un conjunt d'operacions de tresoreria no controlades, o aquells cèlebres reconeixements de deute —que algú n'ha dit «les pujoles»— que figuren en el si del mercat financer català —mai tan ben utilitzada aquesta expressió—, que no sabem ni el seu import ni la seva importància, i que estan situades en aquest context.

És des d'aquest punt de vista que la nostra preocupació és la següent, és molt senzilla : 160, i que potencialment amb la Llei de Pressupostos a la mà, te'n pots anar a 170; uns quatre fronts de desenvolupament de l'endeutament, que pot situar l'endeutament molt superior als 200.000 milions de pessetes. I aquí hi ha la pregunta —la pregunta diguem-ne clara— : el senyor Pujol diu «segons la LOFCA ens podríem endeutar molt més». Ara imagini's, per exemple, que des d'una perspectiva d'una entitat financera es digués que, en un moment determinat, jo puc, evidentment, fer els crèdits que vulgui perquè només tinc la limitació dels meus propis recursos i dels percentatges que em marca el Banc d'Espanya. És a dir, aquest tipus d'afirmació.

Però una cosa, evidentment, és l'endeutament jurídic i l'altra l'endeutament econòmic raonable. I no hi ha hagut cap Administració, enlloc, que quan té un endeutament d'aquesta xifra, que és superior al Pressupost ordinari, no tingui previst un flux d'ingressos per a amortitzar aquest endeutament. I aquí torno novament a la via del principi dels ingressos; si els ingressos resulta que anem a graus de consolidació d'ingressos reals, amb percentatges realment baixos; no hi ha cap tipus de previsió d'ingressos de futur; els ingressos propis que es preveuen fracassen estrepitosament; tenim un endeutament situat en aquesta xifra, evidentment no hem previst el flux d'ingressos que pugui anar amortitzant aquesta situació.

Per tant, és d'una irresponsabilitat total, d'una imprevisió absoluta, no haver previst el flux d'ingressos i, podríem afirmar, amb tota contundència, que l'endeutament, políticament i econòmicament, està en una situació d'alerta roja, sens cap mena de dubte, pel que fa a l'autonomia de Catalunya i que,

obliga a un tractament específic, planificat en el temps i plantejant-se les seves vies d'amortització, perquè, si no, ens trobarem que la via d'eixugar l'endeutament serà la via d'escaransir la pròpia Administració i, difícilment en els nivells que estem podem per aquesta sola via, superar la situació que s'ha creat.

I, és per això...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. ARMET : És per això, senyores i senyors Diputats, que en aquesta interpellació, la voluntat del Grup Socialista és saber quina política d'ingressos té el Consell Executiu de la Generalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol fer ús de la paraula?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Si, senyor President. Senyores i senyors Diputats, només com una qüestió també... de manifestació prèvia, com ha fet el senyor Armet. És la següent : primer, aquest Parlament no té sobirania fiscal d'ingrés —per si no ens hi havíem fixat, encara; em pensava que sí, perquè era un tema, en fi, de primera..., una cosa absolutament sabuda; segona, respecte a la progressivitat o no progressivitat del sistema impositiu respecte, per exemple, a transmissions patrimonials, o respecte, per exemple, a successions, jo, en tot cas, senyor Armet, el que li puc dir és que respecte a la progressivitat del sistema impositiu de la Generalitat que el que fa és aplicar un tribut cedit, la reglamentació del qual li ve donada per l'Estat o per l'Administració central, és evident que no em posaré a discutir això.

Jo sobre això de la progressivitat, senyor Armet, amb vostès em quedo molt tranquil, perquè després de sentir, l'últim dia, a la Caixa d'Estalvis, el Secretari d'Estat, dir que l'impost sobre la renda era un impost poc progressiu i que havíem d'anar a recolzar-nos més en l'impost sobre l'IVA com a impost únic —és a dir, un impost indirecte, allò que ens explicaven a vostè i a mi al llibre del Tamames sobre els indirectes i els directes, etcètera— després de sentir això sobre els directes i els indirectes, senyor Armet, respecte a la progressivitat és un tema que més val que potser primer posin ordre a casa seva. *(Remor de veus)*

Jo dels tributs cedits no en parlaré més, perquè ja ho he contestat en l'anterior pregunta. Hi ha un rendiment bo; hi ha un rendiment millor que a la mitjana de l'Administració central, queda demostrat en totes les documentacions oficials que hi ha, i, evidentment, la gestió del Govern de la Generalitat és bona.

Quina és la política de l'ingrés? Miri, la política de l'ingrés, com vostè sap, ve per diferents costats : primer, evidentment pels tributs cedits, tributs cedits dels quals nosaltres no tenim la sobirania, i per als quals ens fixen quin és el volum d'aquests tributs cedits, però d'això ja n'hem parlat; segon, el fons de compensació interterritorial : és un ingrés; llegeixo, amb satisfacció que em sembla que estem bastant d'acord : que s'ha d'anar a una reducció d'aquest fons de compensació interterritorial i que el que rep Catalunya és injust. Penso que estem, doncs, d'acord, per aquí; bé, doncs, cal modificar aquesta Llei i espero que abans de dissabte ens diguin com es modifica i posem-nos-hi, posem-nos a modificar-la, i rebrem més diners també

per a la inversió. Perquè fins ara la inversió és de 2.900 pessetes per habitant, de moment.

Una altra forma : convenis —no aquests convenis que diu que la Generalitat fa amb segons quin tipus d'institucions, no— convenis de la Generalitat amb els Ministeris de Madrid. Convenis, que és una forma, senyor Armet, aquesta dels convenis, que te l'ofereixen sovint; és una forma, en el fons, de convertir una competència exclusiva en una competència compartida, eh?, però aquesta és, realment, una forma de l'ingrés. Nosaltres, tan poc com puguem, i, en tot cas, tan ampli com sigui aquest conveni, és a dir, convenis, doncs, amb un Ministeri per tal de fixar un polígon, un programa d'obres públiques, ja serà aquest Parlament que haurà d'establir les seves prioritats; no convenis per establir obres concretes amb cada Ministeri, perquè això seria tant com negar absolutament, encara més, la sobirania fiscal en l'ingrés d'aquest Parlament.

Una altra forma d'un ingrés, una altra política de l'ingrés : recàrrec, això que se'n diu avui «corresponsabilització fiscal». Corresponsabilització fiscal, tota; per això demanem l'impost sobre la renda igual que vostès; un tram de l'impost sobre la renda i, escolti'm, si no és un tram de l'impost sobre la renda, l'IVA, també. Aquesta és la política de l'ingrés del Govern de la Generalitat, també. Exactament igual, amb la mateixa Llei que s'ha entregat en el Congrés dels Diputats, i que serveix perquè els bascos i els navarresos —que entraran pròximament— tinguin la seva participació en l'ingrés de l'IVA. Nosaltres, exactament igual, amb la mateixa Llei, podem portar a terme la gestió de l'IVA. I aquelles dificultats tècniques que ens varen explicar per les quals no se'ns podia cedir l'IVA, i que l'IVA era un impost integrador, un impost unitari, un impost que trencava la unitat del mercat, s'ha demostrat que per als bascos i els navarresos no es trenca, per tant, per a nosaltres tampoc. La mateixa Llei —espero— que nosaltres, que presentarem a aquesta Cambra, una Proposició de Llei perquè sigui elevada al Govern de Madrid, compti també amb el seu vot.

Per tant, sí a la corresponsabilització fiscal, no als recàrrecs, —política d'ingrés—, no als recàrrecs, senyor Armet; no als recàrrecs en el mateix nivell de servei. Si un dia el Govern de la Generalitat decidís, per exemple, que a l'ensenyament, en aquests moments, la qualitat de l'ensenyament és dolenta i cal donar una potenciació de l'ensenyament, i cal posar, per exemple, o canviar el *ratio* d'alumnes-mestres, i dir que en lloc d'1/36 sigui 1/20, mentre que a la resta d'Espanya continua essent 1/20, jo crec que aleshores, sí, s'ha de posar un recàrrec. En el moment que el servei millora aquí, vol dir posar un recàrrec. I aleshores l'opinió pública, els electors, seran els qui decidiran si aquest recàrrec és just o no és just, i ens votaran o no ens votaran en funció de si prefereixen tenir, per exemple, un millor ensenyament, en aquest cas d'aquest *ratio*, o prefereixen no pagar aquest tribut. Però mai recàrrecs, senyor Armet, mai recàrrecs per a pagar, en definitiva, un nivell de serveis públics que està per sota de la mitjana dels serveis públics a Espanya.

Aquesta és la política del capteniment d'ingrés de la Generalitat. Capteniment en la política de l'endeutament, política a llarg termini; vostè ho ha dit molt bé, ja se m'ha avançat, senyor Armet. Hi ha hagut, jo crec, prudència per part del Consell Executiu, moltes vegades empès per forces de diferent signe, en el principi dels anys 80, en altres legislatures, a portar

una política d'endeutament més agosarada. Ha estat el Consell Executiu, i ha estat el grup que ha donat la majoria al Consell Executiu qui ha frenat; aquestes vegades, doncs, hi havia ganes d'endeutar-se més, per portar a terme programes importants que fan falta i cobrir dèficits importants que hi ha en l'estructura d'inversions que cal realitzar.

Però, és clar, també cal vigilar que, a còpia de dir una cosa, aquesta cosa no es converteixi en una veritat. L'endeutament a llarg termini, l'endeutament del Govern de la Generalitat, senyor Armet, a hores d'ara, a 31 de novembre, a 30 —si hom compta que dissabte tornem l'emissió de l'any 81— és de 89.034 milions de pessetes, comptant en aquests 89.034 milions que ja n'hi ha 4.242 d'una emissió no realitzada encara i que sortirà —espero— el mes de desembre, si és que el Ministeri ens dona permís, per col·locar-la el mes de desembre directament al públic, i que està totalment col·locada, senyor Armet. El públic, la gent de Catalunya, creu més, en aquests moments, en les emissions de deute que fa la Generalitat que, pel que sembla, vostè mateix quan posa en entredit la seva solvència financera.

A més a més, dels 89.000, hi ha els 25 que fan referència a les diferents entitats autònomes, de l'Institut Català del Sòl, Ferrocarrils de la Generalitat, Corporació Catalana de Ràdio Televisió, Junes de Sanejament, Ferrocarrils de Muntanya, Institut Català del Crèdit Agrari, etcètera.

Per tant, 114.000 milions de pessetes, comptant ja els 4.000 que espero que la Direcció General de Política Financera ens doni el permís per col·locar-los.

L'endeutament a curt termini. Bé, l'endeutament a curt termini, senyor Armet, veig que vostè —i avui em sembla que ho ha tornat a dir aquí— parla d'un endeutament a curt termini consolidat. Jo li puc ensenyar puntes d'aquest endeutament a curt termini. Per tant, que compleix la missió que té l'endeutament, que és un endeutament a curt termini que realment serveix per cobrir aquells dèficits de tresoreria. Quan vénen aquests dèficits de tresoreria? Vénen com a conseqüència —i en això sí que li dono la raó al senyor Santiburcio quan abans s'ha dirigit a mi... ¿A què porta una fixació de tributs per sobre del que realment pot una administració recaptar? Doncs, porta a uns decalatges de tresoreria. Quan s'arreglaran aquests decalatges de tresoreria —perquè si ho féssim malament no s'arreglarien—? Quan s'arreglen? Quan liquiden el Pressupost, Quan han liquidat el Pressupost, per al 84 ens han donat la part de tributs cedits que nosaltres no hem recaptat com a conseqüència d'haver quedat per sobre de la mitjana de tot Espanya.

Per tant, el fet de l'endeutament a curt termini serveix per cobrir puntes de tresoreria i, és aquest l'endeutament de 18.000 milions de pessetes de què vostè parlava.

Jo podria parlar també, senyor Armet, de deutes que encara l'Administració central té amb nosaltres. És a dir, hi ha una espècie de pacte entre l'Administració central i nosaltres pel qual formalitzem alguns deutes. Formalitzem alguns deutes que nosaltres tenim amb la Hisenda central i que la Hisenda central té amb nosaltres; per exemple, al fons de compensació interterritorial de l'any 82 encara hi ha una quantitat a liquidar per part de l'Administració central, senyor Armet, encara hi ha una quantitat a liquidar. Quantitat que resulta que era del metro, que no ha fet..., etcètera; no entro en detalls d'això.

La liquidació : 2.000 milions de pessetes. La liquidació de

l'any 84 —és a dir, en el sentit, no del canvi de percentatge com a conseqüència de la diferent recaptació que l'any 84 es té—, canvia el percentatge; és això que en diuen el «percentatge virtual», ara, en l'argot que en podríem dir dels que es cuiden dels temes de finançament. Això també ho deu l'Administració central.

Per tant, quan es parla de l'endeutament de la Generalitat cal, també, tenir en compte quin és l'estat, és a dir, fer el balanç d'un costat i l'altre, per tal de no sumar, a vegades, doncs, factors que cal descomptar com a conseqüència dels deutes que té l'Administració central.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'honorable orador que tingui en compte que el seu temps ha transcorregut.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Diputat vol replicar?

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Cullerell, miri, una, d'entrada, molt... —i dic «miri», perquè se'ns enganxa a tots aquesta expressió tan absolutament insolent, però se'ns enganxa a tots— miri, una, d'entrada, aquesta comparació de l'IVA i de la progressivitat, etcètera... jo li recomanaria una cosa —li vull fer recomanacions—, és a dir, quan el senyor Borrell havia de venir a Barcelona —recordo que vaig tenir l'oportunitat de veure'l coincidencialment—, em va dir : «home, és que em fa una mica de por perquè em posarà un parany com sempre, en Cullerell, perquè parlarà al final, farà venir una televisió i no sé què i farà les seves declaracions.» Efectivament, fa una conferència a Barcelona i vostè, amb la mala educació que el caracteritza, va aprofitar, perquè l'altre no podia respondre, (*remor de veus*) sí, ho va aprofitar, perquè el senyor Borrell no podia respondre i va anar així, la cosa.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor orador, prego el senyor orador que procuri moderar-se en les seves expressions.

El Sr. ARMET : Sí, d'acord, senyor President, absolutament d'acord. (*Remor de veus.*) D'acord, entrem en el tema de la progressivitat. Senyor Cullerell, en el tema de la progressivitat, el que jo li he dit exactament és que si vostè deixa de cobrar successions és un impost que, òbviament, paguen més les classes altes. Si vostè en les transmissions patrimonials —li ho demanaré— posa una base imposable, que és el 40% del seu valor real, a la plaça Francesc Macià i posa vostè el 70% a la Meridiana, vostè està perjudicant classes mitjanes i classes baixes de Catalunya. I vostè està fent una regressivitat fiscal a Catalunya. I aquesta és la preocupació que alguns dirigents del seu partit tenen i a l'època del senyor Trias Fargas ja havien enviat cartes i missives de la preocupació de determinats sectors de la societat catalana en relació amb aquest tema. I miri-ho bé, això, perquè és molt important. I, per tant, jo li puc donar lliçons de regressivitat fiscal, sí senyor, i de pluralitat fiscal, i això sí que és un tema d'ideologia, i de grups de pressió, que estan entorn dels partits, i és evident que és així.

Vostè, aquí, ha volgut fer una declaració del finançament autonòmic. Jo, si ho vol, el dia que vulgui, quan vulgui en parlem, de finançament autonòmic, i jo estaré molt content que tinguem els màxims punts de coincidència possibles i que puguem anar de forma intel·ligent —com sempre he defensat—, defensant criteris que el màxim d'aquests criteris

puguin veure's consagrats en un nou model de finançament. Però, evidentment, vostè no em reciti aquí els sistemes que hi ha possibles d'ingressos tant a l'Estatut com previsibles en un nou sistema de finançament, tema —diguem-ne— absolutament conegut. Jo el que li estic dient és una cosa molt clara. En nivells d'endeutament —que poden arribar potencialment a ultrapassar els 200.000 milions de pessetes— vostès no tenen prevista cap política d'ingressos? Quan vostès han dissenyat una política d'ingressos específica per complementar —com pot ser el tema del bingo— han deixat de cobrar 12.000 milions, en el tema de les taxes han deixat de cobrar 5.000 milions de pessetes, en altres temes vostès, evidentment, no han actuat com podien haver actuat, amb els ingressos propis, han desertat de dur a terme una inspecció fiscal per 5.000 milions de pessetes. És evident que vostès han deixat de jugar, fins i tot, amb els ingressos propis, tema repartit a bastament pel President de la Generalitat. Si vostès no preveuen un flux d'ingressos, o el que sigui, o una política, bé sigui reduir despeses o flux complementari d'ingressos, i d'ingressos propis, difícilment donaran sortida a aquest problema. Perquè el tema és, si en la dimensió econòmica del deute, no que jurídicament puguem anar més enllà; hi hauria algun govern que estaria tan tranquil sense plantejar-se el futur dels ingressos per amortitzar aquest deute. I és evident que tots volem un sistema de finançament que sigui millor, que ultrapassem xifres, que puguem fer un salt qualitatiu i quantitatiu significatiu. Però, renunciar a posar damunt la taula aquesta greu situació és emascarar perillosament una situació i embolcallar-ho tot amb l'excusa del finançament definitiu de la Generalitat de Catalunya; i això em semblaria una irresponsabilitat absoluta, amb la mateixa fermesa que el nostre Grup insistirà —amb intel·ligència política— intentant fer amics; intentant no fer mocs als altres; intentant no enviar propostes estèrils; intentant, amb fermesa i amb la voluntat d'acord amb les forces polítiques d'aquest Parlament, millorar el sistema de finançament, amb la mateixa fermesa política jo afirmo que el nivell d'endeutament de la Generalitat de Catalunya, avui, requereix una política d'ingressos complementària. I aquesta política d'ingressos complementària, si no es vertebra avui, anirà en detriment, o de les despeses de demà, o caldrà vertebrar-la a corre-cuita quan ens trobem en una situació insostenible.

I aquest és el missatge d'aquesta interpellació, i és el missatge fet des de la major lleialtat autonòmica possible, perquè és evident que nosaltres, qualsevol cosa que pugui posar en dubte aspectes de credibilitat autonòmica, ens dol profundament, voldríem poder discutir en el si d'aquest Parlament estrictament dels aspectes ideològics que caracteritzen tota opció en el pluralisme democràtic actual. Per tant, no em plau, en absolut, fer aquest tipus de declaracions i vostè no em surti amb el sistema de finançament com a excusa exculpatòria de qualsevol tipus de gestions mal fetes. Amb els ingressos propis, amb els impostos cedits i tot allò que caldria que vostès fessin per donar sortida a una situació creada, que, sens dubte, és una situació fruit de la improvisació —no el vull titllar— fruit d'una situació pre-electoral determinada, però que avui s'encén, no un senyal roig, sinó diversos senyals roigs, perquè, com he dit abans, no és un tema de 170.000 milions de pessetes el que està en joc, sinó que potencialment n'hi ha molts d'altres, a no ser que aquests altres vagin en detriment de la política d'ac-

tuació del Govern.

Jo crec que en aquest cas no m'agradaria fer una interpellació premonitòria, sinó que m'agradaria fer una interpellació que obrís la reflexió en el Govern i que aquesta reflexió, realment, fos positiva.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, disculpin pel «miri». Quan en un Parlament un Grup parlamentari parla de 17.000 milions o 170.000 milions de deute, 200.000 milions de deute, quan parla de desertar de la inspecció, quan parla del fet que en un moment determinat es defensarà amb fermesa l'autonomia financera de Catalunya, però en el moment de presentar esmenes en el Congrés dels Diputats es queda sol aquest mateix Grup votant en contra d'aquestes mateixes esmenes a les quals els diferents Grups d'aquesta Cambra donen suport, quan es parla de tot això, un té només la possibilitat de dir-li que jo ho comprenc perfectament que vostè vulgui simplificar el tema. Jo, com a Conseller d'Economia i Finances, no puc fer-ho, existeix una diferència entre ingressos de l'Estat i ingressos que es deriven de l'estricta compliment de la LOFCA, no de la LOFCA que es vol canviar, de la LOFCA per part l'Administració de l'Estat, i, evidentment, dir-los a tots vostès que no porta enlloc repetir cada quinze dies aquest debat en el Parlament, al carrer, etcètera, perquè només n'hi ha una, de cosa certa, que és la que el poble sap, que és que si el Govern de Madrid no facilita els fons per fer viable l'Estatut, l'esperit i la lletra de l'Estatut, no es podrà parlar ni d'endeutament, ni de desertar de la inspecció, ni de política d'ingressos, ni de política de despeses, ni de res, perquè del que caldrà parlar entre tots és de què se n'ha fet de la nostra autonomia o com han transformat la nostra autonomia inviable per la via del finançament.

Tal com deia jo abans ja al seu amic i Diputat senyor Santiburcio, jo crec que és moment de parlar amb ponderació, jo crec que vostè ha comès un error, ens estem jugant molt amb la nova fórmula i jo crec que el Govern de la Generalitat i qui el representa en aquests moments aquí a la tribuna no pot entrar, per ànims de protagonisme, en una picabaralla absolutament estèril, que només pot portar el poble a un altre desencís.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Concessió de Subvencions i Ajuts a Empreses i Institucions sense Finalitat de Lucre

El Sr. PRESIDENT : Bé, substanciades ja les interpellacions entrem a la fase de les mocions. La primera és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Concessió de Subvencions i Ajuts a Empreses i Institucions sense Finalitat de Lucre, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Josep Maria Sala, del Grup Socialista, al qual tinc el gust de donar la paraula perquè la substanciï. El seu temps és de deu minuts.

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, els punts d'aquesta Moció són conseqüència directa de l'argumentació exposada al llarg de la interpellació —que ja

vaig formular al Consell Executiu tot just fa quinze dies—, són conseqüència directa, també, de la mateixa resposta del Conseller d'Indústria i Energia, de la resposta insuficient, poc rigorosa, i a vegades estranya, del mateix Conseller, i són també, la resposta obligada a la situació que aquesta interpellació reflectia i que resumiré en les següents afirmacions: el Consell Executiu de la Generalitat menysvalora la política industrial, hi esmerça pocs recursos, molts pocs recursos, recursos molt inferiors, no solament als necessaris, sinó, fins i tot, als possibles. Recursos molt inferiors als que altres comunitats autònomes dediquen a política industrial. No solament gasta poc en política industrial, sinó que, a més, el poc que gasta ho distribueix malament, amb un excés de despesa corrent i despesa de personal que, en el cas de les subvencions a institucions sense finalitat de lucre, ha discriminat en favor d'una entitat pràcticament desconeguda, i perjudicant així, objectivament, moltes altres entitats de mèrits i qualificacions molt superiors; que la política de subvencions i ajuts a empreses privades, concretada en el repartiment d'ajuts irrisoris, de subvencions d'import ridículament baix, ha estat mancada dels mínims criteris de racionalitat, objectivitat i eficàcia i que, en definitiva, en els camps analitzats de la política industrial no s'ha practicat cap tipus d'acció coherent, sinó que, al contrari, s'ha practicat una veritable caricatura del que hauria de ser una acció de Govern solvent i seriosa.

El punt primer de la Moció diu: «El Parlament de Catalunya constata que, encara que la política industrial hauria de ser un dels eixos centrals de l'acció de Govern del Consell Executiu, aquest, fins avui, l'ha menysvalorat, esmerçant-hi pocs recursos i, encara, repartint-los d'una manera incorrecta, amb un excés de despesa corrent i de personal.» Les xifres són, en aquest sentit, concloents: a Catalunya, l'any 1985, la Conselleria d'Indústria i Energia va tenir un pressupost de 3.046 milions de pessetes, l'1,4% del Pressupost de la Generalitat, descomptant Sanitat i Seguretat Social —són xifres que els recordo—; a Galícia, aquest mateix percentatge, ha estat del 2,7%; a Andalusia, de l'1,7%; al País Valencià, del 2,7%; a Astúries, del 6%, i a Euskadi, del 9%.

El Consell Executiu gasta en política industrial 500 pessetes per habitant i any, 500 pessetes que, després de la Proposició de Llei del Decret aprovat aquest matí, s'han convertit ja en 430 pessetes per habitant i any. A Galícia són 1.100 pessetes, a Andalusia són 700, al País Valencià són 800 pessetes per habitant i any, a Astúries, 1.800, i a Euskadi, 7.000.

La comunitat autònoma més industrialitzada d'Espanya és la que menys gasta en política industrial, i, a més, un 45% del pressupost d'aquesta Conselleria es dedica als Capítols I i II, despesa corrent i de personal, el 45%, el percentatge més elevat de totes les comunitats autònomes analitzades. A Galícia és només el 17%; a Andalusia, el 25; al País Valencià, el 37; a Astúries, el 13, i a Euskadi, el 5. No només, senyores i senyors Diputats es gasta poc, sinó que el poc que es gasta es distribueix malament, amb un excés de despesa corrent i de personal.

El segon punt de la Moció afirma que: «el Consell Executiu, en el cas de les subvencions a institucions sense finalitat de lucre, ha aplicat un tractament privilegiat i discriminatori a favor d'una entitat pràcticament desconeguda, la Fundació Societat i Cultura, i ha perjudicat objectivament entitats amb

molta més experiència i qualificació en el camp de la recerca i del desenvolupament tecnològic.» D'acord amb la resposta —insisteixo en aquest punt— del Conseller d'Indústria a una pregunta formulada per un Diputat del meu Grup, referent a la distribució durant l'any 1984 de la partida del Pressupost 471.03, «Subvencions a institucions sense finalitat de lucre», d'acord amb la resposta del Conseller d'Indústria i Energia, la institució que rep la subvenció més elevada durant l'any 1984, uns 15.400.000 pessetes, és una entitat pràcticament desconeguda, la Fundació Societat i Cultura.

Aquesta fundació —els ho recordo també—, posteriorment no es pot fer càrrec de les despeses de funcionament que genera la subvenció rebuda de la Generalitat, i, al cap de pocs mesos, es veu sotmesa a una estranya nacionalització pel Consell Executiu. Amb la concessió d'aquesta subvenció, senyores i senyors Diputats, s'ha perjudicat objectivament, s'ha discriminat, en contra de moltes altres entitats, amb actuacions anteriors, amb aportacions actuals, amb mèrits, amb qualificacions en el camp de la recerca, en el camp de la tècnica, molt superiors als de la FUSIC. I això en contra del mateix decret, dels mateixos decrets que regulen la concessió d'aquestes ajudes, que estableixen, amb tota claredat, que es tindrà en compte, de manera prioritària, la concessió de les subvencions, la importància de l'aportació de les institucions en el camp de la ciència i de la tècnica i també les actuacions dutes a terme en exercicis anteriors, i a mi ningú em discutirà que entitats com l'Institut Químic de Sarrià, com l'Institut de Petrologia Química i Tèxtil, com el Departament de Mecànica del Fluid de la Universitat Politècnica, que l'Agrupació de Disseny Industrial del Foment d'Arts Decoratives, que l'Institut de Tecnologia de la Construcció, que l'Institut d'Investigació Tèxtil, que el Centre de Càlcul de la Politècnica, que el Laboratori de Microscòpia Electrònica, que el Departament de Química Analítica de la Facultat de Ciències, que l'Institut d'Investigació Aplicada a l'Automòbil, etcètera, tenen mèrits, qualificacions, aportacions actuals i actuacions anteriors molt i molt superiors a les de la FUSIC, i reben subvencions clarament inferiors a les d'aquesta institució; que en el cas dels ajuts a les empreses privades, s'ha optat per practicar una política arbitrària, distribuint de manera generalitzada i sense cap tipus de criteri ni prioritat, ajuts irrisoris, d'import ridículament baix, que difícilment poden tenir algun sentit, que difícilment poden ajudar alguna empresa, que difícilment poden contribuir a promoure la investigació tecnològica i el desenvolupament tecnològic, que difícilment poden contribuir a fomentar la productivitat; i els recordo les xifres que vaig donar al llarg de la meua interpellació: estem parlant de 234 milions de pessetes, corresponents al Pressupost del 1984, distribuïts entre 353 empreses, amb una subvenció mitjana per empresa de 650.000 pessetes —de 650.000 pessetes—; amb un 39% de les subvencions que no arriben al mig milió de pessetes; amb un 85% d'aquestes subvencions que no arriba al milió de pessetes. Només un 2% —exactament la subvenció a set empreses— supera els dos milions de pessetes, que, concretament, per exemple, l'aplicació del Decret 328 del 1984, de Foment de la Productivitat, es tradueix en l'aplicació pràctica que cap de les subvencions atorgades d'acord amb aquest Decret, sobrepassa les 500.000 pessetes. Fomentar la productivitat, vostès creuen, amb 500.000 pessetes? Promoure la investigació tecnològica, el desenvolupament

pament tecnològic de les nostres empreses, amb subvencions mitjanes de 650.000 pessetes? A qui se li ha pogut ocórrer dissenyar una política d'aquestes característiques? Aquesta política, que no mereix ni tan sols ser qualificada de política! Aquesta caricatura de política, aquesta burla de les nostres empreses i, a més, també ens podem preguntar qui ha tingut el poc sentit comú d'aplicar aquesta política...

Senyores i senyors Diputats, en el tercer punt d'aquesta Moció crec que es justifica de ple afirmar que la política de subvencions i ajuts a empreses privades ha estat mancada fins ara dels mínims criteris d'objectivitat, racionalitat i eficàcia; que el Consell Executiu ha optat per repartir ajuts amb un import irrisori, i ha abandonat, per tant, tot plantejament coherent i rigorós de política industrial, i ha optat, en canvi, per una política de repartidora, estèril i clientelista; que, en practicar aquesta política, el Consell Executiu desaprofita l'oportunitat d'ajudar eficaçment les empreses del nostre país, actitud que en un moment com l'actual és profundament negativa per als interessos generals.

Estem a Catalunya, la comunitat autònoma més industrialitzada d'Espanya; una de les regions més industrialitzades d'Europa, en un moment de crisi econòmica, de renovació i de transformació, en un moment en què la manera com les nostres empreses abordin aquesta complexa problemàtica de renovació i transformació de les seves estructures productives pot ser decisiva per al nostre país, en un moment en què l'actuació, l'acció dels poders públics en aquest camp pot ser determinant, i en un moment en què el Consell Executiu decideix menysvalorar la política industrial. Decideix, conscientment, «passar» de política industrial; decideix que la política industrial no li interessa, que no és una de les seves prioritats, i no només s'hi gasta poc, molt poc, en política industrial, sinó que, a més, permet que s'apliquin veritables caricatures del que haurien de ser accions de govern solvents i serioses.

Senyores i senyors Diputats, resulta imprescindible una dràstica revisió de les actuacions practicades fins ara en el camp de la política industrial; cal una correcció immediata d'aquesta situació de passivitat i d'ineficàcia, d'aquesta situació que, si es perllonga, pot ser extraordinàriament perjudicial per als interessos generals del nostre país. I és amb aquesta voluntat amb què formulo els dos últims punts de la meua Moció:

«El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a modificar la seva política industrial, especialment en el camp de les subvencions i els ajuts a empreses privades i institucions sense finalitat de lucre, a fi de dotar-la dels mínims necessaris de rigor, objectivitat i eficàcia, i a bandejar tota pràctica arbitrària i clientelista.»

«El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a reconduir la seva actuació en aquest camp, orientant-la a consolidar i potenciar una estructura industrial més competitiva, modernitzar el nostre aparell productiu; a ajudar les indústries existents, especialment els sectors tradicionals, adaptar-se a les noves circumstàncies, fomentar la creació d'empreses en sector de futur, amb possibilitats de creixement, impulsar la innovació tecnològica, la recerca, el disseny industrial i la normalització dels productes; fomentar la productivitat i assegurar, en conseqüència, la competitivitat de les nostres empreses.»

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : No havent-hi esmenes presentades, procedeix ara la intervenció dels Grups que no són el que ha presentat la Moció. I, per tant, en l'ordre reglamentari, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Casanovas, del Grup d'Esquerra Republicana.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, aquí s'ha fet una apreciació partidista d'una interpellació que va tenir lloc aquí, en aquesta Cambra. Nosaltres hem repassat la interpellació i en traiem unes conseqüències diametralment oposades a les que ara se'ns han exposat.

Nosaltres no veiem que haguem de constatar que s'ha menysvalorat l'esforç d'ajut amb els recursos amb què es comptava. Evidentment, hem de partir sempre de la base dels recursos amb què es compta per fer les coses. És molt fàcil comparar i dir xifres quan els recursos, amb els que compten uns no són iguals amb els que compten els altres. Per tant, nosaltres, en la lletra a) del punt 1, evidentment, no creiem que estigui d'acord amb el que nosaltres hem pogut llegir i hem pogut deduir de la interpellació que aquí va tenir lloc.

Pel que fa al punt b), es podria discutir el coneixement o no coneixement d'aquesta Fundació Societat i cultura, però el que ens estranya, si és que hi havien hagut —o es creia que hi havia— unes irregularitats en els ajuts d'aquesta entitat, per què uns compromisos contrets l'any 83 surten a relluir ara? Evidentment, és factible, es pot fer, tothom està en el dret de retreure el que vulgui aquí, però ho trobem una mica atípic. (Rialles.) A part d'això, tampoc no creiem —i em refereixo a les explicacions que aquí va donar el senyor Conseller— que aquestes ajudes hagin estat fora del normal i fetes d'una manera subreptícia, com es voldria donar a entendre aquí.

Que la política de subvencions i ajuts a les empreses privades ha estat mancada fins ara de mínims criteris..., és a dir, els ajuts per a les empreses privades es donen a aquelles empreses que els solliciten i d'acord amb els diners que s'hi poden destinar. Si no ho solliciten unes altres empreses, evidentment, no se'ls pot anar a buscar, les altres empreses, i dir-los : «Sollicitin vostès el crèdit per al que vostès han de fer»; són les empreses, que es presenten allà. Per tant, tampoc no creiem de cap manera que s'ha abandonat cap plantejament coherent; hi havia unes quantitats per destinar a uns ajuts, unes empreses ho han sol·licitat i la xifra que hi havia per destinar se'ls ha repartit.

Per tant, nosaltres, pel que fa a les constatacions, sentim no poder coincidir amb les constatacions que de la interpellació en fa el senyor Diputat que m'ha precedit amb la presentació de la Moció. I, per tant, si no coincidim amb les constatacions que fa, tampoc coincidim amb les conseqüències que treu d'aquestes constatacions.

Nosaltres no creiem de cap manera que s'hagi fet amb una pràctica arbitrària i clientelista, la política de la Conselleria d'Indústria, com tampoc creiem que s'hagi de fer, doncs, d'una manera «orientant-la a consolidar i potenciar una estructura industrial més competitiva». Què vol dir, això? Això, dir grans paraules, així, que no s'ha fet amb el sentit d'orientar a «una estructura industrial més competitiva»? Els ajuts es fan a aquelles indústries —ho torno a dir— que ho sol·liciten, i, evidentment, amb uns criteris de selecció, però quina és la que

vostè considera una indústria «competitiva», i quina és la...? Vostè va retreure aquí, si no ho recordo malament, una cosa que sembla que sigui humorística; va retreure una fàbrica de pipes. Què en diem, d'una fàbrica de pipes? Perdó, doncs, així, m'equivoco; va ser en una altra interpellació. Eren dues interpellacions al mateix temps, però va tornar a sortir això dels ajuts a una fàbrica de pipes. Miri, vull dir-los que, aquesta fàbrica de pipes exporta i exporta molt, i no té competència a l'estranger, vull dir que no té competidors a l'estranger, eh? Per tant, els ajuts es fan allà on procedeix fer-les, i perdonin si he tingut un lapsus; és que he defensat totes dues Mocions, i, per tant, hi ha hagut aquí un intercalament. (*Remor de veus.*)

Per tant, per tot això que acabo de dir, nosaltres no considerem que puguem votar favorablement aquesta Moció, perquè dissentim en els criteris que l'han plantejada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya té la paraula l'Illustre senyor Cipriano García.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, nuestro Grupo parlamentario va a votar a favor de la Moción. Es extraño que no esté aquí el Conseller del ramo cuando se está tratando una moción..., pero nosotros vamos a votar a favor, porque consideramos que la política industrial debería ser, efectivamente, una de las preocupaciones prioritarias del Consell Executiu de la Generalitat; no la única, però sí debería ocupar un lugar preeminente en la proyección política, en la actividad diaria del Consell de la Generalitat, porque, además, consideramos, y se pone de manifiesto, que ésta no ocupa ese lugar que las necesidades, que la situación exige; no ocupa el lugar que le corresponde en los proyectos y en las previsiones del Govern de la Generalitat. Porque, además, se aprecia también —por eso vamos a votar la resolución— que en la política de subvenciones a instituciones sin finalidad de lucro se viene aplicando un tratamiento privilegiado y discriminatorio, como veremos en días sucesivos, y porque en las subvenciones a empresas privadas constatamos que no predominan esos criterios que dice la Moción, de racionalidad y objetividad, sino criterios de favoritismo, criterios clientelares, criterios que no llegan a tener en cuenta las necesidades prioritarias y que conducen, precisamente, a llevar una política en el sentido de hacer ese clientelismo que se viene aplicando a lo largo de toda esta andadura, como estamos viendo en todas las mociones que se vienen presentando, y en las interpelaciones que se vienen haciendo.

Y, por considerar que es necesaria una modificación de los criterios que viene sustentando hasta ahora por parte del Consell Executiu, por parte del Govern de la Generalitat, respecto a la política industrial y respecto a la política de subvenciones, es por todo ello por lo que nosotros vamos a votar a favor de la Moción.

Nada más. Muchas gracias, señoras y señores Diputados, señor Presidente.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat. En representació del Grup Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Víctor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en relació amb aquesta Moció subsegüent a la

interpellació que es va formular al Consell Executiu sobre la concessió de subvencions i ajuts a empreses i institucions sense finalitat de lucre, el nostre Grup no votarà favorablement el text íntegre de la Moció. Per tant, anem per parts. Referint-nos al primer dels punts de la Moció, el nostre Grup pensa, igual que el Diputat senyor Sala, que la política industrial hauria de ser un dels eixos centrals de l'acció de govern, i això hauria de quedar reflectit en el pressupost d'aquest Departament que, juntament amb el d'Agricultura i el de Comerç, Consum i Turisme, són les tres Conselleries que han d'estirar l'economia, essent els motors del creixement i els generadors de nous llocs de treball.

Això, tenim la certesa que també ho pensen el Grup majoritari d'aquesta Cambra i el Consell Executiu; així, almenys, es va dir quan van ser presentats aquí els pressupostos per al 1985. No obstant això, després, la realitat és una altra, i ens explicarem. Recordem quan varen ser aprovats els pressupostos del 84. D'acord que, donada la data de la seva aprovació, venien totalment condicionats pels del 83; ara bé, quatre dies després, en analitzar els aspectes quantitatius dels pressupostos del 85, vàrem veure uns increments notables de la despesa del 85 en comparació amb el 84 en les tres Conselleries econòmiques : Agricultura creixia d'un 44%, passant de ser el 2,5% al 2,8% sobre el total del pressupost; Indústria creixia d'un 79,1%, passant de l'1,4%, i Comerç i Turisme creixia un 109,5%, passant de l'1 a l'1,7%. Doncs, bé, quina no ha de ser la nostra sorpresa quan, dins d'aquesta mateixa sessió plenària s'ha aprovat una llei de suplement de crèdit al pressupost de l'ICS, de manera que les dotacions necessàries per a aquest Institut es treuen, en part, precisament de minucions d'aquests tres Departaments, i amb el greuge que les despeses minucionades són despeses de capital. Que les quantitats minucionades no són molt grans? En valors absoluts és possible que no, però sí que ho són en valors relatius de les disponibilitats d'aquests tres Departaments.

I és precisament el Departament d'Indústria, en tenir el més baix dels pressupostos, el que més ens ha de preocupar. Nosaltres votarem, doncs, a favor d'aquest primer punt de la Moció, ja que vist allò exposat, a l'única conclusió que es pot arribar és que, si bé el Consell Executiu, en elaborar els pressupostos, intenta fixar les dotacions necessàries per portar a terme els objectius que es fixa en el seu programa de govern, després la realitat és una altra, ja que els traspessos de recursos d'un Departament a l'altre deixen els que haurien de ser els eixos centrals de l'economia catalana totalment marginats i sense que entorn d'ells volti res.

Respecte al segon punt de la Moció, nosaltres abonarem també el Grup Socialista, ja que estem totalment d'acord que els criteris de distribució haurien de ser més estrictes, i el nostre seguiment, al mateix temps, queda limitat al moment en què l'ajut o l'assignació és publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, sense poder tenir coneixement de posteriors revocacions en cas que aquestes tinguin lloc.

Quant al tercer, quart i cinquè punts de la Moció, nosaltres ens abstindrem, ja que no estem plenament d'acord amb el text d'aquesta; volem pensar que no és una política clientelista, en el sentit partidista del terme, la que s'està fent des de la Generalitat. Em sembla que el que es pretén és arribar al màxim nombre de ciutadans per aconseguir transportar al poble la sen-

sació de la proximitat del Govern autonòmic. Volem pensar això; ara bé, això té una contrapartida : voler arribar a moltes empreses fa que els ajuts per a cada una d'elles siguin realment petits, i això ens porta a una concepció de la Generalitat molt similar a la d'una tómbola i, si volem ser menys festius, a la d'una institució de caritat. Així, doncs, creiem que el Govern actua d'acord amb unes normes, amb unes regles, però, al mateix temps, afirmem que aquesta pràctica administrativa és absolutament disfuncional.

I, per acabar, i en el que es refereix al sisè punt, nosaltres votarem la Moció amb l'ànim i el desig que aquesta serveixi de reflexió al Consell Executiu per reconduir la seva actuació.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. En representació del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, una moció no és un mecanisme o un procediment parlamentari independent; aquí no es tracta de fer un segon debat variant una part dels interlocutors, sinó que es tracta que els Grups de la Cambra ens definim sobre allò que hem sentit, el debat que hem presenciat en una sessió anterior de la Cambra, en relació amb la moció concreta, un text o una proposta, unes conclusions, a una interpretació que s'ofereix a la nostra consideració. Per tant, jo no entraré a tornar a fer aquest debat de xifres, d'afirmacions, fins i tot d'acusacions, que es va fer en el curs de la interpellació.

Ens toca ara examinar els sis punts que l'Illustre Diputat senyor Sala presenta a la consideració de la Cambra, i que són les conclusions o la impressió que ell va treure del debat que hi va haver amb l'Honorable Conseller d'Indústria i Energia.

Quant al primer punt de la Moció, nosaltres li donem una gran importància; entenem que és el tema central, perquè tots els altres, en certa manera, diria jo, surten d'aquest. L'afirmació bàsica d'aquesta Moció, aquest punt de la Moció, és que el Consell Executiu ha menysvalorat la política industrial; això és el que diu el text. En el curs de la seva exposició, el senyor Sala, per dos cops, ha parlat de «caricatura». Bé, en definitiva, jo crec que ja fa alguns segles que un filòsof, Sir Francis Bacon, ens advertia de les dificultats de comprensió entre les persones, atribuïbles a una sèrie de motius, i concretament, el que ell en deia *l'idola fori*, era donar un significat diferent a unes paraules idèntiques, concretament en el tema de política industrial.

Aquest és un tema importantíssim perquè, en definitiva, en el fons, el que hi ha és que el Grup Socialista i el nostre Grup tenen un concepte molt diferent, pel que sembla, quant al que és la política industrial. Precisament, l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula, va presidir una reunió de la Comissió d'Indústria i Energia, el dia 4 d'octubre passat, en què vam debatre a fons aquesta qüestió, i per part nostra vam afirmar —i, per tant, ara no hi podré entrar en major detall, perquè és un tema apassionant i molt important— que la nostra política industrial consisteix a afavorir, a promoure de manera subsidiària, a ajudar la iniciativa privada, que entenem que és la base d'actuació econòmica a Catalunya, històricament i filosòficament.

Per tant, doncs, el nostre esforç va encaminat de cara a aquí; per tant, no és que hi hagi una menysvaloració, és que és una

política diferent. I els esforços, no ja de la Conselleria d'Indústria, sinó en general de tot el Consell Executiu, van de cara a potenciar l'economia i, en gran part, la indústria de casa nostra, i podríem repassar moltíssimes actuacions, des del President fins al Conseller d'Indústria, en què aquest fet és un fenomen evident.

Bé, en definitiva, aleshores, com a conseqüència de tot això, el senyor Sala treu unes conclusions amb què jo diria que, òbviament, no hi podem estar d'acord, en funció de les rèpliques que en les seves afirmacions, que avui ha repetit en gran part, va pronunciar l'Honorable Conseller d'Indústria, perquè en l'apartat segon, quan fa referència al «tractament privilegiat i discriminatori» a favor d'una entitat concreta, jo recordo que el senyor Conseller va dir que l'any en què es discutia, l'any que era objecte de debat, la quantia de subvenció aplicada a aquesta entitat era de dos milions de pessetes sobre 43 i mig, sobre l'ordre del 5%, i que, per altra banda, no hi havia cap greuge comparatiu pel fet que no hi havia empreses o entitats de l'ordre similar que haguessin demanat subvenció.

Quant a l'apartat tercer, el dels mínims criteris, l'existència d'una política de repartidora, això també, en el curs de la interpellació, el senyor Conseller —i nosaltres hi estem d'acord— va manifestar que era una política de foment de la productivitat, de manera general, no sectorial ni territorial i que, per tant, doncs, es donava de manera generalitzada a totes les empreses que ho demanaven, més quan, en funció de la llei d'utilitat marginal decreixent, aquestes primeres petites quantitats són molt fructíferes, com l'experiència ha demostrat, i exactament podem dir quant a l'apartat quart.

Quant a l'apartat cinquè, «modificar la política industrial», podríem lligar amb el que hem dit abans en el punt primer, però acaba dient que s'ha de dotar, aquesta nova política industrial que preconitza el Grup Socialista o el Diputat senyor Sala, d'uns «mínims necessaris de rigor, objectivitat i eficàcia», i, precisament, l'Honorable Conseller va explicar quines eren les pautes de conducta per atribuir aquestes subvencions, i, concretament, va dir : «una primera pauta és actuar vers la potenciació de la recerca aplicada i el desenvolupament tecnològic; una segona, actuar complementàriament a les accions bàsiques de la CIRIT pel que fa a la recerca aplicada; en tercer lloc, no concentrar només aquestes actuacions en el camp estrictament industrial, sinó estendre-les també al del foment de l'estalvi energètic i a la utilització nacional dels recursos naturalment escassos». I encara hi va afegir una quarta pauta de conducta, fruit d'aquestes darreres disposicions del Departament, que m'imagino que vostès coneixen; aquesta quarta parta era marcar un caràcter de complementació respecte a l'esforç bàsic i fonamental que han de fer les mateixes institucions sense finalitat de lucre.

Per acabar, quant a l'apartat sisè, fixin-se, senyores i senyors Diputats, que el que demana la Moció és que la reconducció de l'actuació del Consell Executiu ha de tendir a consolidar i potenciar una estructura industrial més competitiva, o sigui, la que ja hi ha; modernitzar el nostre aparell productiu; ajudar les indústries existents, en especial els sectors tradicionals; adaptar-se a les noves circumstàncies; a fomentar la creació d'empreses de sector de futur... Per tant, en definitiva, és una política que apunta a tot arreu; jo voldria recordar, no en aquesta interpellació, sinó en la interpellació que en aquells

moments seguia a la del senyor Sala i que, probablement, lògicament, seguirà en aquests moments la Moció, el senyor Conseller d'Indústria, precisament advertia *verbatim* que, a l'hora d'intentar un impuls industrialitzador, hi ha sempre el dilema entre consolidar l'estructura productiva existent, com a objectiu per lluitar contra l'atur, o destinar uns recursos addicionals per fomentar les noves tecnologies; per tant, en definitiva, la política que ha seguit el Departament va estar ben determinada seguint aquests criteris, i ens sembla que és estadísticament de mitjana impossible apuntar a totes les possibles actuacions o alternatives, com fa aquest sisè punt.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

En definitiva, per tots aquests motius, senyores i senyors Diputats, nosaltres, entenent que el text íntegre —els sis punts— d'aquesta Moció no recullen el que, almenys nosaltres vam entendre i vam interpretar, i n'hem tret conclusions, del debat que hi va haver en el darrer Ple del Parlament, anunciem que votarem en contra de l'adopció d'aquest text.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Anem, doncs, a procedir a la votació, però abans voldria advertir la Cambra que, com deuen haver rebut els portaveus uns fulls de correcció d'errors gramaticals, vaja, d'imperfecions gramaticals, la votació s'entén incorporant —si no es diu el contrari— aquestes correccions.

Pel que sembla, caldrà distingir els punts d'aquesta Moció en dos grups, no? Per tant, farem ara la votació dels 1, 2 i 6, i, després, la dels 3, 4 i 5. Suposo que és així com es demana que es faci, no? (Pausa.) Doncs, anem, primer, a votar el primer grup de punts.

Els qui hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest grup de punts ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

I ara passem a la votació dels altres punts que no han estat objecte de votació.

Els qui estiguin a favor d'aquests punts, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests punts d'aquest segon grup han estat rebutjats per 33 vots a favor, 63 en contra i 7 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Avals per mitjà de la CARIC durant l'Exercici Pressupostari del 1985

Podem entrar ara, doncs, en la segona de les Mocions que avui... Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera, del Grup Socialista. Es tracta d'una Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Avals per mitjà de la CARIC durant l'Exercici Pressupostari del 1985. L'Il·lustre Diputat senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA : Gràcies, senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, convindran amb mi que certament

l'entrada del nostre país, l'entrada també d'Espanya al Mercat Comú obre unes perspectives noves a Catalunya : perspectives polítiques —en tant que comunitat nacional, en tant que poble—, que si les aprofitem penso que poden ser molt positives per Catalunya, i també, certament, perspectives econòmiques, de desenvolupament del nostre aparell industrial i, en definitiva, de desenvolupament del nostre esperit emprenedor, en tant que poble.

Per tant, doncs, des del meu punt de vista, cal fer un esforç per potenciar aquest esperit emprenedor, treballador, dels homes i dones del nostre poble; cal fer un esforç important per tal de crear riquesa, crear treball, crear empresa —del tipus que sigui, sigui SA, sigui cooperativa laboral. Per tant, doncs, crec que estem en unes òptimes condicions si som capaços de potenciar aquest esperit emprenedor dels nostres homes i dones.

En el camp industrial, des del meu punt de vista, cal fer dues accions polítiques bàsiques i, sobretot, una voluntat ferma de servei a la nostra comunitat, de servei-diàleg de l'Administració, perquè això sigui possible. Molt sintèticament, cal una política industrial de serveis —penso que la Llei del CIDEM, que va ser aprovada per tots en aquesta Cambra, dona aquest marc precís; tindrem ocasió segurament de parlar d'aquesta institució, el CIDEM, de la qual no n'estem prou satisfets de com es porta, hi haurà ocasió en els propers mesos—, i també, certament, una política de reconversió i reestructuració d'aquells sectors madurs de la nostra indústria que requereixen un gran esforç per ser més competitius en el mercat europeu, en el mercat internacional; certament que cal.

Des del meu punt de vista, crec que convindran amb mi, senyores i senyors Diputats, que aquest esforç el donava, es volia donar a través de la CARIC, la Comissió d'Ajuda a la Reconversió Industrial de Catalunya. I ja s'ha dit abans que no solament n'hi havia suficient amb aquestes dues opcions polítiques, sinó que calia també era una voluntat lleial, ferma, de servei de l'Administració en aquest esperit emprenedor del nostre poble.

I aquí, senyores Diputades i senyors Diputats, és on considero que hi ha dades suficients per dir que és on el govern de Convergència ha fallat. I no m'agrada dir-ho, però certament penso que en la sessió passada vàrem poder demostrar que el Govern de Convergència no havia fet un ús correcte de la CARIC, no havia fet un ús correcte ni abans del 85, ni durant l'any 85. Recordaran —i ho recordava en aquella sessió— que els objectius bàsics de la CARIC eren els d'actuar en aquells subsectors i sectors clau i estratègics de l'estructura industrial catalana; aquest era l'objectiu de la CARIC. Lamentablement, convindran amb mi, si llegeixen els onze sectors en els quals s'ha actuat durant l'any 85 —no em referiré ja als d'abans del 85; hi va haver un Diputat d'aquesta Cambra que em retreia que em referís a coses passades; no m'hi referiré ara—, si vostès observen els onze subsectors, més d'un 70% difícilment es poden conceptualitzar de sectors estratègics, sectors claus per al futur industrial de Catalunya; però no solament això, sinó que hi ha més d'un 20% —en concret, dos subsectors, el de transports i emissores de ràdio—, que difícilment es poden conceptualitzar ni tan sols de sectors industrials.

Certament, s'ha menat la CARIC a un calaix de sastre que ha arribat a convertir-lo en una mena de dotacions d'avalis de manera clientelar i dispersa, de tal manera que s'ha arribat, al

meu entendre, a un malbaratament de recursos clau.

La culminació, el màxim exponent d'aquesta política, senyors Diputats, vostès el saben : són uns avals concedits a Ràdio Avui i Ràdio la Cerdanya, ambdues empreses vinculades al portaveu de la majoria, el senyor Subirà : no sols no són sectors industrials; no són ni clau ni tan sols són sectors industrials. I això és inadmissible, això, si estiguéssim potser en una altra situació, si el senyor Subirà, que cada vegada que parlo d'aquest tema marxa de la Cambra —és la segona vegada; l'altra vegada va ser la Moció passada; ara ha tornat a marxar de la Cambra—, hauria de contestar-me, en tot cas, això, i hauria de dir ell que creu que estic equivocat, ho hauria de dir en aquest moment; però, certament, ha tornat a marxar de la Cambra.

Flac favor, senyores Diputades i senyors Diputats, a la institució de la Generalitat amb aquesta política; flac favor a l'esperit emprenedor del nostre poble. Perquè es fa un flac favor, senyores Diputades, a la nostra institució quan 40 de les 155 empreses avalades —dades del senyor Conseller, que avui tampoc és aquí— resulta que no poden afrontar els avals fallits, no poden afrontar el crèdit a l'hora que els demanen que retornin la part que correspon amb l'amortització corresponent, i resulta que la Generalitat ha de pagar els 1.400 milions que això representa.

Però, és que si això ja és greu, saben què vol dir això, senyores i senyors Diputats? Saben què vol dir? Vol dir, fixin-se vostès, que una ponència tècnica, composta pel Director General de Política d'Indústria, Tecnològica i Energètica i, a més, tots els caps de serveis de tot el Departament d'Indústria —els puc dir, tinc poc temps, no els anomenaré; són tots—, més una composició d'una comissió de la CARIC, que està composta pel Conseller d'Indústria, més quatre vocals de tots els Departaments —Economia, Treball, Comerç i Agricultura—, més un consell assessor de cinc vocals nomenats pel Conseller d'Indústria, entre persones rellevants i qualificades del món econòmic financer, doncs, han emès informe favorable sobre uns plans de viabilitat a cinc i a deu anys vista que han resultat fallits : 40 de 155. Aquests senyors s'han equivocat 40 vegades emetent informe favorable sobre uns plans de viabilitat, de 155. Miri, jo no m'ho crec; jo penso que això és molt greu. Si això fos així, difícilment podríem tenir confiança en la nostra Administració. Flac favor a la institució, flac favor al prestigi de l'Administració en aquestes qüestions.

I també és un flac favor a l'Administració, a la nostra Administració, quan un comitè d'empresa d'una empresa important de Catalunya se'n va a veure el senyor Pujol i el senyor Conseller de Treball —fa una estona era aquí, ara ha marxat— i els demanen un suport per una empresa concreta o bé un aval per garantir una sèrie de documents de canvi, lletres, paper, per descomptat, i els diu que per part d'ells «cap problema, escolti!, per part nostra no hi ha cap problema, ho veiem clar, ho podem fer; això sí, volem una carta del Partit Socialista de Catalunya que ens doni suport en aquesta petició». Què en creuen vostès, d'això? Que és una nova modalitat, un nou reglament? I això, senyores i senyors Diputats, va passar aquesta setmana passada, i ahir mateix va passar quan la gent d'aquest comitè va dir : «Però així, vostès no donen l'aval, per què? Perquè no hi havia una carta del PSC?», i van dir : «Sí, senyor; exactament». Això ho va dir el Conseller de Treball :

«No donem l'aval perquè no hi ha aquesta carta».

Això, no sé vostès com ho qualificaran, però jo ho qualifico de molt greu. Quin ús volia fer, el senyor Conseller, d'aquesta carta? Quin ús volia fer el senyor Pujol, d'aquesta carta? Per què demanen una carta? Que no sigui dit, senyores Diputades, senyors Diputats, que no sigui dit : per part nostra entregarem aquesta carta, l'entrego ara mateix : senyor uixer, si us plau, si em permet... (*Aplaudiments en un sector de la Cambra.*) Porti-ho al Consell Executiu, al senyor Conseller i al President de la Mesa perquè serveixi de registre; si no, el pot portar al registre, si no me l'accepten. (*Rialles.*)

Senyores Diputades, senyors Diputats, això és greu. Accions com aquestes són un desprestigi per a la nostra Administració autonòmica, i són un desprestigi i una desmoralització de l'esperit emprenedor del nostre poble. Això és així. És lamentable que, quan hi ha un Govern de l'Estat, que està en un clima de confiança i, per què no, d'optimisme, sí, senyors; molts Consellers d'aquí de la Generalitat, van estar a les Jornades de Lloret i van veure que el món de l'empresa catalana donava suport i estava satisfet de les accions que portava el Govern de l'Estat en el tema d'indústria, en el tema de l'empresa, i ho vam veure allà, i ho va veure el senyor President : que, a Catalunya, la nostra acció de govern caigui en aquestes qüestions que jo no goso qualificar. Vostès mateixos veuran com les poden qualificar.

Perquè, senyores Diputades, senyors Diputats, per estimular l'esperit emprenedor del nostre poble cal joc net, i això no és un joc net, això no és un joc net. Difícilment ens podem omplir la boca, se la pot omplir, la boca, el Govern de Convergència parlant que s'ha de potenciar la societat civil, quan privilegia una part d'aquesta societat civil. Això no és ètic, senyores i senyors Diputats, això no és seriós.

Per tant, i darrera qüestió —veig que se m'encén el llum—, hi ha un tercer punt en aquesta proposta, que parla que encara hi som a temps. Encara queden 1.800 milions de pessetes a través de la CARIC —el senyor Conseller va dir que no en quedaven tants; jo em refereixo als que han sortit escrits en el *Diari Oficial de la Generalitat*—, encara en queden 1.800. Hi ha sectors industrials de Catalunya que cal reconvertir, cal ajudar, que estan en procés de reconversió; un és la línia blanca, i abans de final d'any, perquè s'acaba aleshores, no podem; una altra és l'empresa Piher, l'empresa Piher de semiconductors, que el senyor Conseller, en declaracions de premsa de l'any 84 ja, s'havia compromès a recolzar el sector de components; són empreses, són sectors que, si no s'ajuden ja, i encara tenim recursos, difícilment podran tenir viabilitat.

Per tant, resumint, i per acabar, senyores Diputades, senyors Diputats, l'entrada al Mercat Comú dóna esperança al nostre poble, si som capaços d'aprofitar aquest esperit emprenedor dels nostres homes i dones; si actuem com hem actuat, si fem l'ús que hem fet de la CARIC i d'altres qüestions de la manera que ho hem fet, estem, realment, desprestigiant la nostra Administració, estem realment desmoralitzant l'esperit emprenedor del nostre poble, estem, en definitiva, anant contra l'interès general del país, i això no és positiu per al nostre poble.

Per això, senyores Diputades, he presentat una Moció, una Moció que sé que és molt dura; estic convençut que difícilment serà aprovada per la majoria, però realment jo espero que almenys serveixi per corregir aquesta política. Si així ho aconseguís,

crèguim que em sentiria satisfet, que no em fa cap gràcia i no voldria haver de pujar a aquesta tribuna mai més, cap més vegada, per tractar de temes com aquests.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : No havent-hi com no hi ha esmenes, haurà de passar-se ara a la presa de posició dels Grups diferents per l'ordre habitual. Per tant, el representat de l'Esquerra Republicana de Catalunya, l'Illustre Diputat senyor Casanovas, té la paraula.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President, senyories... Bé, en aquesta proposta de Moció, evidentment nosaltres no apreciem el mateix que ha apreciat el senyor Riera del que en va sortir, del que se'n dedueix, de la interpellació que es va fer aquí.

El senyor Riera diu que constata que el Departament d'Indústria i Energia ha vulnerat els principis, els fins i els objectius establerts per la normativa de la creació i desenvolupament de la CARIC. Nosaltres, francament, no creiem que això hagi quedat vulnerat, no veiem en quin punt pot haver quedat vulnerat.

Ens diu el senyor Riera que això ha de servir per fomentar el sectors clau de la indústria. Quins són aquests sectors clau? Molt bé, però quins són aquests sectors clau? Els sectors clau, nosaltres creiem que es fomenten dintre de les normatives que hi ha per a la concessió dels avals; això hi figura si es considera clau o no. Ara, el que el senyor Riera considera sector clau no és considerat sector clau per la persona encarregada de fer la tria d'aquestes coses; sí, perquè abans han sortit les pipes, i perdoni, ara sí que pertany a les pipes, vostè no considera clau —ho va dir aquí— que s'ajudi una fàbrica de pipes, i aquesta fàbrica de pipes resulta que fa unes exportacions, i unes exportacions, doncs, que resulten força rendibles.

Bé, en el segon punt, no en vull parlar, no vull parlar del segon punt, perquè em sembla que ja és, com a mínim, la segona vegada que es presenta una moció en aquest sentit, perquè ja se n'havia presentat una altra vegada una, es va substanciar aquí, en aquest Parlament, sobre exactament el mateix assumpte i va quedar aclarida al seu dia. Per tant, jo no en tornaré a parlar.

I, pel que fa al tercer punt, allò que ha dit «la forma...», per un cantó ens diu que no s'ajuda prou, i per l'altre cantó ens diu que, dels avals que s'han fet, hi ha quaranta empreses que han fet fallida. Que jo sàpiga les ajudes s'han fet a totes..., els avals s'han produït a totes les indústries que ho han sol·licitat i que han complert els mínims establerts per a aquesta qüestió. Per tant, no ha quedat cap indústria que hagi complert els mínims sense que se li hagin concedit els avals.

D'altra banda, que hi hagi quaranta empreses que hagin fet fallida no vol pas dir que s'hagin perdut aquests diners. Normalment, les empreses que demanen un aval és precisament perquè tenen necessitat d'uns diners per tirar endavant, i que hagi fet fallida —evidentment hi ha el risc que facin fallida!—, però que hagin fet fallida quaranta empreses sobre el nivell d'empreses que vostè ha dit, més ben dit, sobre 600.000 milions que s'han..., 6.000 milions, perdó, 6.000 milions que s'han repartit entre l'any 82, que s'han avaluat entre l'any 81, 82, 83, no el 84 i sí el 85, els que importen aquestes fallides són uns 1.000 milions, uns 1.000 milions en fallides, que no vol dir pèrdues, perquè això, les fallides aquestes són suspensions de

pagaments, no fallides pròpiament dites, moltes d'aquestes indústries; i suspensió de pagaments vol dir que la indústria continua treballant i és possible que es puguin recuperar aquests diners, però així i tot, 1.000 milions sobre 6.000 milions vénen a ser un risc d'un 20%, que és un risc perfectament assumible si es vol avalar amb certa profunditat les indústries que ho sol·licitin.

Per tant, nosaltres —sentint-ho molt— no compartim els punts de vista del senyor Riera i anunciem que votarem en contra d'aquesta moció. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El grup parlamentari del Partit Socialista, renuncia a intervenir? Bé, aleshores, doncs, invito a parlar l'Illustre representant del Grup Popular. El senyor Víctor Colomé té la paraula.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Molt breument, senyores i senyors Diputats. En relació amb aquesta moció subsegüent a l'interpellació que es va formular al Consell Executiu sobre la política d'aval de la Generalitat per mitjà de la CARIC durant l'exercici pressupostari de 1985, el nostre Grup votarà en contra de la moció. I ho farem així perquè, si bé podem estar d'acord en el fons crític de la moció presentada pel Grup Socialista, la intervenció del Conseller d'Indústria al seu torn de rèplica, el passat dia en què es va presentar la interpellació ha estat definitiva per marcar la nostra intenció de vot. M'explicaré.

Jo crec, també, que la política d'aval és un instrument important de la política industrial d'un poble, i més encara quan l'Administració d'aquest poble no pot usar d'altres mitjans reservats al Govern de l'Estat. Ara bé, tots els instruments varien el seu nivell d'utilitat seguint la realitat social i econòmica del poble i no donen sempre, per tant, els mateixos resultats. Avui per avui, penso que hi ha altres instruments d'ajuda per a la nostra indústria que no són precisament els avals. I és aquesta nova línia d'actuació la que ens va semblar entendre de les paraules del Conseller Hortalà a l'anterior Ple. I no sols de la seves paraules, sinó també de l'estudi dels Pressupostos dels últims tres anys, on veiem una tendència a la baixa dels avals atorgats per la CARIC.

Només un punt on el nostre Grup vol manifestar, una vegada més, la seva disconformitat, i és la falta d'una línia clara, concreta i continuada en les actuacions d'ajut al sector industrial; i si bé, en el cas dels avals de la CARIC, el fet d'aprovar el Pressupost del 84, a final d'any, no va ser possible dotar la partida per a avals, sí volem assenyalar que, per al ciutadà, en molts casos —i en aquest per al sector industrial— li és difícil afrontar aquestes absències, que moltes vegades no sap fins quan duraran, i això suposa la impossibilitat de programar les seves pròpies actuacions.

Finalment, només apuntar que, aprofitant la iniciativa d'aquesta reestructuració del Departament d'Indústria i Energia, deguda a diferents esdeveniments, però, sobretot, suposem, a la necessitat d'adequar l'organització als nous requeriments de la nostra pròxima entrada a les Comunitats, es porti a cap, també, la reestructuració d'altres òrgans —com la mateixa CARIC— que, pensem nosaltres, han anat perdent operativitat amb el pas del temps. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a

l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, malgrat que l'Il·lustre Diputat senyor Riera ha acabat dient que havia presentat una moció força dura, jo em permetria dir que un lector inadvertit, llegint estrictament el text de la Moció, podria creure que el Grup Socialista és un entusiasta defensor de la mecànica dels avals. Jo crec que, almenys les senyores i senyors Diputats que ja pertanyíem a la Cambra en l'anterior legislatura, sabem que aquest no és el cas, o no ha estat el cas fins ara. Coneixent els avatars que va tenir el primer Projecte de Llei de Finances Públiques; en haver vist l'oposició a la CARIC i al seu reglament, etcètera, doncs, ens omple de satisfacció que, jo diria intuir, en aquesta Moció, aquest canvi d'actitud del Grup Socialista, perquè, en definitiva, el que se'ns diu, en aquests tres punts —jo ho interpreto així— és que, la política està bé, el que passa és que el Consell Executiu no ho compleix i, per això en el primer punt se'ns diu que es vulneren els principis, fins i objectius previstos a la normativa; en el segon es diu que se n'ha fet un ús que constitueix, en alguns casos, un greu atemptat als principis ètics; i s'acaba, al tercer punt, en un terreny més positiu, dient que s'actui, que es realitzin al més curt termini unes actuacions necessàries.

Dit d'això, jo voldria comentar breument cada un dels tres apartats. Quant al primer apartat, el d'haver vulnerat els principis, fins i objectius, jo diria que, repassant estrictament el que, en el debat, en la interpellació entre el senyor Riera i l'Honorable Conseller d'Indústria es va produir, veurem que el senyor Conseller va explicar que la normativa és la mateixa, en principi, però que, com que la política d'aval descansa sobre tres factors, per a ell l'estructura d'interessos, la viabilitat de les empreses i el fet que no és un crèdit o un préstec, sinó que és una garantia, en el transcurs d'aquests anys, des de l'inici de l'actuació de la CARIC, hi ha hagut unes raons tècniques, econòmiques i de política industrial —i ell, el senyor Conseller les anava desgranant— que han aconsellat variar, en part, l'aplicació, però no la normativa.

I, per concretar més, recordo que el senyor Hortalà ens va donar quins eren els criteris de concessió o d'actuació; criteris clars, objectius i concrets. Primer criteri : consolidació d'empreses líder en un sector —i per això, aleshores, va explicar, va justificar, el perquè unes empreses que semblaven atípiques podien rebre i havien rebut aquest aval.

Un segon criteri és el d'actuacions d'emergència en sectors que es consideren estratègics per al futur del país.

Un tercer criteri és el de la contribució a la reconversió energètica. Realment el Departament d'Indústria i Energia ha desplegat grans esforços en aquest tema de l'estalvi energètic, que és importantíssim per a la societat del demà, com serem tots després de la crisi energètica dels anys 70.

I, finalment, un quart criteri era el de complementar els esforços de reindustrialització territorial en diferents indrets de Catalunya, deixats fora la ZUR, i tots vostès coneixen quina és la situació d'unes zones tradicionalment industrialitzades que, generalment per raons, en molts casos, justificades, no han pogut ser incloses en la declaració de ZUR de Catalunya. Per tant, doncs, nosaltres entenem que no ha existit aquesta vulneració.

Quant al segon punt, jo agraeixo al senyor Riera que, en l'ex-

plicació que ha fet ara a la Moció, s'ha referit només a una actuació, a un aval, de l'exercici 85, perquè el debat —com diu molt bé el títol de la interpellació i, en definitiva, de la Moció— és sobre l'any 85. Ara, el senyor Riera en la seva explicació en la interpellació ens va fer referència a actuacions molt llunyanes, tan llunyanes com un crèdit concedit l'11 de desembre de 1981, i que aquest crèdit i altres similars han anat sortint al llarg de tots aquests anys a través de la discussió de pressupostos, de la Llei de Finances, de mocions, etcètera.

Jo voldria dir que una d'aquestes empreses, a què s'ha tornat a referir —quant a persona, no quant a empresa— avui el senyor Riera, la del nostre portaveu, en aquests moments, del Grup parlamentari, recordo perfectament que ja fa diversos anys que, en un debat de pressupost —si no recordo malament—, va fer davant de la Cambra solemne declaració i plena justificació, al nostre criteri, de quina era la seva manca de relació amb aquesta empresa, que hi havia una similitud de nom i uns lligams familiars, però no materials, econòmics.

Jo no voldria deixar aquest punt sense dir un tema que jo diria que m'afecta personalment. Jo crec que l'Il·lustre Diputat senyor Riera és, realment, un Diputat modèlic, perquè aprofundeix moltíssim en els seus dossiers, en les seves informacions, i això té més mèrit —saben vostès, senyores i senyors Diputats, perquè molts de vostès l'hauran experimentat— pel fet de ser un Diputat de l'oposició i, en la composició matemàtica que, ara per ara, té la Cambra, ha de suposar que difícilment reixiran els seus esforços i, malgrat això, realitza uns treballs —a mi em consta— molt aprofundits. I per això m'estranya i lamento que, en l'explicació que ens va fer ell l'altre dia, entre les empreses a què es va referir, va parlar d'una empresa concreta dient que era de Terrassa i que estava vinculada amb un Diputat del Grup del Convergència i Unió. I jo, com a Diputat terrassenc, voldria rectificar el senyor Riera que aquesta empresa —com després li hem aclarit i hem estat d'acord, personalment, al marge de la Cambra— que no és de Terrassa i, per tant, no hi ha cap Diputat d'aquesta Cambra, terrassenc, que hi pugui tenir cap relació.

Jo comprenc que, en política, no es pot esgrimir el que se'n diu, en termes jurídics, l'excepció de cosa jutjada, perquè això s'ha discutit molt, i, per tant, doncs, políticament es pot tornar a esgrimir, i per això —tornant al que deia en començar el comentari d'aquest segon punt— jo celebro que en aquests moments s'hagi referit a un aval de l'any 85, i a un aval de ràdio.

Aleshores jo, en aquest punt, només puc fer que reproduir la resposta que li va donar, en el curs de la interpellació, el senyor Conseller, en el sentit que les emissores de ràdio, encara que potser al comú dels mortals li pot semblar que té poca relació amb la indústria, doncs —com se'ns va dir— hi ha una normativa, ben específica, legal, de l'Administració central que equipara el sector de ràdiodifusió a empreses en reconversió i, per tant, poden accedir als préstecs del Banc de Crèdit Industrial i, en conseqüència, rebre avals.

Finalment, quant a la petició que el Consell Executiu realitzi en el més breu termini, en el més breu termini possible, aquestes accions de reconversió dels grups d'empreses o empreses representatives dels subsectors claus de l'estructura, jo també, voldria dir-li —repetir-li— el que ja li va dir l'Honorable senyor Conseller quan concretament deia : els plans de reconversió oficials que existeixen en aquest moment, a més a

més de les actuacions específiques en el tèxtil, l'electrònica —a què vostè s'ha referit— i els fertilitzants, han quedat reduïts a quatre grans sectors. I, a Catalunya, la resta dels sectors i subsectors, en tant que sectors i subsectors —hi estem d'acord : és un dels objectius prioritaris de la CARIC— no han demanat, al llarg de l'any 85, accions de tipus col·lectiu, no n'hi ha cap. Per tant, no hi ha cap mancança, en absolut.

El Sr. PRESIDENT : Prego...

El Sr. ESCUDÉ : Il·luminat..., sí, senyor President. Il·luminat per la...

El Sr. PRESIDENT : Amb retard, eh! amb retard, senyor Diputat.

El Sr. ESCUDÉ : Sí, gràcies, senyor President. Doncs, jo voldria també dir, perquè ha tornat a incidir, jo diria, en un error metodològic o conceptual, el senyor Riera, que els avals és una garantia, no és un diner, o un crèdit o un préstec; per tant, no es pot dir —com ell acabava dient— que hi havia 1.800 milions. El senyor Conseller va deixar clar que n'hi havia uns 800 de disponibles, doncs, que hi ha unes quantitats disponibles.

Dit tot això, senyores i senyors Diputats, comprendran que per l'explicació i la justificació que he fet de la posició del Grup de Convergència i Unió, nosaltres votarem en contra de la totalitat d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Anem a sotmetre, doncs, la Moció a votació. Es pot fer en bloc, suposo? Sí?

Bé, els qui siguin favorables a la Moció que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La moció ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Execució del Decret 243/1985, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Passem a la Moció següent, ara. És la que ha presentat i defensarà l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats; en congruència amb la interpellació presentada en la sessió plenària anterior hem presentat una moció que també vol ser amb un caràcter molt positiu. Després de sentir la contestació i les explicacions de l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en aquesta Cambra, vam creure convenient presentar una moció en la línia que permetés la millora del Decret de reconversió i modernització de les plantacions fructícoles a les terres del Segrià i de la Noguera. Considerant la importància que té el fet de donar ajuts, el fet d'ajudar els pagesos a modernitzar i reconvertir les seves explotacions fructícoles, considerant, a més a més, que aquest Decret complementa una política d'ordenació d'explotacions de l'Estat, que

no contempla l'ajuda per a aquelles produccions d'alt rendiment, o d'alta producció, nosaltres hem volgut, amb aquesta Moció, presentar tota una sèrie de posicions que permetin la millora del Decret. Sentint el senyor Conseller podíem escoltar que se'ns deia que en la recerca de la col·laboració, de la discussió, de la reflexió, podríem trobar maneres i formes de millorar l'actuació política de govern en l'agricultura catalana.

És per això, que el Grup Socialista ha presentat una moció en aquesta línia. En primer lloc, voldríem, en el punt 2 de la Moció, fer que el Parlament aprovés que, per a l'any que ve, el Decret que en aquests moments només està dotat amb 10 milions, ho estigui, com a mínim, amb 60 milions de pessetes, la qual cosa no fa més que corroborar les paraules o la proposta que el Conseller ens feia en aquesta Cambra. No demanem, per tant, cap impossible, no demanem, a més a més, res que no sigui necessari. El mateix Conseller considerava la necessitat d'augmentar la partida pressupostària amb 60 milions de pessetes, i més quan el Decret de reconversió i modernització de fruiters només està ubicat per a les comarques de la Noguera i del Segrià, i nosaltres demanàvem que també ho estigués per totes les zones fructícoles del nostre país. Però, a més a més, amb la substanciació de la interpellació en el Ple passat va quedar clar, es va fer constància, que el conjunt de recomanacions que es fan als pagesos de quines són les varietats de fruites que han de replantar, per modernitzar o reestructurar la seva explotació, no són les més adients i que, a la vegada, poden ésser per a l'any que ve donades a un altre tipus de varietats més d'acord amb les necessitats europees, més d'acord amb els mercats europeus i mundials amb els quals els pagesos catalans hauran de competir.

És per això que el Grup Socialista demana a aquesta Cambra que prengui en consideració la necessitat que el Consell Executiu, la Conselleria d'Agricultura, encomani un estudi per conèixer quines són les varietats de fruiters que tenen més futur de cara als mercats mundials per poder aconsellar als nostres pagesos quines són aquelles varietats que hauran de plantar; les més convenientes no solament per als mercats, sinó també les més convenientes perquè puguin produir al màxim, i amb les millors condicions, tenint en compte les condicions edafològiques, de clima, personals, etcètera, que configuren l'agricultura catalana.

També nosaltres, en l'anterior interpellació, vam poder constatar la necessitat d'estudiar d'una manera clara que la Conselleria d'Agricultura encomanés els estudis convenientes per conèixer quins eren els agents nocius que en aquests moments actuen sobre les diferents varietats de fruites, perquè ens podríem trobar que en alguna determinada zona recomanéssim a un pagès que plantés una varietat determinada i que resultés que, en aquella zona, per la microflora o microfauna bacteriològica o de fitotoxines que hi hagués, aquella varietat no tingués cap mena de futur. En aquests moments, no hi ha uns estudis seriosos que puguin crear o tinguin la possibilitat que hi hagi un mapa d'agents nocius en les zones agrícoles a modernitzar. També la Moció fa esment de tot un conjunt de punts que permetrien la millora del Decret, la millora d'una sèrie d'articles del mateix Decret que permetrien que el conjunt de pagesos tingués molta més facilitat per aplicar-lo, per acollir-se, de rebre aquestes ajudes. Així, el Grup Socialista pensa que tenint en compte que l'adhesió d'Espanya a la Co-

munitat Econòmica Europea significa un important repte també per als fructicultors, i que aquest important repte ho és, sobretot per a aquells pagesos que estan individualitzats, que no estan agrupats o associats en cooperatives d'agrupacions de productors agraris —organisme importantíssim i fonamental de cara a l'aplicació dels preus de retirada, que en la Comunitat en aquests moments ja funciona i que haurà de funcionar també a Catalunya—, fa que el conjunt d'ajudes destinades a la modernització de la seva explotació fossin prioritàries per a aquells pagesos que estiguessin agrupats; d'una manera indirecta forcem els pagesos, els fructicultors, que s'agrupin amb agrupacions de productors agraris, amb cooperatives amb la qualificació d'agrupacions de productors agraris. La possibilitat, també, de participar en l'execució del Decret a les organitzacions professionals pageses, perquè és la millor manera de controlar l'execució del Decret i que, a més, s'aconsegueixi que el conjunt d'ajuts vagin destinats als veritables pagesos, a aquells que treballen la terra, a aquells que, realment, tenen el cost i també el benefici.

També la possibilitat de limitar el total auxiliar per a la desinfecció dels sòls. En aquests moments, una desinfecció de sòl pot oscil·lar des de les 40.000 pessetes fins a les 400.000 pessetes. L'única garantia que la desinfecció del sòl s'ha fet és l'anàlisi del sòl i, per tant, buscar si hi ha algun agent nociu i, a la vegada, les factures de la casa d'insecticides. No hi ha cap altra manera de comprovar-ho. Qui ens assegura que una factura de 400.000 pessetes per a la desinfecció del sòl per hectàrea és realment el treball, l'acció que s'ha fet en aquell sòl? Nosaltres pensem que hauríem de posar un topall, com a màxim, per auxiliar, perquè d'una altra manera no hi ha cap possibilitat de controlar el frau que, senyores i senyors Diputats, no ho dubtin hi serà si no es fa algun sistema de control addicional. També la possibilitat de limitar la concessió d'ajuts a la dimensió total de les explotacions o a les seves condicions socio-econòmiques. Ens omplim la boca, senyores i senyors Diputats, de parlar que volem les ajudes per a aquelles explotacions familiars pageses, que volem els ajuts per a aquelles explotacions que realment ho necessiten. Si hi ha uns cabals de diners migrats, si els cabals sempre seran insuficients, si sempre anem dient que no hi ha prou diners, els pocs que hi ha, els hem de destinar per a aquells que realment els necessiten. I, per tant, nosaltres pensem que s'hauria de limitar per dalt la dimensió o les condicions socio-econòmiques de les explotacions. Una explotació de 100 hectàrees o de 50 hectàrees de fruita no necessita, almenys per aquesta via, una determinada ajuda de la Conselleria. Nosaltres pensem que, tenint en compte les altres produccions, l'alta rendibilitat, té la possibilitat, el potencial econòmic per fer-s'ho per ella mateixa. Realment cal ajudar aquelles explotacions que ho necessiten.

També, senyores i senyors Diputats, la Moció intenta que el decret per al proper any reculli tot un conjunt de condicionants per aconseguir els ajuts per a la modernització de les explotacions fructícoles. Per exemple, l'establiment de reg per a l'estalvi d'aigua; per a la viabilitat del sòl per a la plantació de la varietat desitjada; per a la possibilitat de condicionar l'atorgament d'aquests ajuts a l'anàlisi dels sòls, no solament que es desinfecti el sòl o que s'utilitzin uns plançons certificats, sinó que també es faci una determinada anàlisi del sòl, i que la plantació que se li recomani que es planti, reuneixi les condicions, perquè si no

ens podem trobar que si no es fa així, plantem o ajudem a plantar varietats de fruiters en zones en què les condicions del sòl no són, ni de bon tros, les més adequades.

Veig que se m'ha escolat el temps, seria interminable la meua exposició del que caldria fer amb la reconversió de fruiters, com la reconversió i modernització d'altres sectors productius de l'agricultura catalana, però a ningú, o a cap Grup de la Cambra, se li escapa que el Grup Socialista ha volgut en aquesta Moció, una Moció amb un marcat caràcter positivista, buscar la millora del decret per a la propera legislatura, per al proper any, per entendre'ns, i, d'aquesta manera, que el conjunt de pagesos en surtin beneficiats.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, no havent-hi tampoc esmenes, anem a procedir, doncs, a la intervenció dels diferents Grups per l'ordre habitual. El senyor Víctor Torres, d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, la interpellació que va desenvolupar el Diputat senyor Ayguadé el dia 13 proppassat es va centrar, al nostre entendre, en alguns punts molt concrets. Molt concrets i que poden plantejar l'aplicació del Decret número 243/1985. És referia, sobretot, el Diputat senyor Ayguadé, a una defectuosa informació dels agricultors en el que fa referència a la situació creada per la nostra propera entrada a la Comunitat Econòmica Europea i concretant-se en el Decret de reconversió i modernització de les proteccions fructícoles, el Diputat Ayguadé es dolia, com s'ha dolgut avui, en certa manera, que la zona sigui territorialment limitada al Segrià i a la Noguera, que les dotacions pressupostàries siguin insuficients, es dolia també del topall de 4 hectàrees per accedir a la reconversió i es dolia, en fi, de les excessives complicacions burocràtiques i administratives. Nosaltres varem posar en relleu, com a punts més importants, aquests que acabem de citar. Jo crec amb tota sinceritat que les informacions que va facilitar l'Honorable Conseller d'Agricultura són o eren o foren de natura a apaivagar les legítimes inquietuds del Diputat Socialista. Cal no perdre de vista, en aquest debat, que es tracta d'un inici de programa, es tracta d'un primer pas, es tracta d'un experiment innovador i que, d'entrada, evidentment, no té la pretensió d'esgotar el tema ni d'abraçar-ne tota l'extensió, ni tots els seus aspectes. És evident que caldrà desplegar aquest Decret en extensió i en profunditat, però caldrà fer-ho, caldrà seguir pas a pas els resultats d'aquest primer pla i, progressivament, caldrà tractar altres aspectes d'un programa exhaustiu de reconversió fructícola.

Voldríem precisar que la major part dels nou apartats del punt primer de la Proposició socialista ja foren aclarits pel responsable del Departament i alguns altres han estat afegits posteriorment com, per exemple, el d) i el c) i algun altre —si no ho recordo malament—, i volem reconèixer que la llista continguda en el primer punt és el reflex d'un coneixement del tema i d'un desig sincer de completar les disposicions inicials i, a aquest respecte, voldríem recordar que el Consell Miró va oferir-se per dialogar sobre aquestes possibles ampliacions que ell, de cap de les maneres, considerava tancades. Per la nostra part, pensem utilitzar aquest oferiment i ens proposem de seguir detingudament els futurs desplegaments del Decret, el que no farem, en canvi, és pretendre circumscriure en uns

límits estrictes en l'espai i en el temps el camp d'acció de la reconversió fructícola i, és per aquest motiu, que nosaltres votarem en contra del primer punt. I també votarem en contra dels altres tres, però per motius diferents. En el debat de la interpellació va quedar clar que les previsions per als Pressupostos del 1986 eren de 50 o 60 milions de pessetes, que és, justament, la quantitat que esmenta el segon punt. Creiem que tots tenim prou interès que aquesta quantitat no sigui rebaixada —ni el Grup Socialista, ni el Conseller, ni nosaltres, evidentment, hi tenim cap interès—, i farem el possible, quan arribin les discussions pressupostàries pertinents, perquè aquesta rebaixa no tingui lloc.

Els punts 3 i 4 formulen un desig : que el Departament d'Agricultura estudiï per millorar la producció i per adaptar-la a les exigències dels mercats europeus. Bé, jo l'altre dia vaig assistir a una reunió informativa de la Comissió d'Agricultura i vaig escoltar una informació que es va perllongar durant més de dues hores i mitja de l'Honorable Conseller d'Agricultura. No vull dir que tota la seva exposició fos dedicada, ni de bon tros, a aquest punt concret, però és evident que podríem extreure'n —de la seva llarguíssima exposició— punts concrets que demostrin la voluntat de la Conselleria d'adoptar totes les mesures pertinents perquè no se'ns escapi el tren de la nostra incorporació al Mercat Comú, a la Comunitat Econòmica Europea.

Per altra part, creiem sincerament que hi ha un altre argument i és que, encara que aquest organisme no sigui perfectament adequat al propòsit d'aquesta Moció, creiem que l'IRTA pot, en certa manera, coadjuvar a assolir els objectius que pretén assolir aquesta Moció del Partit Socialista.

Nosaltres no creiem que sigui necessari augmentar el nombre de resolucions aprovades perquè, pel que fa referència a aquesta en concret, creiem que, efectivament, el seu conjunt és perfectament digne d'ésser pres en consideració, però, per una altra part, pensem que la labor que està efectuant la Conselleria d'Agricultura i la labor que en el seu programa, exposat fa uns dies a la Comissió d'Agricultura, es pretén portar a terme amb aquestes consideracions, nosaltres donem un vot de confiança a la Conselleria d'Agricultura i, per tant, no creiem que sigui necessària aquesta resolució, tot i que en la major part dels punts no hi tenim cap oposició frontal.

Per tant, per una, podríem dir-ne, qüestió d'operativitat, nosaltres votarem en contra de la totalitat d'aquesta Moció. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En representació del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula al senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, efectivament, per posicionar-nos davant la Proposició no de Llei presentada pel Grup Socialista i, d'entrada, dues qüestions.

La primera és que, a cavall del debat que sobre aquest tema hi va haver en una interpellació en la darrera sessió plenària d'aquest Parlament, el nostre Grup parlamentari es temia la presentació d'una Moció, diguem-ne, enfrontada, amb una oposició frontal al Decret 243/85 del Consell Executiu, i ens temíem la presentació d'una Moció en aquesta línia, en aquesta direcció.

Afortunadament, la lectura del text presentat pel Grup Socialista ens desvetllava aquests dubtes i ens aclaria aquestes preo-

cupacions, i vèiem que la Moció anava —com deia abans el Diputat senyor Pere Ayguadé— en una línia de caire positiu, en una línia de caire absolutament i inequívocament constructiu, i això decanta la posició del nostre Grup parlamentari, en primer lloc a no presentar-hi esmenes i, en segon lloc, a donar suport a la Moció presentada pel Grup Socialista.

Per què? Perquè el que diu aquesta Moció és que es tracta de modificar per a l'any 1986 aquell Decret i, per tant, es tracta, en definitiva, d'ajustar per al proper any legislatiu, per al proper any de govern, allò que ja està contingut en aquell Decret. Si la Moció hagués estat una moció d'absolut rebuig al que es diu, al que s'explica en el Decret 243/85, nosaltres no hi hauríem estat d'acord. Però com que precisament el que intenta és modificar, no suprimir aquell Decret, i modificar-lo aixecant el punt de mira que el Decret conté en ell mateix, nosaltres, evidentment, hi estem d'acord. Hi estem d'acord perquè els criteris que es defineixen en l'apartat primer de la Moció són criteris que entenem, des de la nostra posició política, racionals, coherents i —si se'm permet— de més llarg abast que els que estan continguts estrictament en el Decret que avui estem tractant. I que es tracta, en definitiva, a partir d'una iniciativa del Consell Executiu, segurament obligada per la proximitat del nostre ingrés a la Comunitat Econòmica Europea d'eixamplar els objectius que es contenen en aquesta iniciativa del Consell Executiu i anar un xic més enllà. Anar un xic més enllà en el tema d'introducció de les anàlisis de sòls, tot i que entenem —i ho volem deixar clar— que aquest plantejament està contingut ja en el Decret 243/85, però es tracta, en definitiva, d'enlairar el sostre d'aquest tema de les anàlisis de sòls, tema clau en el sector fruíter fonamentalment, i en d'altres per descomptat. Es tracta, en definitiva de donar al tema cooperatiu, agrupacions de productors agraris, un caire prioritari en l'aplicació d'aquell Decret. Es tracta de garantir la participació dels sindicats pagesos o les organitzacions professionals agràries en la gestió, en la gènesi i en el desenvolupament d'allò contingut en aquest Decret per a l'any 1986. Es tracta d'estimular el foment per a l'estalvi d'aigua per a usos de reg de cara a l'any 1986. Es tracta de l'ampliació possible de la zona subjecte d'ajut, etcètera.

Per tant, entenem que amb aquesta Moció es tracta de dir : «Consell Executiu, aquest Decret que vostès han fet —bé o malament— per a l'any 1986 caldria que es concretés enlairant el punt de mira del mateix Decret i situant-lo a partir d'aquests objectius, incrementant els seus recursos pressupostaris, millorant, en definitiva, els continguts bàsics d'aquest Decret.

Per tant, a partir d'aquest posicionament, nosaltres entenem que no podem donar-hi sinó un vot positiu i, en definitiva, votar favorablement aquesta Moció presentada pel Grup Socialista.

I, és clar, quan rumiem, quan pensem quina pot ser la direcció de votar «no» a aquesta Proposició, no podem donar per bons els arguments que acaba d'exposar Esquerra Republicana de Catalunya, de dir més o menys el que sempre ens diu : «que estem molt d'acord amb aquesta Proposició, però...» i un seguit, un reguitzell de consideracions a favor del Consell Executiu, «ja ho faran, ja veurem si ho fan, ja els controlarem.» No, nosaltres entenem que votar «no» a aquesta Moció pot ser, en tot cas, un exercici de protagonisme polític, de dir : «bé, estem d'acord amb el que diu la Moció, però com que en

definitiva llavors votar-la a favor representaria dir, o insinuar, que nosaltres no estiguéssim fent ja allò que està dient la Moció, per això votem en contra. » Bé, jo crec que aquest no és el problema. Aquí hi ha una Moció presentada per un Grup de l'oposició que millora substancialment una norma dispositiva del Consell Executiu sense demanar la seva supressió, sinó dient que l'any que ve s'enlairin els objectius a partir d'aquest seguit de consideracions i, per tant, nosaltres —lluny de fer votacions en aquesta Cambra per estimular determinats protagonismes polítics— entenem que cal donar-hi el «sí» i, en conseqüència, senyor President, anunciem el nostre vot favorable a la Moció presentada pel Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara al Grup Popular d'intervenir, i perquè ho faci tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Santacreu.

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, pujo a aquesta tribuna per fer, molt breument, el posicionament del Grup Popular a aquesta Moció subsegüent a la interpellació formulada pel senyor Ayguadé i contestada per l'Illustre Conseller d'Agricultura, Pesca i Ramaderia (*rialles*) de l'execució del Decret 243/1985, referent a la renovació i modernització de les explotacions fructícoles. Vaig seguir amb molt d'interès el debat del Ple de la Cambra, tant la intervenció del senyor Ayguadé, com la del senyor Conseller, i haig de dir que em sembla —com moltes coses de la vida— que tots dos tenien bastant raó.

D'una banda, el nostre Grup creu —com el senyor Ayguadé— en la necessitat d'ampliar les actuacions previstes en aquest sentit a altres comarques catalanes i la necessitat que els pagesos aconseguixin l'existència dels ajuts que ha concedit el Departament d'Agricultura.

D'altra banda, ens sembla que dictar un nou Decret que reguli l'actual no faria més que endarrerir les coses. El Conseller ens deia que ja han estat presentades dues-centes sol·licituds d'ajuts. Ens sembla que derogar-lo ara no podria anar bé, sobretot perquè els punts que ens proposa el senyor Ayguadé en el primer apartat de la seva Moció ens sembla que no és massa important de canviar-los.

Senyores i senyors Diputats, en més d'una ocasió he manifestat ja des d'aquesta tribuna que no podem allunyar d'aquest Parlament la realitat practicada que volem per als nostres pagesos. Aquesta Cambra no es pot limitar a aprovar lleis —fins ara hem fet tres lleis—, que després tinguin escassa transcendència a la pràctica, ni creiem que el Departament d'Agricultura hagi de continuar en la tònica de dictar Decrets, que després no tinguin excessiva transcendència a causa de no poder comptar amb els diners suficients per afrontar aquesta política d'ajuts que necessiten els nostres pagesos.

Ens sembla que deu milions de pessetes —com ara fa uns dies el nostre Conseller ens va dir que tenia aprovats, i que possiblement en tindrà cinquanta o seixanta per a l'any 86— poden afrontar les necessitats que necessita el sector fructícol i ens sembla que també és una tònica general d'aquest Govern de dir que no dedica els recursos necessaris que necessita aquest sector agrícola ramader. Hem de pensar que aquest sector està molt ofegat econòmicament i viu en pèssimes condicions econòmiques molt sovint, donat que en molts casos els nostres pagesos han hagut d'hipotecar la seva economia, demanant crèdits que després hauran de pagar amb un gran interès.

Per tot això, nosaltres pensem que cal que el Departament d'Agricultura i el Consell Executiu en general, conscient de la necessitat de fer un nou replantejament de la seva política d'aplicació de despeses, doni al camp el suport que mereixen les nostres sacrificades famílies del camp. Per tot això, senyor Ayguadé, també pensem que aquest és un tema que caldrà tractar en el debat dels Pressupostos de l'any 1986, més que com objecte d'una resolució del Parlament, com proposa vostè en el punt segon de la seva Moció. La renovació o la reconversió del sector fructícol, com qualsevol altre sector, ha de ser objecte d'un debat molt general, no pas com el que avui ens ocupa.

Per tot el que fins ara he exposat, senyor Ayguadé, li anuncio que votarem en contra dels dos primers punts de la seva Moció, perquè creiem que un nou decret que derogués l'actual no faria res més que retardar totes les seves coses i perquè creiem que el seu segon punt caldrà tractar-lo més endavant, en el debat dels Pressupostos del 1986.

Ara bé, li anuncio també que nosaltres votarem a favor dels dos darrers punts de la Moció que vostè presenta, i això perquè ens sembla que el Departament ha de dur un assessorament tècnic, que molt sovint manca als nostres pagesos, i perquè creiem que és positiu també oferir-li un estudi, a la pagesia catalana sobre la possible demanda de varietats fructícoles perquè ho demana el Mercat Comú.

Però, com ja he dit en el començament de la meua intervenció, una de les preocupacions que tenim en comú, senyor Ayguadé, és que els pagesos siguin no tot allò (*remor de veus*), que els poguem ajudar. És per això...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. SANTACREU : ... que nosaltres esperem que el Govern, en cas que prosperi aquesta Moció, en els apartats 3 i 4, els resultats d'aquests estudis puguin arribar a tots els pagesos de les nostres comarques.

Res més, moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Senyor President, separar la votació amb l'1 i 2...

El Sr. PRESIDENT : Sí, ja ho he entès, ja... Ara, per parlar en nom de Convergència i Unió tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Graells.

El Sr. GRAELLS : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, queda clar en la Moció que almenys la iniciativa política del Decret de modernització d'explotacions fructícoles si més no s'estima favorablement pel Grup Socialista. Pretén, això sí, que es modifiqui en tot un seguit d'extrems, amb una argumentació, al nostre entendre, més tècnica que política respecte a la qual cosa el nostre Grup, punt per punt i apartat per apartat, ha de dir el següent.

Punt 1, apartat a). Nosaltres creiem que per les experiències de les plantacions passades en els camps on s'han de realitzar les millores ja és coneguda l'aptitud del sòl i, si es tracta de conèixer la viabilitat d'una nova varietat, els factors condicionants més importants, com els Illustres Diputats saben, són que no coincideixi la floració amb el període de gelades, que la maduració coincideixi amb uns dies comercialment oportuns, que el fruit tingui la consistència desitjada, etcètera.

Tot això dependrà principalment de les condicions ambientals, és a dir, del microclima on s'ubica el camp, i, en aquest cas, el que no farà falta no són anàlisis de sòls, com proposa la Moció, sinó camps experimentals, que és el que fomenta el

Departament. La Moció vol condicionar també la plantació a l'establiment de reg que permeti l'estalvi d'aigua. Aquesta proposta del nostre Grup és incomprensible, ja que es tracta de parcel·les que s'estan regant.

Apartat b). Si donéssim preferència, com es proposa en la Moció, a ajuts a totes les explotacions agràries pel fet d'estar integrades en una APA, en alguns casos afavoriríem els senyors l'activitat principal dels quals no és la pagesia, en detriment d'aquells pagesos que no estan associats a cap APA. El foment de les APA, al nostre entendre, s'ha de fer amb les altres línies d'actuació que hi ha.

Apartat c). L'execució d'una llei, igual que la d'un decret, és tasca que correspon a l'Executiu i, al nostre entendre, està clar que les organitzacions professionals agràries, per la seva naturalesa, no han de participar de l'execució de cap decret, com es proposa en la Moció. El que sí que han d'estar —i així ha estat pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca— consultades i constantment informades de la taula sectorial de la fruita dolça.

Apartat d). El Departament ja limita, d'acord amb la Moció, el total a auxiliar per a la desinfecció dels sòls amb mòduls que té establerts.

Apartat e). Ni el Departament ni el Decret fixen cap línia per a l'execució de les renovacions de fruiters, per la qual cosa és incomprensible la proposta d'ampliar-ne els terminis.

Apartat f). No dubto que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca farà tot el que sigui a les seves mans per agilitar les sol·licituds i, en certa manera, ja ho ha fet no exigint la quantitat de paperam que necessitaria el pagès per complimentar el decret que proposa el Grup Socialista en aquesta Moció.

Apartat g). Nosaltres creiem que és correcte, donades les condicions socio-econòmiques —entre les quals cal destacar el minifundisme, el fet que la propietat està molt repartida— que els ajuts es limitessin a un màxim de quatre hectàrees per explotació, i això vol dir que els fructicultors que només en tenen tres, en podran transformar, evidentment, solament tres, i el que en té cinc, com a màxim, quatre, i el que en té sis, i el que en té set, i el que en té vuit, i el que en té nou, i el que en té deu. I, d'aquesta extensió, es poden comptar amb els dits de la mà les explotacions que tenen un àrea plantada superior a les comarques del Segrià, la Noguera i zones confinants, i creiem oportú que vagin dirigides a totes les explotacions, siguin quines siguin les condicions socio-econòmiques d'aquestes, perquè el que es tracta és de millorar el sector.

Apartat h). Climatològicament, està definida la zona primeirenca, i en aquestes comarques, a l'altura de Torres de Segre, com saben tots els fructicultors, és la divisòria.

Apartat i). El Decret, com es diu en l'article primer, és experimental i, en la mesura que es detectin o apareixin en el futur àrees amb problemes que avui tenen les explotacions fructícoles del Segrià i la Noguera, el nostre Grup creu que, evidentment, hi han d'estar contemplades.

Punt 2. Contestant la interpellació de l'Il·lustre Diputat, l'Honorable Conseller deia textualment: «Ja li avanço ara quina serà la xifra entre els 50 i els 60 milions de pessetes que, afegits als 10 d'ara, faran una xifra suficient per atendre el volum de peticions i, per tant, en aquest sentit, no decebre expectatives». És banal, al nostre entendre, exigir ara a la Moció que, en cap cas, la quantitat pressupostada no sigui inferior als

60 milions, havent-hi hagut prèviament un pronunciament clar i precís del Conseller.

Punt 3. Una de les tasques de la Secció de producció dels vegetals dels serveis territorials de Lleida, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, és la de fer gratuïtament anàlisis micològiques i de nematodes fitopatògenes, gràcies als quals es té una bona informació de la gravetat d'aquest tipus d'infeccions, i aquest coneixement és el que motiva en part aquest Decret. L'Il·lustre Diputat sol·licita l'elaboració de mapes micològics i de nematodes, i nosaltres creiem que, potencialment, aquests queden definits en l'àrea que ocupen les mateixes plantacions, i la intensitat d'afecció d'aquestes elements fitopatògens serà sempre una variable dins aquest marc, en funció de l'estat dels arbres, del medi, dels tractaments que es facin, etcètera.

Miri, ja fóra bo l'elaboració d'un mapa micològic si fos realitzable, si fos viable; per exemple, imagini's un mapa micològic del gènere *lactarius*, no?, que aleshores ens pogués dir: «Polígon 2, parcel·la 28, tercera filera de pins, tercer pi, cinc passes al nord, cinc rovellons». Però, senyors, quan hagués passat el primer boletaire, què en fariem, d'aquest mapa micològic? Jo, el que vull dir amb això és que el mapa micològic i de nematodes del Grup Socialista és una utopia irrealitzable pel Departament.

Punt quart. La Conselleria d'Agricultura ha realitzat els estudis pertinents i en la informació que actualment hi ha de la demanda del mercat espanyol, de la CEE i mundial, i en funció també dels ecosistemes d'aquestes comarques, s'ha confeccionat el llistat de varietats més adients. El que es demana ja s'ha fet; que els tècnics del PSC-PSOE o els de Madrid, en alguns casos, no tinguin els mateixos criteris respecte a això que el DARP és un altre tema, però tinguem en compte que, en darrer terme, és el fructicultor el qui farà l'elecció, i també que aquests llistats de varietats, forçosament s'hauran d'anar modificant i evolucionant amb el temps...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que guardi silenci i deixi sentir l'orador.

El Sr. GRAELLS : I els que, evidentment, tindran molt a dir, seran els mateixos fructicultors, els mateixos interessats, a través de la taula sectorial de la fruita dolça.

La Moció, al nostre entendre, no millora res i no és de cap llarg abast. Per tot això, senyores i senyors Diputats, nosaltres votarem en contra de la Moció presentada, a la qual no veiem més justificació que la d'un intent que fa mans i mànigues per agafar el rave per les fulles.

Finalment, dir que l'esforç d'iniciativa de totes aquelles generacions de pagesos pioners del Segrià, la Noguera i zones confinants que, sense cap ajut i aprenent a força d'equivocar-se, fixaven en la nostra terra varietats de fruita de tot el món, alhora que es convertien en fructicultors —i en aquesta tasca és obligat recordar homes com el senyor Sala-Roqueta, de Balaguer, que, arran d'un viatge als Estats Units l'any 1925, va introduir per primera vegada al nostre país varietats de poma tan importants per a la nostra economia com és la *golden* i l'*starking*. Aquesta riquesa creada amb tant d'esforç, tant de treball, i avui principalment capitalitzada en els coneixements de tots aquests pagesos i en la infraestructura per ells creada, està seriosament amenaçada perquè les seves plantacions són envellides, perquè tenen problemes d'infeccions de sòls i potencial-

ment, darrere de totes aquestes generacions, hi ha joves agricultors que necessiten que continuïn essent viables.

El Decret 243 de 1985, del 6 d'agost, d'Ajut per a la Renovació i la Modernització d'Explotacions Fructícoles, respon al nostre entendre, puntualment al compromís programàtic de Convergència i Unió, que va merèixer la confiança de quasi la totalitat de pagesos d'aquest país. Per tot això, el nostre Grup no pot més que felicitar l'Honorable Conseller, senyor Josep Miró i Ardèvol (*remor de veus*) per la iniciativa, la bondat i l'oportunitat del Decret.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Cal passar ara a la votació, que sembla que l'hem de fer en dues parts : una, que seria dels dos primers apartats, i l'altra, que seria del tercer i el quart. És així, realment? Ningú demana una votació més fraccionada? Bé.

Els qui siguin favorables als dos primers punts de la Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la Moció ha estat refusada per 32 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Ara, sotmetem a votació els dos apartats darrers.

Els qui siguin favorables a aquests dos apartats, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la Moció ha estat refusada per 38 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de les Lleis Específiques de Muntanya a Catalunya

Passem ara a la darrera Moció, que és sobre l'aplicació de les lleis específiques de muntanya a Catalunya, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Joan Ganyet, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la Moció que vostès coneixen té un caire constructiu. Es tracta d'un missatge que vol ser curós, ponderat i a favor de les poblacions de muntanya de Catalunya, i a favor, també, com hauran comprovat, de la Generalitat de Catalunya, entesa en el seu més ampli sentit.

És una moció amb manifesta voluntat d'impulsar l'acció del Govern; es tracta d'una tasca fonamental del Parlament, impulsar l'acció de l'Executiu en un camp, el de l'aplicació de les lleis de muntanya, en què la crítica fóra molt fàcil, lamentablement, en què la crítica pot ser una crítica rotunda.

En la presentació de la interpellació origen d'aquesta Moció, quedà palesament, al meu entendre, demostrat que l'Executiu de Convergència i Unió, per manca de voluntat política, per incapacitat o per insensibilitat, no aplica a fons la Llei d'Alta Muntanya catalana, la deixa esllanguir, la deixa morir a poc a poc, i sembla voler impedir l'aplicació de la Llei d'Agricultura de Muntanya del Parlament espanyol, a Catalunya. Tal com van les coses, vora tres anys després de l'aprovació de la Llei catalana, el procés no avança; el procés està pràcticament

aturat. No hi ha un òrgan *ad hoc*, un òrgan específic per a la implementació de la política de muntanya, no es disposa encara de cap pla comarcal, els consells comarcals naveguen sense suport institucional per un oceà ignot i també un oceà encrespat, abocats al desprestigi, a un desprestigi perillosíssim per a la seva supervivència.

D'altra banda, en lloc de plantejar amb realisme, amb patriotisme, diria jo, els beneficis que s'induirien de l'aplicació a Catalunya de la Llei d'Agricultura de Muntanya de l'Estat —beneficis adreçats als habitants del Pirineu— sembla que es prefereix la política de l'enfrontament i, accentuant la importància d'aspectes que jo dic clarament que són de segona divisió, francament intranscendents, d'un dels dos decrets de desplegament, es presenta recurs d'inconstitucionalitat.

Ja vaig comentar, en ocasió de la defensa de la interpellació, que el Govern basc ha perdut recentment un recurs semblant presentat al Tribunal Constitucional contra la mateixa Llei.

Mentrestant, senyores i senyors Diputats, no arriben als habitants de la muntanya ni els fons coordinats provinents de Catalunya, ni els de l'Estat, ni arribaran tampoc, si continuem així, els fons provinents de la Comunitat Europea. S'adonen vostès, senyories, de la greu responsabilitat amb què s'incorre des del Consell Executiu? Davant d'aquesta situació, situació de pèrdua progressiva de la brúixola, d'esllanguiment de les esperances de mantenir una posició capdavantera de Catalunya dins l'Estat espanyol en el que és pràctica comuna a Europa, als països de la Comunitat Europea i als països alpins, malgrat la decebedora —ho he de dir així— resposta a la interpellació per part del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, que va mantenir que tot anava bé, que no hi havia cap problema i àdhuc volgué desviar el curs de la seva intervenció cap a un seguit d'allusions personals, en lloc de respondre les preguntes generals formulades, que s'orientaven lògicament cap a intentar conèixer les orientacions del Consell Executiu en política de muntanya, i tots sabem o hauríem de saber que la política de muntanya no és una qüestió personal entre un Conseller del Consell Executiu de la Generalitat i un Diputat, sinó que es tracta d'un tema entre el Consell Executiu, el Govern de Catalunya, i la totalitat de la societat catalana.

Malgrat tot, aquest Diputat i el Grup Socialista volen adoptar decididament una actitud, una posició constructiva en aquesta Moció, una posició posant l'accent en el que és necessari i urgent de canviar i d'impulsar perquè Catalunya no perdi definitivament el tren de la innovació, també en aquest camp, que no es quedi tot en verbalisme vacu i formulació de bones intencions.

Es tracta de quatre raonables peticions que posem a la consideració de la Cambra. Insisteixo : quatre raonables peticions en favor de les poblacions de muntanya de Catalunya; quatre punts que considerem de difícil votació en contra, sigui quina sigui l'adscripció ideològica dels Diputats.

Un punt en el qual «s'insta el Consell Executiu a crear finalment una Direcció General de la Muntanya, dins l'organigrama de l'Administració autònoma, que s'encarregui específicament de l'aplicació de les lleis de muntanya», com fan tots els països avançats.

Segon : «que es coordini la seva actuació», l'actuació del Consell Executiu, «amb la del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, per tal d'assegurar una adequada aplicació a Cata-

lunya de la Llei d'Agricultura de Muntanya de l'Estat espanyol, en benefici de les poblacions pirinenques». Com es pot votar en contra d'un punt redactat així?

Tercer : «dotar els Consells Comarcals de Muntanya de l'Alt Urgell, la Cerdanya, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, la Vall d'Aran, el Solsonès, el Berguedà, el Ripollès i la Garrotxa dels mitjans tècnics i econòmics necessaris perquè puguin realitzar la tasca que la Llei d'Alta Muntanya els encomana». Algú serà capaç de votar en contra de dotar aquests consells comarcals, creats per llei d'aquest Parlament, dels mitjans que necessiten?

I, finalment, «impulsar els estudis i les consultes amb els consells comarcals, la redacció i l'aprovació dels nou plans comarcals de muntanya, per assegurar la inclusió de llurs previsions d'inversió pública en els Pressupostos de la Generalitat per l'any 1985»; fóra quatre anys després de l'aprovació de la Llei.

No puc dubtar, senyores i senyors Diputats, que seran sensibles a la filosofia continguda en el text de la Moció, filosofia que és constructiva, mesurada, oportuna, plena de sentit comú i, sobretot, basada en la voluntat de servir els legítims interessos dels pirinencs. Si us plau, senyores i senyors Diputats, no desmoralitzin els habitants de la muntanya de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : No havent-hi tampoc en aquesta Moció esmenes, anem a donar curs a les intervencions dels Grups. Per Esquerra Republicana de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, sense entrar en la gènesi de la Llei, com ho va fer el senyor Ganyet quan va exposar la seva interpellació, sí que voldria recordar, perquè consti, que la Llei actual és el fruit d'una proposició conjunta presentada pels Grups de Convergència i Unió, Centristes i Esquerra Republicana i que va rebre valuoses aportacions de tots els Grups, entre les quals la valuosa aportació del Grup Socialista. S'ha d'excloure, doncs, d'entrada qualsevol protagonisme o qualsevol exclusivisme.

Per altra part, em permetré recordar que la interpellació del Diputat senyor Ganyet, com la seva Proposició no de Llei del 5 de febrer d'aquest any, responen a les mateixes preocupacions que nosaltres vàrem exposar en aquesta Cambra ja el 24 d'octubre del 1984.

La interpellació que comentem es fa ressò d'una insatisfacció, d'un desencís d'alguns sectors muntanyencs en el sentit de constatar que les esperances que s'havien posat en la Llei de Muntanya no han estat traduïdes en la realitat. Potser es troba que vàrem posar el llistó de les nostres esperances massa amunt, potser no hi ha hagut, d'una part i d'altra, el suficients graus de voluntarisme per engrescar els protagonismes d'aquesta empresa, però ens dol haver de reconèixer que en alguns sectors hi ha, efectivament, un sentiment de relativa frustració.

Recordin, si més no, que el 17 de juliol de 1984 els presidents dels nous consells comarcals de muntanya, reunits a Ripoll, varen formular un petit memorial de greuges reclamant més agilitat en l'aplicació de les normatives i mecanismes de la Llei i, sobretot, majors dotacions financeres.

Ja sabem que després s'han desenvolupat accions importants

—que el Conseller ens va recordar l'altre dia, i seria injust disminuir-ne ni la importància, ni l'oportunitat— però, malgrat tot, ens cal reconèixer que fins ara la Llei de Muntanya no ha respost a les esperances que en ella havíem posat.

Aquí no es tracta de distribuir mèrits, ni censures, sinó que el que cal fer és veure de quina manera podem, entre tots plegats, accelerar l'aplicació d'aquesta Llei, i això no ho aconseguirem de cap de les maneres estripant-nos els vestits, sinó coadjuvant lleialment a una millor entesa i col·laboració entre les parts directament interessades i les institucions.

El Diputat Ganyet, el dia de la seva interpellació, ens parlava de tristesa, ens parlava de mort i no sé què més, i amb això nosaltres no hi estem d'acord. Res de tristesa i, sobretot, res de mort! Jo, que també modestament dono algun tomb per les comarques de muntanya, em vaig trobar aquest mes de juliol passat, a Gerri de la Sal, en una reunió a la qual varen assistir tots els alcaldes dels dos Pallars, i personalment vaig quedar admirat per la preparació, la sana agressivitat i la total dedicació d'aquells batlles al servei dels seus pobles respectius. El President de la Generalitat presidia aquella reunió, i havies de parlar amb vehemència i amb passió de camins, de carreteres, de túnels, de regadius, d'escoles, de turisme, i, personalment, no vaig sortir gens trist d'aquella reunió, sinó tot al contrari, i em va semblar que els assistents a la reunió, tot i manifestant evidents preocupacions, que tenen raons per tenir-ne, que no estaven disposats a morir i que no estaven gens tristos.

Vol dir això que no hem de fer res, que ja tot va bé, que ens hem de creuar de braços? De cap de les maneres. Hem de procurar entre tots que tiri endavant aquest magnífic projecte de promocionar les comarques que tenen, com altres comarques de Catalunya, el dret de viure millor. Ja es fan coses, però se n'han de fer més.

El nostre Grup no escatimarà cap esforç, per tal d'obtenir resultats concrets per a situacions concretes, però al mateix temps no creiem que el millor camí sigui la presentació de mocions més o menys crítiques que no vénen a resoldre cap problema.

És per aquests motius que votarem en contra d'aquesta Moció, però farem una excepció i votarem favorablement el punt a), que fa referència a la creació d'una Direcció General d'Alta Muntanya.

No se'ns escapen les dificultats que poden haver-hi d'ordre orgànic i àdhuc d'ordre pressupostari per tal de crear aquest instrument, però nosaltres pensem que l'aplicació d'una Llei tan important com aquesta es mereix un altre tractament que la seva simple afectació a una Direcció General de Política Territorial. Si rellegim el punt segon de l'article 13 de la Llei, veurem que els objectius que s'assenyalen —s'assenyalen a l'òrgan que calia crear— són de tal naturalesa que requeririen contractament específic, que ara es tracta, a més d'elaborar i participar en la gestió dels plans comarcals, de preparar les directius i les mesures necessàries en els nivells comarcals i supracomarcals per a la coordinació de les comarques de muntanya i dels serveis de la Generalitat que actuïn en el territori muntanyenc.

Nosaltres creiem, amb tota sinceritat, que si realment volem fer una tasca de bo, de bo, de cara a l'aplicació d'aquesta Llei, és absolutament indispensable que es creï una Direcció General per a l'aplicació de les lleis de muntanya i, al nostre judici, la

seva ubicació hauria de ser al més a prop possible de les comarques directament afectades.

En resum, doncs, nosaltres no votarem la Moció, ni votarem tampoc naturalment la seva introducció, però en canvi donarem el nostre vot afirmatiu al punt a) de la Moció del Partit Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Permetin els Il·lustres membres de la Cambra que interrompi un moment aquesta substanciació de Moció per saludar els Il·lustres membres de la Comissió d'Afers Socials i d'Ocupació del Parlament Europeu, que, encapçalada pel seu President, senyor Michael G. Welsh, acaben d'entrar en aquesta Cambra, i permeti, doncs, que jo els adreï ara la paraula :

Monsieurs les Députés et accompagnement : j'ai l'honneur de vous saluer au nom de notre Chambre, représentative de la démocratie catalane et de vous souhaiter un agréable et profitable séjour parmi nous, après lequel vous puissiez rentrer à vos pays qui sont nos frères européens en gardant de la Catalogne un heureux souvenir qui vous pousse à retourner bientôt.

(Aplaudiments. El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Continuant amb la substanciació de la Moció que ens ocupa, té la paraula, en representació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. Per a anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada pel Grup Socialista, que, per si no fos poca ja la nostra predisposició a votar-la en favor, en aquest moment, que una part important de l'Europa comunitària molt més avançada que nosaltres en tema de muntanya ens contempla, encara fa refermar-nos en aquest criteri. Criteri que nosaltres vam assolir a partir d'una lectura atenta dels apartats c) i d) de la Moció presentada pel Grup Socialista, en la mesura en què compartíem plenament el seu criteri, en el sentit de dotar els Consells comarcals de les comarques de muntanya dels mitjans tècnics i econòmics necessaris per a l'exercici de la tasca que la Llei d'Alta Muntanya els encomana, i en el sentit d'impulsar els estudis que es detallen en l'apartat d) de la Moció.

I si dic que estem plenament d'acord en aquests dos punts, a ningú se li escapa que el nostre Grup parlamentari mantenia uns certs dubtes sobre la literalitat del que és contingut en els punts a) i b) de la Moció que estem debatent. En relació amb el punt b), l'apartat b) d'aquesta Moció, que fa esment de la necessitat de coordinar l'actuació del conjunt del Consell Executiu de la Generalitat amb el Ministeri de Agricultura y Alimentación del Govern de l'Estat central.

Nosaltres ens preguntàvem, per què només amb aquest ministeri? Segurament —i del text de la Moció se'n desprèn— això està redactat així en la mesura en què la llei de l'Estat que fa referència als temes de muntanya no és una llei de muntanya en la seva complexitat, en el seu conjunt d'aspectes, sinó només una llei d'agricultura de muntanya. Per tant, ens plantejava el dubte de si la Moció havia de parlar explícitament d'aquest Ministeri o del conjunt de l'Administració central, en allò que fa referència a competències que poden afectar, directament o indirectament, el tema de la muntanya de casa nostra.

Com que nosaltres enteníem que tot allò que fem en aquest Parlament de cara a millorar les condicions de vida, el suport tècnic, el suport polític, el suport econòmic a les comarques de muntanya és poc, en definitiva resolíem el dubte, en funció d'aquest apartat b), en benefici de la Moció, en aquest cas, decantant-nos per donar-hi el nostre suport, malgrat aquestes consideracions que jo els acabo d'exposar.

I en relació amb l'apartat a), aquesta és una vella polèmica. Què cal fer? Cal crear una Direcció General de Muntanya a l'interior de l'organigrama de la Generalitat?; cal crear una Comissió interdepartamental?; cal veure en quin Departament s'ubica?; una Direcció General de Muntanya dependent de qui?, dependent de Presidència, dependent de Política Territorial, dependent d'Agricultura, Ramaderia i Pesca? En definitiva, un seguit de dubtes que, en qualsevol cas, no poden quedar absolutament aclarits a partir d'una votació sobre l'apartat a) de la Moció que se'ns presenta.

Nosaltres enteníem, però, en aquest apartat concret, que la composició de la Cambra, i el fet que el Grup de Convergència i Unió no hi hagués presentat esmenes, ens feia prejutjar una possible votació contrària a la Moció que avui estem debatent; i enteníem, per tant, que, més que votar el text concret de la Moció, pel que fa referència als apartats a) i b), el que ens corresponia, per part del nostre Grup, no era presentar esmenes que podien significar matisacions, petites picabaralles sobre aspectes molt concrets i molt puntuals, que no venien a afegir res nou sobre el que és el gruix de la discussió, és a dir, la necessitat que el Govern de la Generalitat doni molta més atenció de la que està donant a aquelles comarques en concret i que podrien, per tant, enrarir la pròpia discussió, ens orientàvem per no presentar aquestes esmenes i per fer una votació concordant en funció de la filosofia del text; la filosofia del text que exposava el senyor Joan Ganyet ara fa uns moments des de la tribuna.

Per tant, deixades de banda, deixades de costat, aquestes matisacions, aquestes idees en relació amb el punt a) i b) de la Moció que se sotmet a votació, nosaltres —que estem decididament a favor de la filosofia del text—, òbviament, no podíem sinó fer una votació favorable en relació amb la Moció.

En la mesura en què suposa l'aprovació d'aquesta —o suposaria— dues qüestions essencials. En primer lloc, cridar l'atenció, des del Parlament de Catalunya, cap al Consell Executiu de la Generalitat, de la necessitat de donar una molt més gran atenció, que vol dir majors recursos econòmics, major suport polític; que vol dir major economia dels propis recursos en el sentit de la seva productivitat sobre el territori i, per tant, en el sentit de generar millors economies d'escala, i que, en definitiva, aquest era un punt que es desprenia d'aquesta Moció, amb el qual nosaltres hi estàvem plenament d'acord. I, en segon lloc, la necessitat que el Consell Executiu de la Generalitat, coordini, no només amb el Ministeri d'Agricultura, sinó amb el conjunt de l'administració de l'Estat i, més enllà, amb els organismes internacionals vinculats amb el tema, una molt més coordinació de cara a afavorir, precisament, aquestes economies d'escala de les quals jo parlava ara fa un moment.

En conseqüència, senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari, deixant de costat aquestes idees, o aquestes reflexions que, en tot cas, volíem situar en el *Diari de Sessions* i en el debat sobre aquesta Moció presentada pel Grup socialista, nosaltres anunciem el vot favorable a la fi-

losòfia que del text es desprèn i, en conseqüència el vot favorable al contingut de la Moció presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies Illustre senyor Diputat. En representació del Grup Popular té la paraula l'Illustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Moltes gràcies, senyor President, Il·lustres senyors Diputats i senyores Diputades, surto, avui, a parlar a aquesta tribuna amb un *handicap*, aquest *handicap* és tenir davant, per primera vegada, els dos terços d'un semàfor i que el llum que falta és el verd, precisament el color de la muntanya catalana. (*Remor de veus.*)

L'altre dia, en la substanciació de la presentació de la interpellació pel senyor Ganyet —que vaig seguir amb molta atenció— ell parlava, com ha dit molt bé el senyor Víctor Torres, que els Consells eren morts. Jo li vull dir, no, no són morts, no; viuen. I, precisament, aquell mateix dia, hi ha una prova —i vaig comentar a vostè, senyor Ganyet, al cap d'un parell de dies— en aquell mateix moment, mentre vostè estava presentant aquesta Moció i deia que els consells de muntanya no funcionaven, que no feien res, un Consell comarcal de muntanya, d'aquí Catalunya tenia una reunió i, miri si hi havia discussió, que el President va dimitir —crec que ja ha tornat enrere en la seva dimissió— i, per tant, vol dir que funcionen, que es discuteixen coses, que hi ha coses que estan conformes i coses que no, però que funcionen i que es discuteixen. Per tant, no em digui que la cosa no va endavant.

Quant a la substanciació de la Moció que vostè presenta, jo ja des d'ara li dic que demanaré separada la votació dels punts a) i b), del c) i del d), i això de la següent manera.

Quant al punt a), nosaltres no creiem que sigui necessari, ara, la creació d'una Direcció General de Muntanya. Per un Decret de la Generalitat, tota la part d'aquesta muntanya ja va ser adjudicada a la Direcció General de Política Territorial; per tant, ja existeix algú que és el representant i que és el responsable que la cosa funcioni.

No vulgui crear una cosa nova, perquè anem a més burocratització a més despesa. A no ser que el que vostè vulgui sigui crear uns nous llocs de treball. (*Remor de veus.*) És clar, si ens oposem al primer dels seus punts, al a), també ens oposarem al b), perquè ja no existeix.

Quant als dos altres punts, jo m'he llegit —en un llibre que tots vostès tenen, de cobertes negres, i que hi ha totes les lleis publicades— a la pàgina 42, amb número de marge 9, existeix la Llei d'Alta Muntanya de Catalunya, i llavors, és clar, jo he llegit i he vist que una disposició transitòria i un dels articles són, precisament, aquests punts c) i d) que vostè presenta. És clar, llavors jo no puc votar en contra d'una cosa que ha estat aprovada pel Parlament, però el que sí que faré serà abstenir-me.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies Illustre senyor Diputat. En representació del Grup de Convergència i Unió té la paraula l'Illustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en diferents ocasions ja hem vist parlar aquí o tractar el tema de les comarques de muntanya, sota —diré—, un punt de vista que, si bé molt legítim i respectable, no és el nostre. Ja apuntava l'Illustre Diputat senyor Víctor Torres

que se'ns ha vingut presentant la situació d'aquestes comarques de muntanya potser d'una manera dramàtica i catastrofista, i això, francament, no és bo.

S'han fet afirmacions —que ell també ho apuntava— de «crònica d'una mort anunciada», «frustració», «tristor», «marginació», «heroics resistents», i sincerament creiem que per aquest camí fem un flac favor a la promoció de la muntanya i de tots els qui hi vivim.

Les comarques de muntanya, evidentment, tenen unes especials característiques i la seva situació geogràfica i climatològica exigeix, per part de l'Administració, en realitat, un recolzament o, diguem, una especial atenció per a la solució dels seus problemes i per al seu desenvolupament. Però, per altra part, també hem de pensar que les comarques de muntanya tenen unes virtualitats extraordinàries que, degudament recolzades, han de ser explotades pels propis habitants de la comarca.

Com a fill i resident de sempre a la muntanya jo puc dir, sincerament, i puc donar fe que la veu de la muntanya, o la veu dels muntanyencs, no és aquesta veu que sempre vol destacar-se de trista resignació a la nostra desgràcia, perquè no és cert.

Un ampli sector de la muntanya tenim molt clar que, junt amb l'impuls o la crítica de l'acció de govern que es pugui donar a la política de muntanya, hi hem de posar el nostre propi esforç, perquè, en realitat la muntanya serà —creiem— el que els muntanyencs volem que sigui.

La política del Consell Executiu... Perdó, m'agradaria fins i tot afegir que se'ns ve insistint continuadament en una comparança de les polítiques a nivell europeu. No diré, per descomptat, que no estiguin a un nivell d'avenç que nosaltres tinguem ja, però senyor Ganyet, sincerament, jo també conec aquestes polítiques de muntanya a nivell europeu i, si hagués de fer una definició global d'aquestes polítiques de muntanya, potser em permetria dir que, en general, són polítiques merament subvencionadores. Vostè pot conèixer, per exemple, la Llei de Política de Muntanya austríaca, que sap precisament, i sap ben clar, que és una política merament subvencionadora : s'estimula la iniciativa privada, s'endeguen les iniciatives privades i, sobre aquest punt se subvencionen degudament. És a dir, que es va a estimular la iniciativa privada; i aquesta és la política que el Consell Executiu està portant, o ha de portar a estimular totes aquestes iniciatives privades i promocionar aquestes comarques de muntanya.

Crec, en fi, que no és bo, com deia, que per al propi futur de la muntanya i dels muntanyencs, que anem fomentant aquesta visió catastrofista, perquè ens semblaria que es tractaria, o que s'iria a fomentar potser un creixent desencís de tota aquesta gent de la muntanya, que encara veuen amb molt d'optimisme el futur de la seva terra.

La tasca de la Generalitat des de l'aprovació de la Llei d'Alta Muntanya, s'ha orientat a cobrir els objectius de desplegament de la Llei i a omplir de contingut els organismes en col·laboració amb els òrgans representatius dels habitants de la muntanya.

I no es pot argumentar cap retard, ni cap incompliment en la seva actuació, en relació amb el que estableixen les normes legals. Ans al contrari, s'hi veu una voluntat d'empènyer el redreçament socio-econòmic de tot aquest àmbit territorial.

Creiem, sincerament, que no es pot parlar de cap retard

quan, en el període d'un any, des de l'aprovació de la Llei el març de l'any 83, queden constituïts els Consells comarcals, es designa l'òrgan compenent per al desplegament de la Llei, es crea el Consell General de Muntanya, que segons diu la Llei, fins i tot, s'ha de reunir com un màxim d'una vegada l'any, com a mínim una vegada l'any, vull dir, i se n'ha reunit tres, en el termini d'un any; i pocs mesos després ja queden encarregades les enquestes públiques per a l'elaboració dels plans comarcals.

Si s'ha de parlar d'algun retard potser seria, precisament, en l'entrega d'aquestes enquestes. Com preveu la Llei, la duració d'aquestes enquestes ha de ser d'un termini de tres mesos cada una. I podem veure clarament i, en fi, es pot comprovar perfectament que s'han entregat entre els terminis de sis i onze mesos, i encara n'hi ha una que no s'ha entregat.

O sigui dir que tots sabem que, si es retarden els resultats d'aquestes enquestes no es pot tirar endavant l'eina bàsica de l'acció de la política de muntanya com és el pla comarcal.

En fi, fetes aquestes consideracions passarem a l'anàlisi de cada un dels apartats de la Moció.

En l'apartat a), si és que el Consell Executiu crea una Direcció General de Muntanya, específicament encarregada de l'aplicació de les lleis de muntanya. Respecte a aquest primer punt, el nostre Grup considera que per a la coordinació de les actuacions que han de fer a les comarques de muntanya els diferents Departaments de la Generalitat és suficient el Decret número 566/1983, de 7 de desembre, que encomana les funcions definides a l'article 13 de la Llei d'Alta Muntanya a la Direcció General de Política Territorial del mateix Departament.

Cal destacar, també, que, a més a més, hi ha la creació d'un equip de nou tècnics, i no designats des d'aquí, o sigui, designats a la pròpia comarca, i que són gent coneixedora de la pròpia comarca, que col·laboren amb aquest Departament per a la confecció dels plans comarcals.

Respecte a l'apartat d) en el qual s'insta el Consell Executiu a coordinar la seva actuació amb el Ministeri d'Agricultura, Pesca y Alimentación, per tal d'assegurar una adequada aplicació a Catalunya de la Ley de Agricultura de Montaña, nosaltres diem que sí, a aquesta coordinació; però ens oposem a l'aplicació d'una Llei clarament «loapitzadora», a què s'ha hagut de presentar recurs d'inconstitucionalitat en el seu Decret de desplegament, per retall de les competències del nostre Estatut.

El proponent de la Moció no deuria escoltar potser amb prou atenció el que li va manifestar l'Honorable Conseller en la seva interpellació. L'Honorable Conseller va fer esment molt clar que, des de l'aprovació de la Llei, l'any 82, i fins avui, encara no hi ha hagut cap quantitat pressupostada en els Pressupostos de l'Estat per tirar-lo endavant.

Per part del Govern de la Generalitat existeix una clara voluntat de continuar en aquesta línia de coordinació amb el Govern central —com queda palesada amb el nomenament d'un representant de la Generalitat, en aquest cas, el Director General del Medi Rural dins les comissions de treball, i així també, com a intervenció en les comissions; en el que no estarem d'acord, i el que no voldrem mai, és l'aplicació d'aquesta Llei, que retalla les nostres competències —com deia abans—, com significaria la creació dels comitès de coordinació amb participació de l'Administració de l'Estat, tal com preveu el Reial Decret 2164/84, del 31 d'octubre.

Pel que fa a l'apartat c), respecte que s'hauria de dotar els consells comarcals de muntanya dels mitjans tècnics i econòmics necessaris per a l'exercici de la seva tasca que li encomana la Llei de Muntanya, podem repassar les atribucions que tenen aquests consells de muntanya, segons la Llei, i veurem que són les de representació, informació, elaboració d'estatuts, etcètera. Per desenvolupar aquestes tasques, sincerament, creiem que amb l'ajut econòmic que es té estipulat per decret són francament suficients, perquè els detallaré exactament: el punt a) de l'article quinze, a l'apartat segon, on diu: «Les funcions exactes encomanades al Consell Comarcal de Muntanya són: a) Representar i defensar els interessos generals de la comarca de muntanya; b) Sol·licitar l'elaboració i la revisió del pla comarcal; c) Informar del projecte del pla comarcal elaborat pel Consell Executiu i procedir, si s'escau, a aprovar-lo inicial i provisionalment; d) Informar, quan correspongui, del caràcter intercomarcal dels programes d'actuació; e) Elaborar els seus estatuts i les seves normes de funcionament; f) Qualsevol altre que se li confii per Llei.» A l'apartat 3 diu: «El consell de comarca ha de disposar, com a mínim, d'un secretari, d'una auxiliar administrativa i d'un local com a seu de l'entitat.»

Com deia abans, l'assignació econòmica decretada per a aquests consells pot cobrir, almenys de moment, les necessitats per portar a cap totes aquestes tasques. A més a més d'aquesta dotació econòmica, el Consell Executiu, com deia abans també, ha facilitat suport tècnic per a la redacció dels estatuts i bases dels mateixos consells i per a l'elaboració de les enquestes; ha posat a disposició dels mateixos consells comarcals els tècnics per dur a terme la política de rehabilitació d'habitatges i ha creat la figura dels antenes comarcals i del seu coordinador que resideix en la mateixa comarca, per tal de facilitar la tasca de seguiment i coordinació, en el procés de redacció del pla comarcal.

Haig de dir que aquesta iniciativa, i, com tots sabem, va ser àmpliament recolzada, i no àmpliament, va ser recolzada per unanimitat en el Consell General que es va celebrar al Solsonès, recentment.

Quant al darrer punt de la Moció, hem de dir que no solament s'han impulsat els estudis, sinó que ja n'hi ha alguns fets, com són el Pla econòmic regional, el de demografia, i de desforestació i el de zones de risc geològic. Pel que fa a la redacció i aprovació dels nous plans comarcals, la Llei estableix un any per a la redacció de cadascun d'aquests plans, o sigui que fins a l'abril de l'any 86 no venç el termini del primer que es va lliurar que correspon a la Garrotxa. Per tant, i quant a la seva inclusió en els Pressupostos de la Generalitat també, tal com determina l'article vuitè de la mateixa Llei, dependrà lògicament de l'agilitat i la tramitació d'aquests plans, que han de ser aprovats pels propis consells comarcals. Per tot l'exposat considerem totalment innecessària aquesta Moció i hem d'anunciar que votarem en contra de tots els seus apartats.

Gràcies, senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Substanciada la Moció, procedirem a la seva votació. Votariem primer el punt a), després votariem el punt b) i després els punts c) i d), conjuntament. Per tant, primer sotmetem a votació el punt a) de la Moció.

Els Diputats que estiguin a favor del punt a), que es posin drets, si us plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstenen?

Per tant, aquest punt ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Votem, tot seguit, el punt b).

Diputats que estiguin a favor del punt b), que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets, si us plau.

Diputats que s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Votarem, finalment, els punts c) i d) de la Moció.

Diputats que estiguin a favor dels punts c) i d), que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstenen?

Aquests punts c) i d) de la Moció han estat rebutjats per 25 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

Preguntes a formular oralment davant el Ple

*Pregunta al Consell Executiu
sobre una proposta d'acord presentada pel
Ministeri d'Indústria i Energia per al grup Piher*

Passem ja al darrer punt de l'ordre del dia, preguntes amb resposta oral, la primera de les quals la formula l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIERA : De l'escó estant, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, coneixeran vostès, ben segur, un grup important a Catalunya, el grup d'empreses Piher, que és un grup que fabrica components electrònics, un grup important, que té factories bàsicament a Catalunya, tres en concret : una factoria a Badalona, una factoria també a Cardedeu, una a Granollers; també té una factoria a Navarra, a Tudela; i també té cinc filials comercials importants als Estats Units, a Anglaterra, a Alemanya, a França, a Itàlia. És un grup realment important, l'any 81 aquest grup va ser anomenat el grup més important, el número 30, dintre dels grups importants d'aquest sector a Espanya, amb una facturació propera als 3.600 milions de pessetes i, realment, amb un sector de treballadors treballant-hi molt important, més de 2.000 treballadors. Per tant, es tracta d'una empresa, d'un sector d'empreses, d'un grup d'empreses, que és molt important, més també pel sector en què treballa, el sector de components electrònics, que, com a vostès no se'ls escaparà, és un sector punta, que té futur i, realment, molt necessari per al futur tecnològic i industrial del país.

Aquest grup ha tingut moltes dificultats, vostès també segur que ho saben, ho han llegit per la premsa, dificultats que han arribat a fer pensar, que segurament a finals d'aquest any realment hi haurà un dèficit important arran, potser, dels 5.000 milions de pessetes, o potser més, també dificultats que, com vostès saben, el senyor Conseller ben segur que ho sap, amb el Govern dels Estats Units, arran d'unes exportacions de tecnologia que podia ser qualificada de doble ús i, per tant, a Cuba i a Rússia, i que això ha provocat una multa important, propera a un milió de dòlars, que certament ha anat a agreujar més

aquesta situació ja difícil d'aquesta empresa.

El comitè d'aquesta empresa, com vostès també coneixeran potser per la premsa, ja fa molt temps, fa anys ja que està treballant, està consultant, està pressionant l'Administració, les diverses administracions : la central, l'autonòmica, per tal de donar viabilitat a aquesta empresa, perquè, com he dit, és important, tant pel nombre de treballadors que ocupa, com també per al sector clau que ocupa a Catalunya.

Arran d'aquestes pressions, d'aquests treballs, tant de les centrals sindicals, com també del comitè d'empresa i de les administracions, sembla que hi ha hagut algunes propostes concretes, en concret, fa molt pocs dies, també se n'ha cristallitzat un altre, de la Direcció General de Política electrònica informàtica del Govern central, del MINER, del Ministeri d'Indústria, que aquesta proposta es posa a consideració del Govern de la Generalitat i també del Govern Foral de Navarra, perquè amb tres parts arribin a un acord que doni viabilitat a aquesta empresa. Per preguntar l'estat d'aquesta situació, per preguntar què en pensa el Consell Executiu, d'aquesta proposta d'acord que sembla que li ha arribat, és perquè fem aquesta pregunta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Il·lustre Diputat. Per contestar la pregunta té la paraula l'Honorable Conseller d'Indústria, senyor Hortalà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Joan Hortalà) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament el grup Piher, el senyor Pi i el senyor Heredero, Piher, és un grup important. És un grup important, senyor Diputat, però, sobretot, amb una important història, i entre tots hem de procurar de veure si també tindrà un important futur, aquest és el repte. Bé, vostè em pregunta pel capteniment del Consell Executiu sobre les propostes que fa l'Administració central, i en aquest punt li he de dir —després, si hi ha ocasió, li explicaré la història, que és llarga— que, estrictament proposta formal, l'única que ha arribat i per tèlex —va ser el divendres passat— i, sobre el contingut d'aquesta proposta formal, d'entrada, li he de dir que, evidentment, en les properes reunions del Consell Executiu es resoldrà el que el Consell Executiu cregui oportú, però que l'opinió d'aquest Conseller que li parla és que aquesta proposta, de la manera que ha arribat, no és acceptable.

La història, senyores i senyors Diputats, és la següent : l'any 84, el 14 d'abril, es va aprovar el pla de reconversió i, posteriorment, la comissió delegada també va aprovar-ho, pel que fa a una part del grup de Piher, Badalona i Tudela. L'any 82, es va aprovar el programa corresponent pel que fa referència a l'altra part de grup, bàsicament Granollers, Cardedeu —Tarrita es quedava de banda— per els estaments corresponents del pla de reconversió, però no el va aprovar la comissió delegada, encara està pendent d'aprovació. Què significava això? Significava una incògnita per a Granollers, ja que no se sabia exactament quina era l'aportació dels plans de reconversió, i, com tots vostès saben, i deixant a banda les discussions de caràcter competencial sobre el desplegament i execució dels plans de reconversió, tal com tipifica l'article 13.2 del nostre Estatut, i com després va acabar com a conseqüència de l'aprovació, primer del Decret-llei, i després de la Llei de reconversió i reindustrialització, és evident, deixant a banda les discussions competencials, com dic, és evident que l'execució, decisió i

desplegament i concepció dels plans de reconversió és, malgrat tot, una competència exclusiva i que exerceixen —jo crec que prou bé, d'altra banda— l'Administració central. Però, ha de quedar clar, això, és una competència de l'Administració central.

En aquests plans de reconversió què es deia per a la primera part o subgrup d'empreses Badalona-Tudela? Que hi hauria una sèrie d'ajudes xifrades en aportacions a fons perdut, davant de negociacions sobre deutes institucionals, però unes aportacions a fons perdut, pesseta per pesseta. És a dir, pesseta que posés el sector privat —la propietat, en aquest cas— pesseta que posaria l'Administració pública, fins a un topall de 300 milions, li estic parlant de la primera aprovació.

Varen anar passant els dies i s'hi va sumar la proposta de la reconversió per a Granollers, que no va estar aprovada per la comissió delegada, amb unes quantitats que oscil·laven —no quedava clar— entre 900 milions i 1.600 milions per a Granollers.

Com que la propietat no va poder fer l'aportació a Badalona-Tudela, va quedar, per dir-ho així, el pla de reconversió i els corresponents ajuts en suspensió. Varen passar els dies, malgrat tot per la informació que jo tinc —i espero que sigui fidedigna, durant l'any 84 el grup va facturar 6.000 milions de pessetes, desgraciadament aquest any les coses no van així— i, a començament d'enguany, la propietat es va adreçar —perquè fins en aquell moment s'havien adreçat tan sols a l'Executiu— directament a l'Administració catalana, intentant de veure si es podia trobar aquests 300 milions que, com aportació, com a aplicació de capital feien falta per complementar els diners del fons de reconversió i, al mateix temps, desbloquejar la situació de la manera que estava bloquejada. En principi es varen fer les gestions oportunes per poder aconseguir aquestes quantitats però, mentrestant, es va convocar pel llavors Director General d'Informàtica i Electrònica, senyor Major, avui promocionat a Ministre, una reunió en la qual varen quedar clars tres punts : primer, que la quantitat de 300 milions era insuficient, amb la qual cosa estic d'acord.

Segon, que calia una separació, pel que feia a les intervencions de les Administracions públiques, entre Badalona-Tudela per un costat i Granollers per l'altre. De ferrites, no se'n va parlar, però se suposava que podia anar a un costat o a l'altre, era independent. És a dir, per un costat semiconductors actius; per un altre costat, components passius.

I, en tercer lloc, que era necessària —penso jo, renunciant en part a les potestats de la mateixa Administració central— una intervenció de les dues Administracions autonòmiques, Navarra i Catalunya. A partir d'aquí, es va fer un pla de viabilitat a càrrec nostre, inicialment, un altre pla de viabilitat completat a càrrec de l'empresa, i va resultar que dels 300 milions inicials, només a Badalona-Tudela en feien falta 3.000 i, mentrestant, la Generalitat es va comprometre que es posés un gerent professional a l'empresa —que la mateixa propietat havia de buscar— i, al mateix temps, es va instrumentar un aval, de tal manera que es pogués intentar funcionar durant un temps. Aquest aval, malgrat haver estat concedit el mes de juliol-agost —juny, juliol, agost— no ha estat encara instrumentat perquè, pel que sembla, l'empresa com a tal no ha trobat l'entitat financera amb les condicions de viabilitat que suposa un aval avui a un grup d'aquestes característiques; però

això és un tema menor.

A partir d'aquí, com es produeixen els fets? Reunions, més reunions, Navarra, Catalunya, Madrid, etcètera, i arriba una proposta, un intent de proposta definitiva —com he dit— dividendes passat. Aquesta proposta fa una separació radical —mentrestant, la Generalitat va proposar una participació del 60, del 40, Navarra... En fi, podem discutir-ho amb més temps això, perquè són els entreteixits de les negociacions i de les discussions, i em fa l'efecte que pot ser fins i tot llevant en un context determinat, però no en el context de la seva pregunta. Per tant, en aquest moment hi ha una proposta, en la qual es fa una separació : Badalona-Tudela, per un costat; Granollers, per l'altre —i jo hi afegeixo ferrites, per l'altre—, Granollers-Cardedeu per l'altre, en el sentit que, Badalona-Tudela, ho gestionaria l'Administració navarra, conjuntament amb els ajuts de l'Administració central, i es proposa que l'Administració catalana, amb els ajuts —que no sabem quins són, perquè encara no està aprovat el pla de reconversió de Granollers, està aprovat el pla però no ha passat per la comissió delegada i ara es demana l'actualització del cap de viabilitat—, que la Generalitat s'encarregués, conjuntament amb els ajuts de l'Administració central, de gestionar Granollers-Cardedeu.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Honorable Conseller, li voldria recordar que ha exhaurit el seu temps.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Com que en aquests moments no se sap quin és l'ajut estricte de Granollers-Cardedeu, fins que no se sàpiga això la Generalitat no pot dir ni sí ni no, ha d'estar a l'espera, perquè una cosa són els desitjos, senyor Diputat, i altres coses són les possibilitats i, en aquest camp, les possibilitats van lligades a una actuació de caràcter enterament responsable.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera. Disposa de quatre minuts.

El Sr. RIERA : Gràcies, senyor President. Molt breument, perquè quatre minuts són molt poca cosa, però mirarem de sintetitzar.

Miri, senyor Conseller, vostè, el dia 8.2.84 deia al diari *El País* : «es en el sector electrònic, crec que podemos jugar un buen papel, impulsando el sector de componentes.» També hi ha el resum del *Llibre Blanc d'Electrònica i Informàtica*, que m'excuso de llegir per no perdre temps, el qual aconsella també a l'Administració de fer un esforç per complementar les línies de producció d'aquest sector, etcètera, i li dona un futur important per al nostre país. Per tant, vostè, senyor Conseller, això, és un tema que no ve d'ara, és un tema que ve de molt temps, al qual vostè ha estat sensibilitzat —el mateix agost de l'any 84 vostè en parlava ja com una cosa a fer— i, certament, que en aquest punt de vista no em pot dir que és una cosa «que ens ha arribat ara una proposta d'última hora, que hem de respondre ràpidament»; miri, primer tema. No és cert que hagi arribat a última hora, aquesta proposta. L'última, sí : 19 de novembre del 85. N'hi ha una altra també de proposta —semblant amb algunes modificacions—, que li va ser facilitada a vostè el 14 d'octubre també de l'any 85. Una proposta igual, amb lleugeres variacions.

Però, bé, en qualsevol cas, no és aquesta l'única, per tant n'hi ha hagut moltes altres i, aleshores, jo entenc que aquí hi ha hagut una actitud del Govern de la Generalitat passiva

davant aquest tema. El Govern de Navarra, evidentment que ha jugat molt més fort que el de la Generalitat, potser perquè té més recursos, però aquí també en tenim, no molts, però també en tenim alguns. El que passa és que allà hi ha hagut una voluntat de tirar endavant un tema i, aquí, pràcticament l'estem deixant perdre. Perquè vostè sap, senyor Conseller, que amb data de mitjan desembre hi haurà l'última comissió delegada del Govern per poder dir alguna cosa sobre aquesta proposta d'acord. Vostè sap que a final d'any, pràcticament hi som a la cantonada, a primers de gener, tindrem dificultats potser per poder tenir un pla de viabilitat per aquesta empresa. Per tant, senyor Conseller, penso que vostès tenen els mitjans, si vostè vol no tan sobers com en l'autonomia de Navarra, però els tenen. El senyor Escudé, en l'últim debat del 4 d'octubre va parlar —en va parlar i consta en acta— d'una societat d'evolució industrial que ja havia impulsat la Generalitat. Una societat de capital risc que havia aprovat el Consell Executiu, etcètera. Per tant, vol dir que vostè té, juntament amb els avals de la CARIC, mitjans per poder actuar ja en aquesta empresa. La proposta que a vostès li fan, si no m'equivoco, representa uns cinc-cents milions de pessetes, cinc-cents vuitanta-quatre, per la Generalitat de Catalunya en aquest moment.

Jo voldria conèixer, senyor Conseller, si realment vostè creu que, acceptant o no acceptant aquesta proposta, que jo penso que si s'hagués fet alguna cosa potser abans, evidentment que no tindríem la dificultat que tenim ara, d'un grup important com aquest, pràcticament del qual el mateix *Llibre Blanc de l'Electrònica i la Informàtica* es donava que eren els grups principals catalans, arribin a desaparèixer de Catalunya, vagin pràcticament a control de la Comunitat navarresa i, en definitiva, lesioni greument el nostre teixit industrial i també provoqui una disminució de plantilla a Badalona de més de dos-cents treballadors, amb el que això representa.

Per tant, des del meu punt de vista, senyor Conseller, aquest és un tema que vostè ja coneixia de molt abans, no és un tema nou, no em pot dir vostè a mi : és que m'han fet una proposta a última hora, perquè si aquesta proposta es fa és que hi ha hagut moltes reunions prèvies per anar-les preparant, i entenc que és una greu irresponsabilitat en tot cas dir, pràcticament a quinze dies —o a setze, o a divuit, és igual— de l'última comissió delegada d'affers econòmics del Govern central, que vol una proposta sobre això, i pràcticament a un mes i mig de l'entrada al Mercat Comú, que vostè em digui : «no ho veiem clar, d'una manera o altra, no sé què farem.» Què vol dir, que no es farà res? Que es deixarà caure, això? Bé, en qualsevol cas, jo espero que contesti i que aclareixi aquest tema, perquè pot comptar vostè, senyor Conseller, la preocupació de tota la gent que treballa en aquest sector, i la preocupació d'aquest Diputat perquè és un sector punta —vostè ho ha dit moltes vegades— i que requereix un esforç important de la Generalitat. En aquest sector sí que cal fer un esforç important, potser no en el sector de ràdios, senyor Conseller (*Aplaudiments del públic.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Si us plau, prego al públic que s'abstingui de fer qualsevol manifestació o em veurà obligat a prendre mesures.

Té la paraula l'Honorable Conseller d'Indústria, senyor Hortalà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor

President, jo el que no sabia és que era pràctica ocasional de portar claca; la propera vegada també ho faré. (*Xiulets procedents del públic i remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor Diputat, l'abril del 84, desgraciadament per a mi, no era encara Conseller. Per tant, és l'agost del 84 quan efectivament, es fan unes declaracions en les quals es diu que, entre altres sectors, el sector de l'electrònica, és clar, és un sector industrial de futur clar pel que fa a l'estratègia, a l'estratègia de la política corresponent.

A partir d'aquí, vostè no té cap prova —perquè no existeixen— que hi hagi documents acceptats —discutits els que vostè vulgui perquè el tema, com pot comprendre, no és un tema de quinze dies—, no hi ha ni un sol document acceptat pel Conseller que li parla o pels seus col·laboradors, respecte a una proposta seriosa que doni viabilitat al problema de Piher; cap. I la que ha arribat ara tampoc ho és, al nostre criteri. Primer, perquè nosaltres no podem acceptar, d'acord amb un pla de viabilitat presentat, que l'esforç de reducció laboral només es produeixi a Badalona; no ho podem acceptar. Que possiblement i tecnològicament serà necessari? No ho sé; com a Govern de Catalunya, ambdues empreses que estan mútuament vinculades, no ho podem acceptar.

En segon lloc, tampoc no podem acceptar que sense participar, com ara es proposa, en Badalona-Tudela perquè això sigui una administració de la Diputació Foral de Navarra amb ajuts del Govern central, uns ajuts que en aquests moments mai, en la quantia que s'han ofert, se'ns van oferir a nosaltres —els podem renegociar, evidentment—, però mai se'ns havien ofert amb aquesta mateixa quantia; a més a més, nosaltres, sense tenir-hi res a veure, hàgim d'estar obligats a finançar fins a un 20% de les inversions que es fan a Badalona que, a més a més, hi ha la pèrdua de treball que abans li assenyalava.

Per tant, aquesta proposta, per aquest costat, no és acceptable. La podem continuar discutint, la podem continuar discutint. Però és que tampoc no és acceptable pel que fa a l'altre subgrup, Granollers-Cardedeu. Perquè aquí, si no se sap exactament en què es concreta el pla de viabilitat i, per tant, els ajuts a la reconversió, senyor Diputat, això és un pou sense fons perquè, no només se'ns han de concretar aquests ajuts, se'ns ha de concretar com queda la situació amb Cuba a la que vostè ha alludit —no amb Rússia, amb Cuba. Com queda la situació americana —és a dir, Cuba, la indemnització; Amèrica, la multa— i, sobretot, quina segmentació del mercat captiu se'ns dona perquè la producció de semiconductors al nivell que es produeix a Badalona, només té sortida i només té entrada de soci tecnològic, si hi ha mercat captiu, i el mercat captiu d'aquests components només el pot donar la Telefònica i el Ministeri de Defensa. En funció de la quota de la segmentació de mercat que se'ns doni de captivitat de demanda, nosaltres podrem intervenir responsablement; si no, això, senyores i senyors Diputats, seria un pou sense fons.

I, això no se'ns ha respost. Això vol dir que nosaltres estem impedit que s'arribi a acords? En absolut, en absolut; perquè des de fa una setmana, set dies, sis dies, no ho sé exactament, s'ha instat la propietat —que, en definitiva és qui, en aquests moments, té la responsabilitat en la gestió— que actualitzi el pla de viabilitat de Granollers, de tal manera que abans del 14

de desembre la comissió delegada i, si s'escau, de nou les comissions del pla de reconversió, puguin aprovar definitivament quin és el suport que donen a Granollers. Perquè això s'ha de saber, perquè nosaltres no volem ser propietaris de Granollers; nosaltres no volem crear un sector públic a l'espera dels béns privats; per convicció, per programa i per ideologia. No volem crear un sector públic de béns privats a Catalunya i, per tant, la nostra actuació ha de ser sempre pont, buscant un soci tecnològic i un soci financer i, mentrestant, aguantar l'empresa. Però, per trobar aquest soci tecnològic i aquest soci financer fa falta saber què se'ls dona del pla de reconversió i esperem que el dia 14 això ens ho diguin.

Però tingui la certesa, senyor Diputat, senyores i senyors Diputats, que aquest és un tema cabdal i que hi dediquem els millors tècnics i els millors dels nostres esforços, i no hi esmercem temps de cap mena. El que passa és que tampoc no s'ha d'oblidar —i amb això acabo, senyor President— que la responsabilitat —perquè ho varem voler així, vulnerant l'Estatut, si vostè ho vol— dels plans de reconversió és, ara com ara, una responsabilitat de l'Administració central. Constató una realitat, un fet, en aquests moments, cabdal. I l'única cosa que es demana és que se'ns digui a quina quantia arribaran els ajuts per Granollers, pel que fa al pla de reconversió. I, a partir d'aquí, en funció de la viabilitat corresponent, nosaltres intentarem instrumentar amb els mitjans de què disposem —que, com vostè sap, no són abundosos— una actuació-pont, a l'espera d'un soci tecnològic i d'un soci financer.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta, que la formulen els Il·lustres Diputats Honorable senyor Armet i Il·lustre Diputat senyor Lluís García, va adreçada al Conseller de Sanitat. (*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*) L'Il·lustre Diputat senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President. Acollint-me a l'article 65.2, demano a la Mesa que doni lectura als articles 136 i 137 del Reglament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Llegeixi l'article 136, que es refereix a la cortesia deguda. Llegeixi l'article 136 i punt, per al públic.

El Sr. SECRETARI SEGON : Només aquest?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : El 136 i el 137.

El Sr. SECRETARI SEGON : «Durant les sessions del Ple o de les Comissions, els Diputats tenen l'obligació de respectar les regles d'ordre establertes per aquest Reglament, d'evitar tota mena de pertorbació o desordre, acusacions o recriminacions entre ells, expressions inconvenients al decòrum de la Cambra, interrupcions als oradors sense autorització del President i de fer ús de la paraula més temps de l'autoritzat, com també d'entrebancar deliberadament el curs dels debats o d'obstruir el treball parlamentari.»

Article 137 : «El públic assistent a les sessions del Parlament ha de mantenir sempre silenci i ordre, i no li són permeses manifestacions d'aprovació o de desaprovació, de qualsevol mena que siguin.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Bé, vull indicar a l'Il·lustre senyor Diputat que aquesta Presidència ja ha fet observació, al seu moment, dels fets que s'han produït. (*Remor de veus.*)

Per tant, per substantiar la pregunta següent, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor García.

Pregunta

a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social
sobre les mesures preses per a solucionar
el dèficit del sector sanitari a Catalunya

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, ara també pràcticament en intimitat, voldria plantejar una qüestió que avui s'ha plantejat, aquest matí, a la Cambra, a través de l'aprovació del Projecte de Llei de Suplement de Crèdit, de 3.500 milions de pessetes cap a l'Institut Català de la Salut. És una qüestió coneguda; de fet, fa pocs dies que hem tingut un debat en aquesta Cambra, relativa al problema, al greu problema de la situació financera de la sanitat a Catalunya. No voldria tornar a repetir tots els arguments —dic que no voldria fer una reproducció, entre altres raons perquè en el tràmit de la pregunta seria realment molt difícil—, però tothom és conscient que existeix un problema greu, reconegut pel Conseller de Sanitat i Seguretat Social, que xifra el dèficit propi del sector sanitari en 28.000 milions de pessetes, i ens va anunciar —això sí— una enquesta als hospitals —sector sanitari de Catalunya—, a través de la qual hauríem de conèixer el dèficit que el Departament, amb la seva política, ha exportat als hospitals, a la xarxa pública d'hospitals de Catalunya, als hospitals de Catalunya, fora d'aquesta xarxa d'utilitat pública.

La pregunta és molt concreta. El dèficit, passat el debat, continua, i aquest Diputat, preocupat, com el Grup Socialista, i penso que molts ciutadans i treballadors de la sanitat de Catalunya, també així estan preocupats, voldria conèixer, senyor Conseller, quin és el dèficit real del sector sanitari de Catalunya. Perquè, fins ara, només en coneixem una part; difícilment es pot fer, es pot prendre qualsevol tipus de mesures si no coneixem el dèficit en la seva globalitat en el sector, perquè ens temem, com deia aquest matí el Portaveu del meu Grup parlamentari, que vostès facin aquella política d'exportar a l'exterior allò que són problemes propis, i l'exterior no és Madrid; és Catalunya també, és el sector hospitalari de Catalunya. Amb la seva política de congelació, han provocat un dèficit molt important. Fins ara parlem de 28.000 milions de pessetes; nosaltres hem fet estimacions, les ha repetit aquest matí el Portaveu del meu Grup parlamentari, i, per tant, jo voldria conèixer, si és possible, senyor Conseller, el dèficit del sector sanitari de Catalunya, i quines mesures ha pres la Conselleria o el Consell Executiu, com diu a la pregunta, per tal, en primer lloc, de frenar aquesta situació, i, en segon lloc, de buscar un pla de finançament que faci possible mantenir el nivell assistencial, la qualitat del servei, i no provocar el problema gravíssim de la dita reconversió —de la dita reconversió, que ja veurem en què queda. De moment, tenim un gerent; això sí que és molt important : sobretot, gestionar bé. Un gerent de reconversió. Ja veurem què passa amb el pla de reconversió. En tot cas, voldríem saber quin és el dèficit del sector sanitari de Catalunya en el seu conjunt.

Gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'Hono-

nable Conseller de Sanitat, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, es replanteja una vegada més el tema que aquest matí, no diré que s'ha encetat, perquè ja se'n va parlar molt a la Cambra, en ocasió del debat específic sobre sanitat, i jo, el que lamento, és que això es faci en forma de pregunta, que no permet ni al preguntant explicar-se amb l'extensió deguda, ni em permet a mi contestar amb l'extensió deguda.

El senyor García diu que les xifres del dèficit del Departament de Sanitat ja estan fixades; diu que són 27 o 28.000 milions de pessetes. Primera qüestió, senyor García. Això no és ben bé cert. El dia del debat de sanitat, i, en fi, jo li recomanaria, per tal que jo pugui ser més breu, i no repetim i repetim arguments ja dits, que es rellegeixi, en tot cas, el meu discurs, pronunciat davant aquest Parlament. Jo vaig quantificar el dèficit global comptable fins a l'any 83, i vaig dir que per a l'any 84 i 85 hi havia unes diferències. Hi havia unes diferències entre el pressupost aprovat per aquesta Cambra i el finançament rebut fins a aquell moment de l'Administració de la Seguretat Social.

Aquest matí, el meu company del Consell Executiu, el Conseller Culler, ha explicat les negociacions que hi havia i el punt on es trobaven en el moment actual, aquestes negociacions. I el Conseller Culler ha tingut ocasió de dir que l'any 84 teníem una oferta de tancament de l'any 84 per 6.827 milions de pessetes, i que l'any 85 —jo li diré més exactament— la proposta que ja se'ns ha fet és de 3.849 milions de pessetes més «x». I la x, en aquest cas, és la desviació que sofreixi l'INSALUD al final de l'exercici, que pot ser gran o pot ser petita, i de la qual, en principi, sembla que també se'ns donaria a nosaltres una part proporcional.

El que passa és que, si de tots aquests 27 o 28.000 milions, que són 27 i no 28, es resten els 10 que ens deuen i no ens trameten i se'ns resta aquesta x, que jo no puc quantificar en el moment actual, resulta, per començar, que el dèficit no és el que s'ha dit aquí. Ara, jo no sé quant serà, el dèficit, perquè nosaltres, senyor García, tenim una arma molt poderosa, que és la raó al nostre cantó. Nosaltres estem discutint; per tant, creiem que cal continuar negociant, i jo celebro molt que tots els Grups d'aquesta Cambra, en això, coincideixin; celebro molt que el mateix Honorable senyor Armet hagi dit recentment : «Cal negociar amb realisme i fermesa». Amb realisme i fermesa i sense crispació, senyor García, volem continuar negociant. Volem continuar negociant —i jo no tornaré a treure xifres—, perquè creiem que del finançament del 83 al finançament del 84, si comparem tota una sèrie de paràmetres, ni el finançament que hem rebut fins ara del 84 és just, ni el que se'ns ofereix és just. És un greuge comparatiu, ho he demostrat i estic disposat a demostrar-ho tantes vegades com sigui, que de l'any 84 hem rebut molt menys, proporcionalment, en proporció amb l'increment relatiu del nombre d'assegurats aquí i a la resta de l'Estat, que no pas per a l'any 83.

Per tant, si aquestes negociacions acabessin tal com nosaltres volem, hauríem de veure, hauríem de quantificar altra vegada quin és el dèficit real al final del 84 i, eventualment, al final del 85.

Nosaltres estem —no cal dir-ho— per la negociació. Nosaltres, el que lamentem, de tota manera, és que aquesta nego-

ciació no vagi acompanyada de mostres de bona voluntat, com seria trametre ja —si més no, una part— dels diners que la mateixa Administració de la Seguretat Social reconeix que ens deu. No tenir 10.000 milions de pessetes que, en aquests moments, ens reconeixen que se'ns deuen del 84 i del 85, no cal dir que ens fa anar molt malament.

Jo estic d'acord amb un altre punt que s'ha plantejat repetidament i en què el senyor García torna a insistir avui : que, a part el problema principal, si no únic —que n'hi ha d'altres, que ara li reconeixeré—, el problema vital de la sanitat catalana són els diners. Hi ha un altre problema, que són determinats defectes estructurals de la xarxa sanitària catalana, i molt especialment de la xarxa hospitalària. Jo ja vaig dir, senyor García, jo ja vaig dir, Honorable senyor Armet, en el discurs a què m'he referit abans, què és el que calia fer si el finançament de la sanitat en global, a tot l'Estat, continuava essent tan baix com és. Cal anar —no hi ha cap dubte— a una contenció de costos, cosa no fàcil, no hi tornaré a insistir. Sí que li diré que nosaltres hem fet, tal com jo vaig prometre, en posar en pràctica tot el pla de mesures que vaig indicar en el discurs i que faig mercè, en vista del temps, de tornar-ho a repetir, que s'ha fet una enquesta, que hem comptat amb la magnífica col·laboració de tots els hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública, tots —de propietat municipal, de propietat de les diputacions, pertanyents al Consorci, pertanyents a la Unió Catalano-Balear, etcètera—, i que nosaltres tenim les dades, ara, ja. Però aquestes dades s'estan comprovant, i en aquest moment estan en fase de validació, validació que estarà la setmana que ve o l'altra; no hi ha cap dubte que, quan jo tingui aquestes dades, no solament les comunicaré, senyor García, sinó que, al costat d'explicar aquestes dades, explicaré quins són els plans que nosaltres tenim. Plans que cal aplicar específicament en el sector hospitalari, digui-li reconversió o digui-li com vulgui, però que comporten una eventual redistribució de llits, una eventual disminució de llits, extremament complicat.

I, això sí, i amb això acabo, senyor President, senyores i senyors Diputats, tenim l'absoluta intenció..., ho vaig dir, ho he repetit moltes vegades, i ho torno a dir avui, aquí, solemnement : és obvi que aquest pla no el podem fer ni el volem fer nosaltres sols. Aquest pla s'ha de fer consensuadament, sabent-ne el Parlament tots els seus detalls, i en col·laboració no solament amb totes les administracions —i vostès saben que estem fent gestions per mantenir contactes amb tot tipus d'administracions, locals, estatals, etcètera, i amb el coneixement i la col·laboració, no cal dir-ho, de les forces del treball, de les forces empresarials i de totes les associacions i els sectors implicats.

Nosaltres estem disposats, doncs —acabo—, a negociar fins a convèncer que realment se'ns han de donar més diners i a establir un pla absolutament consensuat i de col·laboració per fer allò que calgui per tal de contenir els costos de la sanitat catalana.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, malgrat l'hora que és, les dificultats que tenim tots plegats, per a —en un tema tan complex com

aquest— entrar a debatre el que ha plantejat el senyor Conseller, jo voldria fer algunes precisions i contestar alguns temes. I vull començar pel final, perquè crec que és el que té més substància, des del punt de vista del que ha plantejat el senyor Conseller avui en aquesta Cambra.

Senyor Conseller de Sanitat, vostès, vostè ha estat governant aquest país, Catalunya, i el sector sanitari des de l'any 80 —és la seva responsabilitat— amb una gestió que avui, l'any 85, com a conseqüència de diversos problemes... Vostè diu: «quan conegui la realitat del dèficit del sector», que encara avui ens diu que no sap quina és, farà tot el possible per negociar, per consensuar, per cridar les administracions i els afectats a un pla que serà un pla —vostè en diu de «reconversió», fins ara; digui-li com vulgui— que comportarà, diu, redistribució de llits. Diu, en definitiva, acomiadaments de personal, de treballadors. En aquest cas, vostè demana la col·laboració. En aquest cas, vostè busca el consens. Fins a cinc anys de govern, vostè mai ha parlat de col·laboració en el seu Departament. Mai.

Vostè ha fet un pla de desplegament de mapa sanitari, uns quants toms resumits en tres llibres, que ha consultat amb un ajuntament de l'àrea de Barcelona: l'Ajuntament de Barcelona. I les centrals sindicals, senyor Conseller? Els afectats? Només se'n recorda quan hi ha reconversió, de parlar amb les centrals sindicals, vostè. Greu problema! Vostè demana, quan està «amb la corda al coll», en el millor sentit de la paraula, que vingui a ajudar tothom per tirar endavant la sanitat de Catalunya. Vostès..., jo crec que és una mala política, jo crec que així no es pot fer; la política de Catalunya requereix una actitud per part seva més ambiciosa, més generosa, de més volada política. Vostè..., és fàcil el recurs de dir: «És igual, vaig dir que tenia 27.000 milions de pessetes, me'n deuen 10.000; resto, en queden 17, no faig inversió —com demostrava el senyor Espasa aquest matí—; resto més, el Departament, el tinc equilibrat», a costa de què, senyor Conseller? A costa del que hem denunciat aquest matí; vostè, congelant la política de concerts ha provocat un gravíssim problema en el sector hospitalari de Catalunya, o no és veritat que vostès el 84, 85, 83 han congelat..., zero pessetes d'increment, essent conscients, senyor Conseller, que els costos, increments salarials, costos de tota mena, pujaven per a aquests hospitals?

Ara sí, ara hem de fer redistribució. Amb quina utilitat, aquesta redistribució de llits? Amb quina finalitat? Com quedarà el sector públic? Com quedarà el sector concertat? Com quedaran els hospitals municipals? Com quedaran els hospitals del consorci? Són aquests els afectats? Aquesta és la redistribució? La redistribució, també, amb una orientació política determinada...

No es preocupi, senyor Conseller, que nosaltres, en aquest tema, el Partit Socialista, el Grup parlamentari Socialista, no serà l'última vegada que el porti a la tribuna, perquè en una cosa sí que vostè i jo estem d'acord: vostè encara no sap el problema que té, no el coneix, no coneix el problema que té; això sí, ha fet, d'entrada, una reducció de 3.500 milions de pessetes d'altres Departaments: *parche*, no conjuntura, política assenyada, com s'ha dit aquest matí; un *parche*, senyor Conseller, un *parche* per parar el problema d'acomiar sectors; treballadors al carrer, hospitals tancats i un gravíssim problema té la societat catalana; un *parche*, perquè aquests 3.500 milions de pessetes,

tothom sap que va per al sector d'hospitals concertats, amb molts problemes de funcionament, de tresoreria, de viabilitat diària, de subsistència, de consum mínim, és el problema, senyor Conseller. Per tant, encara sense conèixer el problema de veritat; per tant sense tenir una orientació clara del que s'ha de fer, perquè vostè no ens parla de pla de finançament, ni en quantes etapes, ni si hem de frenar el dèficit, ni quins són els sectors —com deia el senyor Espasa aquest matí; si frenar el dèficit és fer el que han fet de gestió pressupostària en el servei 21, 5.000 milions d'increments d'allò pressupostat al gastat en nou mesos, potser per aquí està un dels forats. Atenció!, segurament s'hauria, abans de fer una reconversió del sector hospitalari, de reconvertir el servei 21, en el qual s'ha gastat el 40% més del que vostès tenien pressupostat.

No serà l'última vegada que en parlem, senyor Conseller.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, senyor President, gràcies, des de l'escó mateix.

Bé, tornem a recomençar el debat sobre sanitat, senyor García? Tornem-hi, tornem-hi molt breument i molt telegràficament.

Punt primer. No és cert que jo demani la col·laboració només en aquests moments, senyor García. Vostè mateix ha dit que el mapa sanitari de Barcelona s'havia fet en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, i jo tinc pactes establerts amb ajuntaments de tots colors de tot Catalunya, i amb les Diputacions de tots colors de tot Catalunya, i vostè miri aquests tres volums a què es referia el mapa sanitari i miri qui hi ha col·laborat: representants d'institucions i persones a títol personal.

No em digui que no sé el problema que tinc. Home!, i tant si el tinc, i aproximadament amb xifres també ho sé actualment com està, el que passa és que les xifres les diré quan estiguin validades. Sap què vol dir «validades»? Que nosaltres, de les enquestes que hem fet, en traguem una conclusió i la portem a cadascun dels centres perquè firmin que això és veritat; quan ho tingui tot firmat li ho diré.

Tercer punt. Torno a parlar de la Llei d'aquest matí; molt bé, la Llei és un problema, la Llei vol resoldre una part del problema, vull dir, la Llei per si sola no és un pla, és una part d'una conducta —no, no és un *parche*, tal com vostè diu—, és una part d'una conducta d'una política que el Govern Executiu està portant a terme a partir d'un moment, senyor García. Jo no volia, doncs, en aquests moments tornar a la discussió de sempre, però el problema és un, i només un: les insuficiències pressupostàries vénen de la manca de finançament del diner que ha de venir forçosament de Madrid; no n'hi ha d'altra, de causa, que aquesta, i a partir de l'any 83, si nosaltres fem allò que vostè ara em critica tant i que també em criticaria si ho haguéssim fet al revés, de congelar els concerts i de crear problemes en els hospitals, és perquè sabem que no hi ha un pressupost més gran que ens permeti un finançament de la xarxa que hi ha, perquè la xarxa no va al meu gust, la xarxa va segons les necessitats dels malalts que hi ha a Catalunya i que nosaltres hem d'atendre, i passa que a partir del 1984 nosaltres tenim molts més malalts que atendre, i això, senyor García, no em

cansaré mai de dir-ho : no ens donen els diners adequats per fer funcionar aquesta xarxa mínimament. A partir de l'any 83 tenim les tarifes congelades, a partir de l'any 83 s'incrementen uns dèficits que vénen de lluny, que tenen molts dels hospitals, sobretot els grans hospitals, perquè pensi que els quinze hospitals més grans de Catalunya consumeixen el 65 o el 70% de la despesa hospitalària total de Catalunya, i això, aquests hospitals, no han estat promoguts per nosaltres, senyor García. Aquí, l'únic responsable a partir de 1983 és la manca absoluta adequada de finançament de l'assistència sanitària, de la Seguretat Social a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el compliment dels concerts
de determinades empreses d'ambulàncies
amb l'Institut Català de la Salut*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable senyor Conseller. Passem a la propera pregunta, que formula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran, a la qual tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. FERRAN : Senyor President, des de l'escó, si m'ho permet.

Darrerament, en mitjans de comunicació van aparèixer unes informacions que, diríem, es contradeien les seves versions, tant les donades pels treballadors del sector, com per la patronal del sector. Aquestes informacions, per part de la patronal de les ambulàncies concertades amb l'Institut Català de la Salut deien que, per motiu de la crisi que pateix l'Institut Català de la Salut, han d'acomiar els treballadors. En canvi, els treballadors declaren que hi ha una sèrie d'irregularitats i d'incompliments dels convenis que tenen aquestes empreses signats amb l'Institut Català de la Salut.

Per això pregunto si el senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social té coneixement d'aquestes irregularitats o incompliments per part de les empreses d'ambulàncies que tenen concertats els seus serveis amb l'Institut Català de la Salut.

Gràcies, senyor President.

El VICE-PRESIDENT PRIMER : L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Gràcies, senyor President. Senyora Ferran, senyores i senyors Diputats, des de l'escó mateix, per economia de temps, i molt breument també.

Realment, hi ha hagut problemes aquests últims temps, en el tema de les ambulàncies. El primer problema de què va tenir notícia en el Departament de Sanitat i Seguretat Social va ser el promogut per una empresa, que precisament està radicada a l'Hospitalet de Llobregat, que el juny d'aquest any va trametre un escrit a l'Institut Català de la Salut, en què deia que l'empresa, a causa d'una sèrie de motius, es convertia en cooperativa, i demanava la conformitat de l'ICS, de l'Institut Català de la Salut, per fer aquest canvi. L'Institut Català de la Salut va fer les consultes oportunes i el mes de juliol es va dir a aquesta empresa que podia seguir en els seus tràmits legals, segons un dictamen d'assessoria jurídica.

A mitjan octubre passat, arriba un escrit dels treballadors —i suposo que és aquest escrit al qual es refereix la senyora

Ferran— en el qual acusen l'empresa que s'ha procedit a despatxar alguns treballadors, motiu pel qual demanen a l'ICS que qualsevol canvi que es realitzi en el contracte se'ls notifiqui adequadament.

L'ICS, de resultes d'haver rebut això ha obert una investigació, ha demanat una sèrie de dictàmens i, en el moment que els tingui, els farà arribar, no cal dir-ho, als treballadors de l'empresa.

A part d'aquest problema, n'hi ha hagut d'altres, de problemes d'ambulàncies, en aquests últims temps. S'han detectat, per exemple, possibles anomalies en l'àrea de Girona, on les facturacions d'ambulàncies, a primera vista semblaven excessives, i aquí s'han fet una sèrie de controls i de revisions, i això ha representat una reducció de la facturació respecte a l'any anterior de gairebé el 50%.

També en l'àrea del centre s'han pres mesures del mateix tipus, i, en aquest sentit, li puc dir que dels 350 milions facturats l'any 84 es passarà aproximadament a 250 milions, aquest any. Això s'ha fet, principalment, gràcies a una doble acció, la negociació de les tarifes amb les empreses d'ambulàncies i l'establiment d'una reducció en el transport fix o programat, com pugui ser la rehabilitació, la quimioteràpia, etcètera.

A part d'això, no cal dir que l'ICS continua fent una sèrie de controls : el control en el lloc de treball habitual de les entitats, petició de la documentació necessària, que alguna vegada resulta que no existeix, i el control del condicionament de totes les ambulàncies, perquè segueixin les normes que l'ICS ha implantat i que són equiparables a les demanades en la Comunitat Europea.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula la Il·lustre senyora Pilar Ferran.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Dins de la brevetat que tots desitgem, per respondre al senyor Conseller que, precisament, aquesta és la segona pregunta que en aquests temps he fet sobre aquest tema : una per escrit, perquè el criteri de fer-la per escrit és que li demanava, al senyor Conseller, que hem facilités una sèrie de dades, dades de compliment d'aquestes clàusules d'aquest conveni; li preguntava sobre les clàusules en concret, la segona, la tercera, la dissetena, la vintena, etcètera. La resposta, més o menys, que hem donat en aquella pregunta per escrit el senyor Conseller és que tot està controlat, que tot va bé, que no hi ha cap problema i que tot està sota el control de la Conselleria.

Bé, és que contestar una cosa així en una clàusula que es diu, la segona, diu : «Quantes infraccions ha trobat la Conselleria? », i dir que no passa res, preguntava quants incompliments s'havien donat. La clàusula tercera és : «Quantes vegades s'ha trobat que falti algun implement en l'equipament d'aquestes ambulàncies»; tampoc se'm contesta aquesta pregunta en concret; la dissetena és dir : «Com s'han trobat els plans de comptabilitat d'aquestes empreses amb aquests convenis? », i, per fi, la vintena és dir : «Quantes rescissions de contracte, de conveni, s'han fet o, almenys, quantes advertències de les irregularitats que s'han trobat? ».

Contestar que tot va bé i tot està sota control.. En aquest moment, m'acaben d'anunciar algunes d'aquestes irregularitats, però és que aquesta resposta, senyor Conseller, me la dona vostè el 6 d'aquest mes. Per tant, contestar-me per escrit,

que ho vaig fer, perquè, a vostè, li facilités precisament per escrit, donar una sèrie de dades, i dir que tot està bé i tot està sota control m'ha obligat a presentar una altra pregunta, per veure si davant d'un Ple ens podíem aclarir sobre què passava en aquest sector.

Perquè, és clar, he fet jo aquestes preguntes, senyor Conseller, però, sap què diuen els treballadors del sector? Diu el text d'aquesta denúncia dels treballadors, diu que falta tot l'equipament d'aquestes ambulàncies, diu «como són los balones de oxígeno, aparatos de ventilación, dispositivo de respiración de secreciones, botiquín de primeros auxilios e incubadora para prematuros». Les ambulàncies, moltes d'elles, no tenen aquests equipaments; diu «en los mismos vehículos se trasladan enfermos infecciosos y no infecciosos sin limpiar la unidad, etcétera», no voldria fer un terrorisme de la situació d'aquestes ambulàncies, però quan els mateixos conductors no són subjectes, no són testimonis que per part de la Conselleria se'ls inspecciona i se'ls controla ells mateixos penso que són veu autoritzada perquè puguin dir què passa i quin control tenen. Els treballadors diuen que no reben, no passen per controls, no hi ha cap vigilància per part de la Generalitat, i són ells els que reclamen això.

Per tot això, senyor Conseller, jo també em permeto llegir l'article 13.2 d'aquest Reglament, que diu: «En l'exercici de llur funció, els Diputats tenen dret a obtenir la informació dels organismes públics dependents de la Generalitat».

Per tant, li prego que —en una altra pregunta— sigui explícit en aquesta resposta, encara que vull entendre, senyor Conseller, que potser era molt dur o molt difícil per a vostè contestar en una pregunta, que d'aquest tema potser no en sabia res.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat, el senyor...

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyora Ferran, evidentment jo no ho sé tot, però la meua responsabilitat és tota, o sigui que si no ho sabia ho havia de saber.

I no cal que li digui que, quan vostè o qualsevol altre dels Il·lustres col·legues d'aquesta Cambra em fan una pregunta, jo m'informo degudament i faig la resposta a tenor de l'informe que se m'ha fet.

En la meua resposta escrita jo li deia que tot estava controlat, i li ho dic ara: tot està sota control, i, evidentment, d'inspeccions i d'anomalies més o menys grans se n'han trobat. N'hi puc afegir una altra, senyora Ferran, que pensava que vostè potser trauria: aquest cas que tan escandalosament ha sortit en els diaris en referència a la mort d'una persona a Figueres per una manca de trasllat a través de l'ambulància. Bé, no és que no hi haguessin ambulàncies, que n'hi havia suficients; el que passava en aquells moments és que no hi havia un conductor adequat que, realment, hi havia de ser. En aquest sentit, també s'ha obert una investigació.

Senyora Ferran, jo estic absolutament disposat a donar-li tota mena de detalls, té les portes del Departament i de l'ICS —no cal dir— obertes i, en quant a l'empresa a què vostè s'ha referit, jo —cas que vostè no m'ho torni a preguntar— quan s'hagi acabat la investigació li faré arribar les dades a què ens hagi conduït aquesta investigació.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable Conseller. Anem a formular la darrera pregunta d'aquest punt de l'ordre del dia, que la formula el senyor Josep Curto, al qual tinc l'honor de donar la paraula.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller
de Política Territorial i Obres Públiques
sobre la reducció del pressupost destinat a l'Eix de l'Ebre*

El Sr. CURTO: Senyores i senyors Diputats, honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, notícies aparegudes en est retall de premsa que tinc aquí, de principis de mes, indiquen que la inversió a l'Eix de l'Ebre, tram comprès entre Tortosa i Xerta, se veurà reduïda en 50 milions de pessetes per motius —diu— d'incapacitat en la inversió total dels 110 milions de pessetes, incapacitat per part de l'empresa adjudicatària.

Del seu tarannà, senyor Conseller, jo ja sé que vostè m'hagués facilitat tota la informació en relació amb aquest tema, sense necessitat d'acudir als camins reglamentaris —aquesta vegada en forma de pregunta oral—, però, davant de possibles manifestacions verbals, poc documentades —que probablement no s'ajusten a la realitat—, he entès convenient que sigui el mateix Conseller qui en la seua resposta vingue a determinar quins han estat els motius pels quals s'ha produït esta reducció de 50 milions de pessetes.

I, com en est cas, senyor Conseller, només interessa la seva exposició de motius, ja anuncio de manera anticipada, senyor President, que no faré ús del torn de rèplica que, per dret me correspon. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà): Senyor President, senyores i senyors Diputats. Molt breument, però molt concret, d'acord amb la seva pregunta, Il·lustre senyor Diputat, senyor Josep Curto.

És cert que s'ha fet una detracció de la consignació corresponent a l'anualitat d'enguany per a aquesta obra —la de Tortosa a Xerta— ja que la programació actual d'aquesta, afectada pel retard inicial a obtenir de la disponibilitat total dels terrenys afectats, així ho requereix.

Cal recordar que el mecanisme de detracció d'anualitat, d'acord amb la normativa vigent, comporta una contracció automàtica de la mateixa quantitat, ara detreta; la qual s'ha incrementat en l'anualitat de l'any 1986. És a dir que el ritme inicial de les obres haurà estat més lent, però que aquest retard es recuperarà en el proper exercici.

Cal remarcar que, segons les prescripcions del contracte inicial, el termini legal d'acabament d'aquesta obra està establert per a l'1 d'octubre de 1988, i que, precisament, en realitzar-se el reajustament conseqüent amb la detracció a què ens estem referint, el Consell Executiu, a proposta de la Conselleria, aprovà una nova distribució general d'anualitats que permetrà acabar l'obra el darrer trimestre del 87.

Per tant, cal respondre la pregunta formulada —amb la preci-

sió que l'illustre senyor Diputat m'ha demanat— indicant que l'obra de condicionament de Tortosa a Xerta, ha sofert —com vostè ha dit molt bé— un retard inicial en el seu ritme d'execució a causa de la problemàtica que presenta l'expropiació de les finques afectades per les obres. Però, la reducció inicial del pressupost s'ha compensat amb un augment de les anualitats del 86 i 87, amb què s'assoleix de poder avançar el termini ofi-

cial de l'obra en qüestió.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable senyor Conseller. Havent-se substantiat les preguntes d'aquest punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

(És un quart de deu del vespre.)

Rectificacions

El Diputat I. Sr. Josep Curto i Casadó, del G. p. Popular, fa constar les següents rectificacions al *Diari de Sessions*, sèrie P, número 45, corresponent a la Sessió Plenària núm. 39.3, del dia 24 d'octubre de 1985, pàgina 2022, segona columna, primer paràgraf.

On diu : «tasca de demanar...»

Ha de dir : «tasca de manar...»

Segona columna, segon paràgraf.

On diu : «perquè va fer de mitjancer...»

Ha de dir : «perquè va mediar la influència...»

El Diputat H. Sr. Joan Josep Folchi i Bonafonte, del G. p. Popular, fa constar les següents rectificacions al *Diari de Sessions*, sèrie P, número 48, corresponent a la Sessió Plenària núm. 42, del dia 27 de novembre de 1985, pàgina 2146, segona columna, segon paràgraf.

On diu : «l'any 1984...»

Ha de dir : «l'any 1983...»

Segona columna, tercer paràgraf.

On diu : «2.184 milions de pessetes.»

Ha de dir : «2.157 milions de pessetes.»

On diu : «2.124 milions...»

Ha de dir : «2.157 milions...»